



orchestră foarte simplă și pitorească. Un negru suflă într'un „râita”, un fel de clarinet — cu un sunet strident — în timp ce alți doi bat ritmul dansului pe o tobă. Așezați pe o bancă, indigenii așteaptă intrarea dansatoarelor. Muzica începe: dansatoarele își fac apariția. Sunt îmbrăcate în rochii foarte subțiri, în genere albe și acoperite cu numeroase șiraguri de mărgele, brățări și panglici de culori diferite. Unele din ele sunt tatuate pe frunte, pe obraji și bărbie. Altele sunt de o frumusețe senzuală până la animalitate. Sunt curtizanele biblice, femei macerate în arome, acoperite cu daruri, idoli de voluptate cu pielea netedă și moale și cu musculatură de panteră. Sunt africanele cu ochii negri scânteetori, cari înnebneau pe Romani. Un vâl ușor alb roz este resfirat pe umeri și servește ca accesoriu dansului. Dansul începe: câte două, câte patru, apoi toate, încet, puțin câte puțin, corpul se agită, cu privirea fixată drept înainte, părând că invocă personaje invizibile. Figura lor rămâne impasibilă și nu trădează nici o urmă din flăcările pasiunii. Corpul începe să se agite, bijuteriile tresaltă cu un șmot metalic încet.

#### PICTORUL DINET

Suntem în fața unui monument alb care ne atrage atenția. Are forma monumentelor funerare din Islam, unde sunt îngropați sfinții asceți. Aci însă nu erau resturile unui profet ci al unui mare admirator al Sudului.

Etienne Dinet, un artist de mare talent, a rămas prototipul pictorului sud-algerian. Viața lui este demnă de un roman. Dealtfel a și fost descris de un scriitor algerian, Ferdinand Armandie.

În 1884 pictorul Louis Simon fiind însărcinat de a colecționa insectele rare din regiunea Bou-Sâada, îl angajă pe Dinet ca însoțitor. La început pictorul ezită: Bou-Sâada era destul de departe, o oază pierdută în deșert. Se hotărăi cu multă greutate și plecă. Africa îl înălțuise: fusese pentru el o revelație. Adoptase o viață cu totul deosebită; se deseuropenizase încetul cu încetul, se făcu musulman și după un pelerinaj la Mecca la „Casa Sfântă a lui Allah”, Dinet se numia El-Hadj-Nacir ed-Dine. El a fost omul care a priceput cu adevărat sufletul ascuns al Islamului. A fost un admirabil scriitor, lăsând câteva opere valoroase. În pictură este singurul care a putut reda viața și melancolia oazei.

Dealtfel Bou-Sâada este un punct de mare atracție pentru scriitori și pictori. Nici un pictor însă nu a prins mai bine ca Dinet frumusețea tipurilor indigene, oameni cu privirea de foc și femei cu forme rotunde și atât de armonioase. Dinet a fost îngropat într'un mausoleu musulman pe care și l-a clădit singur înaintea morții sale.

#### EL-HAMEL

Pornim mai departe. La 15 kilometri de Bou-Sâada, spre sud-est, există

O vedere generală asupra Algerului.



Maimuța: una din superstițiile cele mai grozave ale algerienilor.



Copii de indigeni din El-Hamel.

o oază mai mică numită El-Hamel. Legenda spune că un pribeag făcător de minuni, trecând prin aceste locuri s'a oprit lângă un izvor spre a se odihni. Toiașul lui îl înfipsea în pământ. Mare-i fu mirarea când observă că pe toiașul lui începuse să crească frunze. Făcătorul de minuni se prosternă mulțumind lui Dumnezeu pentru această miraculoasă manifestare. Se hotărăi atunci să se stabilească în acel loc unde venira apoi și alți rătăcitori din deșert cari s'au grupat în jurul lui. Oaza creată primi numele de „El-Hamel” — rătăcitorul — atribuit fondatorului ei. Iată și fortăreața masivă „Zaouia El-Hamel” care domină palmierii oazei.

Această „zaouia” aparține unei asociațiuni religioase „Rahmania”. Sid-Abd-er-Rahman a fost fondatorul acestei asociațiuni. A locuit la început în Alger sub numele „Bou-Kobrin” — preotul cu două morminte. — Se spune că la moartea lui fanaticii săi partizani s'au împărțit în două tabere, disputându-și resturile defunctului. Atunci, corpul sfânt s'a dedublat pentru a satisface cele două tabere. A fost apoi înhumat aproape de Alger la Hamma și în același timp și în munții Kabylei-Djurdjura.

Moscheea situată la marginea localității este un monument de artă și are înăuntrul ei mormântul celebrului marabout Mohamed ben Belkacem care a creiat-o în 1863. Se știe că după moartea marabout-ului, fiica sa Lella Zineb a condus „zaouia” cu o autoritate care i-a adus faimă. În moschee este păstrat cu sfințenie și mormântul maraboutei.

În interiorul acestei vaste mănăstiri, după ce traversăm o poartă mare observăm o serie de clădiri reci, unele separate prin ziduri înalte. Ajungem în preajma curții principale a moscheii. Suntem anunțați pentru a fi primiți de Marabout-ul care tocmai venise de două zile dela Mecca. Introduși în curte găsim pe Marabout-ul Mostepha Ben Belkacem, povestind credincioșilor cari îl ascultau cu sfințenie, tot ce văzuse la Mecca. Era o mare sărbătoare revenirea Marabout-ului. Toate triburile vecine se deplasaseră să salute pe omul sfânt. Marabout-ul nu știa franțuzește: un interpret care ne întovărășea ne-a transmis binecuvântarea sfântului preot și urarea de bun venit. Apoi suntem rugați să urmăm pe Marabout în apartamentele sale. Ieșind din curtea moscheii, o mare de oameni întâmpină



pe Marabout. Toți așteptau să fie primiți de omul care văzuse Mecca.

La apariția Marabout-ului, mulțimea electrizată se prosternă în fața lui apoi îl sărută pe obraz. Marabout-ul, cu o față blândă, primea sărutul fiecăruia în parte, binecuvântându-i.

Am trebuit să așteptăm mult până s'a terminat această manifestare mistică. Este de nedescris înfățișarea pe care o luau credincioșii aceștia după ce isbuteau să sărute pe Marabout: figura lor era plină de mulțumire și voioșie. Nimic nu putea egala satisfacțiunea și binecuvântarea pe care le-o dădea marabout-ul Belkacem, iar la trecerea pustiului sau a munților pentru a ajunge în acest loc sfânt trebuie să mănânce o bucată de pământ pentru a putea primi binecuvântarea marabout-ului. Iar dacă noi refuzam cafeaua, marabout-ul s'ar fi simțit jignit și aceasta ne-ar fi purtat nenoroc! În fața acestor argumente am cedat și am înghițit pe nerăsuflăte o cafea neagră cu un gust destul de desagregabil. Intre timp am rugat pe marabout să-mi acorde un autograf. Mi l-a dat cu un zâmbet binevoitor, scris bineînțeles în limba arabă. Din nou marabout-ul și-a manifestat bucuria pentru cinstea pe care i-am făcut-o vizitându-l.

Coborînd apoi în curtea moscheii, o muzică ritmică ne atrage atenția. De data aceasta dansau numai bărbații. Dansau într-un ritm foarte viu: cu capetele descoperite în soarele arzător, cu vestimente nu prea subțiri, aveau mișcări epileptiforme. Dansul nu se întrerupea: dura ore întregi. Din când în când câte unul din dansatori cădea în nesimțire, iar altul îi lua locul. Erau dansuri de sărbătoare în cinstea marabout-ului.

Credința lor în marabout este nestrămutată. Bolnavii foarte gravi, cari nu mai au nici o scăpare, după ce au încercat toate leacurile, sunt aduși la „Zaouia” din El-Hamel. Aci stau în preajma marabout-ului timp de două zile și două nopți. Aproape totdeauna acești bolnavi părăsesc „zaouia” — susțin credincioșii — vindecați! Femeile sterile cari se cred blestamate de Allah, își găsesc vindecarea lor stînd două zile și două nopți în moschee. I-am replicat interpretului care era un indigen mai viu: „D-voastră nu aveți nevoie niciodată de doctori.” „Am auzit — îmi răspunde interpretul — despre acest soi de oameni, dar nu credeam să aibe puterea marabout-ului!” Cu câtă convingere îmi vorbea acest indigen.

Părăsim El-Hamel reluând drumul spre Bou-Sâada. Soarele atotputernic peste deșerturile africane, ne scaldă în lumina lui arzătoare. Nimic nu-i poate atenua raza lui scânteietoare. Nici o vegetație în câmpiile acestea sinistre, nici cel mai mic colț de umbră. Pământ mort, nisipos, ostil oricărei ființe viețuitoare.

## SUPERSTIȚII

Majoritatea locuitorilor din oaze și din regiunile muntoase ale Africei sunt oameni simpli și ingnoranți.

Superstițiile sunt nenumărate și foarte puțini scapă de tirania lor! De pildă, ei cred în puteri supranaturale oculte, ceea ce ei numesc „djenouns”. Pentru a putea fi feriți de influențele lor nefaste, recurg la amulete cari sunt păstrate cu mare grijă, unele fiind acoperite. Acestor amulete le sunt atribuite o putere de protecție excepțională și o eficacitate absolută.

Credința în prevestiri este foarte puternică. Dacă de dimineață au întâlnit un șacal (patruped carnivor din genul câinilor, apropiat de lup și de vulpe și care trăiește prin țările calde) care îi taie drumul, ei văd în acest mic incident, indicația unei fericite întâmplări ce se va ivi în cursul zilei. Iar dacă întâlnesc un șoarece, un iepure, o broască sau o maimuță, atunci invoacă cu ardoare ajutorul divin pentru a-i păzi de nenorociri. Indigenii cred foarte mult în deochiu, considerându-l ca un act de invidie ascunsă și de neînvins. Poate veni din partea unui prieten sau a unui dușman, sau chiar din partea unei ființe indifferente. Deochiul, produce cele mai posibile nenorociri. Pentru a-și păzi copiii lor de deochiu, mamele atârnă deasupra leagănului o foaie de cactus. Multe din casele acestor locuitori au pe ele pictate o mână a Fatmei. Există deasemeni cuvinte cari au o semnificație și o eficacitate deosebită pentru deochiu. Astfel, pentru a anihila influența deochiului unor persoane ce le ies în cale, ei spun: „Khamsa g-ouallenik” — cinci în ochii tăi, — adică pun cinci degete ale mâinei mele în ochii tăi spre a-ți scoate. Mâna Fatmei simbolizează această expresie. Importanța numărului șapte este foarte evidentă în practica superstițiilor. Iată câteva exemple: indigenii au obiceiul să ofere sacrificii pentru a obține vindecarea bolnavilor. Acest sacrificiu se numește **asfel** și constă în tăierea unei oi, cocoș sau porumbel, din care lasă să curgă sânge pe partea bolnavă a trupului. Însă înainte de a se sacrifica victima, trebuie îndeplinit un rit, fără de care eficacitatea sacrificiului ar fi compromis. Acest rit constă în învîrtirea victimei împrejurul capului bolnavului, de șapte ori într-o parte și de șapte ori în cealaltă parte. Dacă cineva este bolnav de ochi, vindecarea este foarte ușoară. Se ia șapte bobî, se învîrtesc împrejurul ochiului bolnav de șapte ori într-o parte și de șapte ori în cealaltă parte, apoi se aruncă în drum spunând: „Acela care va ridica acești bobî să ia boala mea”. Copiii când se scaldă într-un râu, iau șapte pietricele în mână, le învîrtesc de șapte ori în jurul capului într-o parte, apoi în cealaltă parte și le asvârle în râu spunând: „Hatsan lbla ar tamda” — adică — iată boala mea asvârlită în râu.

Musulmanii au o mare sărbătoare numită **Aid Kebir**. În această zi în fiecare familie, oricât de săracă ar fi, se taie o oaie. Un misionar, trecând pe lângă una din casele arabe, intră și asistă la această mică scenă. Tatăl familiei ținea puternic capul unei oi ce trebuia să fie sacrificială a doua zi, în timp ce deasupra animalului astfel imobilizat, sârea o fiică a sa care trebuia să se mărite în ziua sărbătorii. De șapte ori a sărit fata peste oaie! „Pentru ce această ceremonie?” a întrebă misionarul. „Ce însemnează acest rit?” Și capul familiei i-a dat această neașteptată explicație: „Astfel procedăm noi oamenii simpli. Fiica mea trebuie să se mărite mâine și o să ne părăsească pentru a urma pe acel care a cumpărat-o. Ceea ce facem noi aci îi va asigura să găsească un bărbat bun și blând ca oaia aceasta și să poată face tot ce va voi din el: astfel ea va fi mulțumită și fericită în căsnicie”...

Pentru cei cari au păcătuit și cari nu au siguranța că după moartea lor vor ajunge în rai, s'a găsit remediu; omoară șapte șopârle verzi și cerul este asigurat!...

Iată încă o credință puerilă: trecând pe lângă un loc umbrat în preajma unor palmieri, un indigen îmi atrage atențiunea: „În acest loc strigă sângele! Aci a fost asasinat cu mulți ani în urmă un comandant. Pământul a băut sângele său. În fiecare an în timpul zilelor apropiate datei asasinatului, sângele victimei începe să fiarbă și să strige răzbunare... Eu n'am auzit niciodată strigătul însă bătrânii ne povestesc astfel!” Și exemplele acestea, alese dintre sute, arată credulitatea acestor oameni simpli. Incetul cu incetul, școlile din ce în ce mai frecventate vor cultiva mințile lor ignorante și credulitatea va ceda într-o măsură oarecare. Sunt sceptic pentru că — din nenorocire — sexul feminin nu ia parte la aceste instrucțiuni: or aci, femeia este cea mai temută păzitoare a superstițiilor, ea le perpetuiază și le transmite copiilor.

Ne înapoiem din deșert și traversăm regiunile muntoase. Pe măsură ce ne suim, priveliști din ce în ce mai frumoase ni se înfățișează. Trecem prin strămtorile din Palestro, magnifice prin aspectul lor sălbatec. Drumul e tăiat în stânci roșii sau cenușii, cu foarte puține vegetații, și uneori este atât de îngust încât trecem prin tunele de 80-100 de metri. Aceași grandoare sălbatecă o întâlnim în Minerville, Alma Rouiba, până la 30 kilometri în jurul Algerului.

## ISVORUL MAIMUȚELOR

După o odihnă binemeritată de 24 ore, ne hotărîm să traversăm și strămtorile din Chiffa.

La sud de Alger, după ce trecem prin minunatele câmpii dela Mitijda, ajungem la **Blida**. La poalele munților Atlas, acest oraș numit al trandafirilor, ascunde în el flori, grădini întregi de portocali și „Pădurea Sfântă”, o pădure numai de măsline, arbori vechi de sute de ani.

Încă 14 kilometri și ajungem la strămtorile din Chiffa. După o masă copioasă într-un restaurant bine aprovizionat, suim cu piciorul câteva minute în pădurile cu o vegetație abundentă. Știam că aici e isvorul maimuțelor. Nu observăm însă niciuna. Un indigen tânăr ne întâmpină să-i cumpărăm alune americane pentru maimuțe. La replica noastră că nu avem cui le da, indigenul scoase câteva strigăte sălbatece și în câteva clipe, sute de maimuțe coborau din vârfurile munților sărind dintr'un pom într'altul.

Sunt foarte familiarizate cu oamenii și nu se tem de ei știind cât de bine sunt hrănite. În câteva minute băețușul își plasase toată marfa.

\* \* \*

Pe drumul dela Castiglione ajungem în orașelul Bérard. De aci, în două zeci de minute suim o colină de 260 de metri. Pe această colină este construit un edificiu conic avînd 64 metri diametru. Intrăm în acest mormînt și trecem prin numeroase camere și săli rotunde întunecoase și reci. Se presupune că aci a fost înmormîntat un neam întreg de reg și că acest mausoleu ar fi construit de luda II regele Mauritaniei în secolul al doilea înainte de erei creștine.

Sfîrșim plimbarea noastră prin aceste regiuni și nu ne mai dăm seama dacă a fost un vis, o evocare a trecutului, sau dacă am văzut palpitînd viața popoarelor nomade așa cum din copilărie imaginația noastră și-o închipuise. Visul nostru continuă totuși. Luna se ridică majestoasă deasupra noastră. Seară minunată pe care cu greu o poți uita. Un nostalgic rămas bun deșertului, munților, palmierilor, pădurilor de măsline și portocali și ne întorcem către viața marilor orașe unde orele sunt atât de scurte și trec atât de repede.

Dr. Ioanin Lupescu

## A INCEPUT SEZONUL

## ONDULAȚIUNILOR PERMANENTE

Coaforul I. BEER cu fiul

CALEA MOȘILOR, 53 — Telef. 3.00.11

Execută personal aceste lucrări deci și garanția calității

## TOATE SBÂRCITURILE DISPĂRUTE! După 6 săptămâni



Intr'un spital din Viena, o femeie de 61 ani fu tratată câte cinci minute în fiecare zi de către un medic renumit. După 6 săptămâni de tratament, toate sbârciturile ei dispăruseră cu desăvârșire. Ea căpătase din nou un ten fraged de fată tânără. După un jurnal medical din Viena, aceeași experiență s'a făcut și cu alte femei de 60—70 ani și cu același succes uimitor.

Acum, proveniența acestei minuni se face deobște cunoscută. Orice femeie poate face același lucru cu ea însăși. Profesorul Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena a constatat că sbârciturile se nasc când anumite elemente indispensabile pentru viață dispar din piele. După cercetări îndelungate a reușit să extragă aceste elemente prețioase din pielea unor animale tinere, alese cu deosebită îngrijire. Acest produs fu numit „Biocel”. Dreptul exclusiv de a face uz de această uimitoare descoperire a fost cumpărat de către Tokalon cu un preț enorm. Biocelul e acum combinat cu alte ingrediente vitale în Tokalon Biocel, aliment pentru piele, celebra Cremă de Paris. Această cremă întinereste pielea, înlătură sbârciturile și stimulează mușchii moleși ai obrazului. Femei de 50 și 60 ani pot recăpăta acum o frumusețe juvenilă de care multe fete tinere le vor invidia. Succesul se garantează, altfel se restituie banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, de la Lei 50,—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, de la Lei 60,—.

## Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III  
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8  
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctorițe din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărimurile cosmetice. Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

## DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și **ondulațiuni permanente**, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

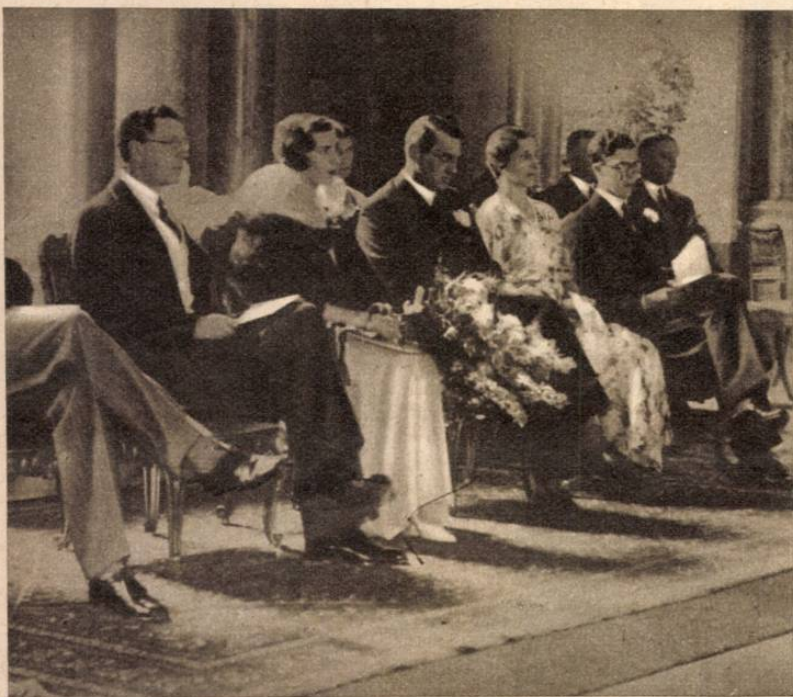




## DIN STRAINATATE

### SĂNĂTATE ȘI FRUMUSEȚE

„Liga Feminină Engleză pentru Sănătate și Frumusețe” a făcut recent o minunată demonstrație la care au participat 2000 de tinere fete. Fotografia noastră înfățișează un grup de participante.



### CONCERT LA CURTEA REGALĂ

În cinstea prințului moștenitor Frederic al Danemarcei și a prințesei Ingrid a Suediei, care s'au căsătorit de curând, a avut loc la palatul regal din Stockholm un concert de gală la care a asistat întreaga familie regală. Fotografia noastră înfățișează dela stânga la dreapta: Prințul Bertil; prințul moștenitor al Suediei Gustav Adolf; prințesa Ingrid; prințul moștenitor Frederic al Danemarcei; prințesa moștenitoare a Suediei Luisa și prințul Carl Johann.



### O ȘCOALĂ PENTRU VEDETE

La Hollywood a luat ființă o școală pentru instruirea elementelor tinere care au aptitudini pentru cinematograf. Fotografia noastră înfățișează un grup de dragălașe școlare înaintea intrării la curs.



### UN AUTOBUZ TRAS CU DINȚII

Artistul de circ Wilfred Bryton a făcut recent pe străzile Londrei o demonstrație surprinzătoare. A tras cu o frânghie pe care o ținea cu dinți un autobuz în două etaje. Fotografia noastră îl înfățișează pe artist în timpul demonstrației.





## DIN TOATĂ LUMEA



### MISS BROOKS DIN U. S. A.

Miss Brooks din Statele Unite este frumoasă și are mulți dolari. Și-a trimis în lumea întreagă fotografia alăturată pe care a făcut-o la Miami la începutul sezonului.

### DEGETE CARE DANSEAZA

O minunată idee de film a fost gândită și demonstrată de D-ra Edith Rocholl. Ea constă în executarea unor dansuri cu degetele îmbrăcate pentru circumstanță cu încălțăminte în miniatură. Filmându-se numai degetele s'ar reda exact iluzia unei balerine strălucite care ar executa un dans extrem de greu.



### MISS JAPONIA 1935

Cântăreața de coloratură Koko Mikami a fost aleasă de curând Miss Japonia 1935. Ea va apare în curând într'un film care va fi distribuit în lumea întreagă. Fotografia noastră o înfățișează pe Koko Mikami învestmântată în vechiul port japonez.

### UN NOU FLIRT LA HOLLYWOOD

Deși Joan Crawford doclară că se va căsători cu Franchot Tone se pare că ea nu refuză curtea asiduă pe care i-o face dela o vreme Clark Gable. Ii vedem pe amândoi surăzători și bine dispuși pe una din plajele californiene.





# CUTREERÂND JUNGLA AFRICANA

**C**U tot progresul științei, în ciuda neîncetatei construcții de drumuri și a unei organizații administrative ce se perfecționează pe zi ce trece, pădurea ecuatorială a Africei și-a păstrat neschimbate misterele.

Acum câteva luni când am pus pentru prima dată piciorul în Africa Centrală, ignoram cu desăvârșire ceea ce am scris în aceste articole. Vrăjitorii, elefanții, gorilele și pigmeii mi-au suscit de mult o mare curiozitate dar nu știam nimic despre toate acestea.

Ignoranța mea nu se datora faptului că aș fi omis să citeșc cărți asupra acestui subiect, să stau de vorbă cu exploratori și să vizitez muzee. Toate aceste mijloace de informație n'au făcut decât să mă convingă de zădărniciia cărților a muzeelor și a exploratorilor. Am pierdut ore, ba chiar săptămâni întregi culegând informații asupra ținuturilor pe care urma să le vizitez. Mă ocupasem în special de gorilă.

Din diferite cărți am desprins că era o blândă și prietenoasă rudă a omului, de o putere monstruoasă și de o inteligență uimitoare. Și visul meu era să domesticesc familiile întregi dela pui până la gorilele bătrâne. Totuși, muzeele cari expuneau gorile împăiate ce deschideau spre public niște guri firoase, veneau în contradicție cu cărțile. M'am gândit atunci că această amenințătoare expresie fixată pentru totdeauna de către expertul muzeului se adresa doar acelor oameni cari aveau cruzimea să urmărească și să atace animalele în viziunile lor. În visele mele vedeam gorile uriașe plimbându-se pacinice prin pădure, în două labe așa cum apăreau la muzee. La un

moment dat veneau firoase cete de vânători iar gorila rănită fugea, tot în două labe la muzee, și lovea pe vânători cu băta.

Dar vai, pe atunci nu știam că atât cărțile cât și muzeele, erau ca și mine — nu cunoșteau decât gorila împăiată.

Între Marsilia și Camerun, ideile pe cari mi le făcui pe vas erau din ce în ce mai alarmante. Câțiva dintre tovarășii mei de drum se întorceau pentru a doua, a treia și chiar a cincia oară la Camerun. Gândindu-mă că acumulasem oarecare experiență, le mărturisii că eram reporter și că vizitam pentru prima dată pădurile din Estul Camerunului. Primul

lucru ce-mi fu dat să aud din gura lor fu că toți cei cari scriaseră despre Africa erau niște mincinoși imbecili, cari petrecuseră o săptămână două în port și povesteau o sumedenie de neadevăruri despre oficialitate, despre negustorime și despre ținutul sălbatec pe care nici nu puseseră piciorul. Câțiva dintre cei mai porniți merseră până la a spune că ziariștii și scriitorii cari debarcă la Douala în Camerun trebuiesc spânzurați pe loc. Cum eu aveam însă un aer modest și sincer, se hotărîră să facă o temporară excepție și se oferiră să mă inițieze întrucâtva în misterele ținutului pe care urma să-l explorez.

Imi spuseră că-mi va fi cu neputință să străbat singur pădurile și că nu voiu apuca să văd

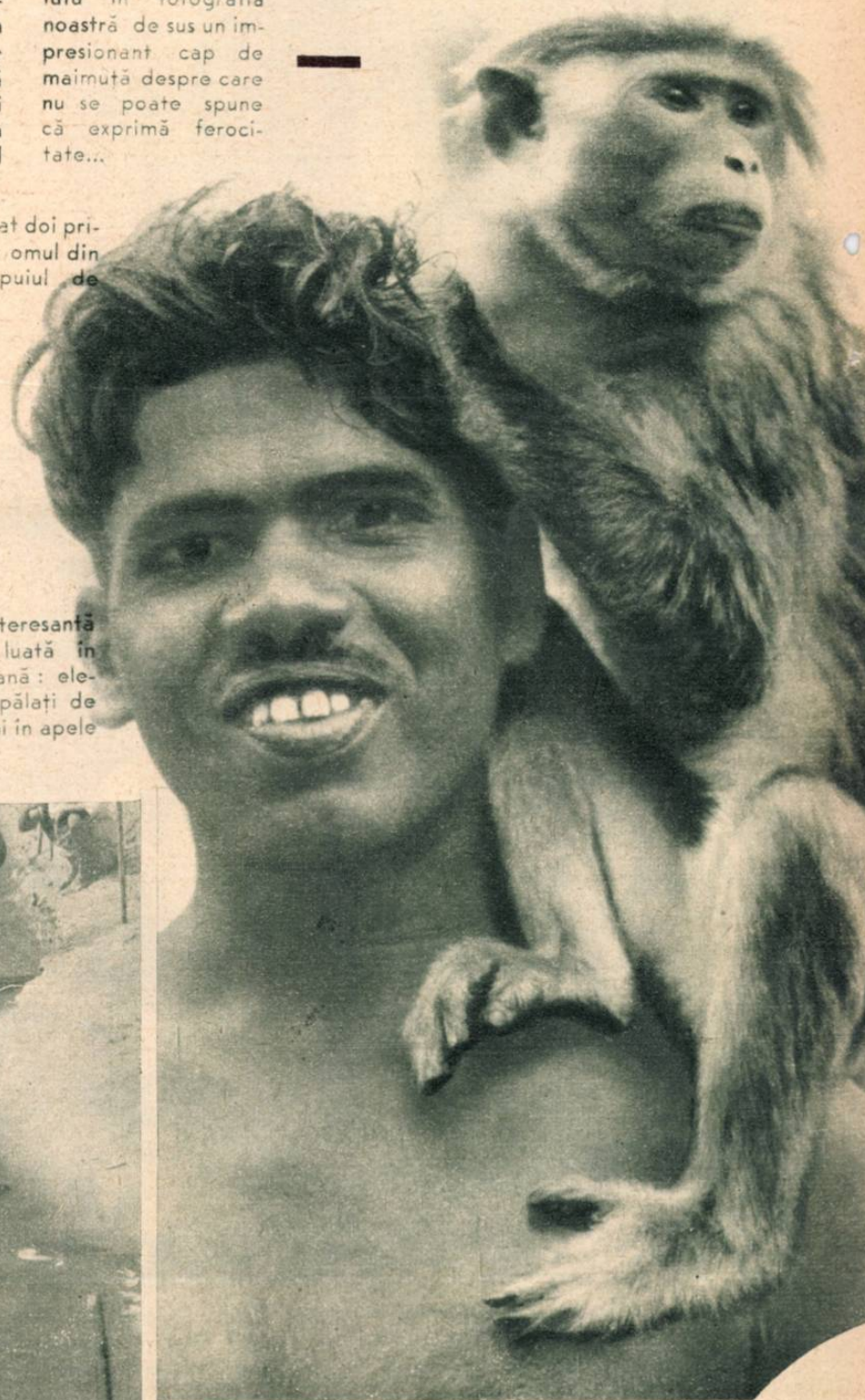
**Interesantele experiențe ale unui explorator francez în patria gorilei și printre indigenii pădurilor virgine din Camerun**

de PIERRE ICHAC

lată în fotografia noastră de sus un impresionant cap de maimuță despre care nu se poate spune că exprimă ferocitate...

...iar alăturat doi prieteni buni: omul din junglă și puilul de gorilă.

Jos: O interesantă fotografie luată în jungla africană: elefantii sunt spălați de către indieni în apele râului.



nici elefanți, nici pigmei și nici gorile. Tot ce puteam aștepta dela aceste explorări era să mor de febră, de boala somnului, de insolație sau otrăvit de mâinile sălbaticilor. Ascultai toate acestea cu părul măciucă. Imi mai spuseră că n'aveam nicio șansă să dau ochi cu vreo gorilă; că ar fi fost destul să zăresc un astfel de monstru pentru ca spaima să nu-mi mai permită a ține în mâini aparatul de fotografiat; că trebuia să port niște cisme uriașe din cauza noroiului, a ghiimpilor și a șerpilor; că aveam să fiu devorat de țânțari;





și că n'ar fi fost cu puțință să fac un singur pas în tufișuri fără a vorbi „pidginul” un ciudat amestec de engleză stricată, de franceză și germană, singura limbă pe care o înțeleg Negrii; că cel mai rar vânat este dahutul care pare a fi o himeră și e prins noaptea cu ajutorul unui sac și al unui „ceas deșteptător”, sau cu o bătă și un corn de vânătoare. Mi-au mai spus multe alte lucruri și mai fantastice dar nu vreau să mai pierd vremea repetându-le.

Am plecat din portul Douala care are cea mai moleșitoare climă din lume la Yaoundeh, unde indigenii goi, își petrec timpul admirând mașinile de cusut ale albilor, apoi, dela Yaoundeh am trecut la Ayos care este un centru de tratare a boalei somnului.

Fiecare lovitură de vâslă ce mă depărta de Ayos, mă despărția de civilizație și de ultimul whisky cu sifon la cheață. Piroga sau luntrea în fundul căreia mă ghemuisem



În această pagină: Indigenii cățărându-se pe arbori, pândesc prada.

Mijloc: Un cap de maimuță care are o uluitoare asemănare în expresie cu cel al omului.

Jos: Tip de vânător din junglă.



cu pușca pe genunchi, înainta încet pe apele fluviului Nyong. În urmă-mi Ayos, cocoșat pe colina sa și dominat de imensul arbore care i-a dat poate numele, dispărea pierdut în sălbăticia trestii și cu fiecare mișcare a vâslășului mă apropiam de împărăția aventurii.

Necunoscutul începu pentru mine într'un punct între coline de unde pădurile virgine coborau spre râu. O potecă îngustă mergea în jos până la un mic grup de colibe. De aci începea drumul meu. Apele limpezi fură înlocuite de un mic golf mlăstinos în fundul căreia se afla o casă lacustră ridicată pe două pirogi și având acoperișul de paie. Între cele două luntre sta o femeie goală spălând un vestmânt cu desene trandafirii și vorbind în același timp. Cufundată în apă până la brâu, ea înaintă spre noi dând trestii în lături. Sărind peste luntrașii mei reușii într'un sfârșit să pun piciorul pe pământ solid și mă pomenii față în față cu două femei bătrâne ce stăteau pe niște rogojini de paie. Lângă ele, un bărbat privia trist un pui golaș. Pădurea avea un aspect deprimant. Luntrea cea mare care trebuia să-mi aducă bagajul, pe cei zece hamali și bucătarul nu sosise încă, și mă hotărâi să iau singur calea necunoscutui.

Ce aveam să găsesc de cealaltă parte a acestor abrupte ridicături de pământ? Ostilitatea indigenilor de care fusesem avertizat, tot felul de obstacole — oboșală, febră, nostalgia civilizației. Dar ce importanță aveau toate acestea, dacă, în ciuda tuturor scepticismelor aveam să întâlnesc gorile și sălbateci adevărați? Rămăsei o clipă locului privind în juru-mi și încordându-mi auzul. Nimic neliniștitor. Începu să urc sprinten panta abia înclinată. Purta o încălțăminte moale, pantaloni scurți și o cămașă cu gulerul resfrânt și mânecile sumese, așa că mă puteam bucura în voie de aerul răcoros.

La capătul potecei se afla un mic sat, constând în trei colibe pătrate cu acoperișurile de rafie. Înaintea uneia dintre colibe se afla un grup de bărbați. Mă apropiam de ei și deodată aerul își pierdu prospețimea. Înaintea mea se ridicau două cranii ținute într'un par. Lângă acesta sta un domn de o extremă eleganță, cu șapcă, pantaloni bufanți, cămașă trandafirie cu guler și o cravată papillon. O apariție pe care nu m'așteptam s'o întâlnesc printre sălbateci. Mi se prezentă într'o franțuzească impecabilă. Era agentul fabricii M. Durand. Coșurile dela picioarele sale cuprindeau cumpărăturile pe cari le făcuse: nuci de cocos, cafea și cacao. Recolta pădurilor fusese abundentă în anul acela dar prețurile erau scăzute datorită crizei.

Surprins și decepționat mă lăsa în fofoliul de paie pe care indigenii mi-l aduseră în mijlocul unui țarc plin cu mărfuri europene. Aceasta era deci pădurea, necunoscuta sălbăcie la care visasem atâtea.

Credeți-mă, eram foarte deprimat și foarte neliniștit în momentul când oamenii mei m'au ajuns și când am început însfârșit explorarea. Mersem o bună bucată de vreme fără opriri și soarele începuse să coboare. Căldura zilei se mai potolise și tufișurile ne dădeau o umbră răcoritoare. Drumul îngust tăiat în pământul roșu acoperit pe alocuri cu iarbă, șerpuia între două ziduri formate de tufișuri dese și din când în când cobora într'o vale îngustă.

Trecurăm un pod format din butuci rotunzi pe sub care curgea leneș un râuleț cu apă neagră. Cealaltă parte era aproape verticală și drumul continua pe niște trepte tăiate în argilă. Mii de păsărele invizibile strigau și ciripeau, acompaniate de orăcăiala broștelor.

Mergeam mereu ascultând și întrebându-mă ce aveam să văd, savurând intens răcoarea serei. Umblasem repede și-mi lăsasem hamalii cu mult în urmă fără să întâlnesc dicio de om. Tocmai pe la apusul soarelui văzui sub un pom, stând drept și nemișcat, un individ. Purta un șorț de bumbac albastru ce-i cădea dela talie, până la picioare și o vestă iar într'una din mâini ținea două lănci. Când mă văzu, abia de-și întoarse capul și-și reluă pândă.

Mă uitai și eu în direcția în care-i erau ațintite privirile fără să văd însă altceva decât tufișul extrem de des;

„Ce e acolo?” îl întrebai în șoaptă.

Pe același ton și fără să întoarcă capul, el îmi răspunse cu un singur cuvânt.

„Ngi”.

Din toate limbajurile pădurei nu cunoșteam decât un singur cuvânt pe care căutasem să mi-l întipăresc în minte pe când îmi puneam la cale explorarea și pe care nici nu l-am uitat. Era „Ngi” care înseamnă gorilă. La câțiva pași de noi într'un tufiș sub un banan se afla o gorilă.



Puşca îmi coborî ca dela sine de pe umăr şi se afla în mâna-mi dreaptă gata să tragă, în vreme ce ascultam cu toate simţurile încordate. Atunci auzii un sunet ciudat. Întâi se produse îndărătul meu spre stânga un sgomot ce aducea cu nişte lovituri de topor într'un copac. Era fără îndoială un tăietor de lemne. Apoi se auzi un murmur din tufiş, un amestec de sunete, confuze la început dar cari încetul cu încetul deveniră din ce în ce mai clare şi ajunseră să domine toate celelalte sgomote. Erau nişte voci furioase, guturale:

„Bok! Bok! Bokbokbokbok! bokbok!” striga animalul invizibil. Şi acest strigăt îmi umplu sufletul de o infinită bucurie. În ciuda scepticilor, credinţele şi năzuinţele mele se realizau. De aci înainte aveam să mă las condus de steaua şi de perseverenţa mea.

Sosi însăfârşit bucătarul meu care-mi servi de interpret şi aflai astfel dela omul cu lănciile, începutul povestei. Lucra în acest colţ de pădure împreună cu tovarăşul său pe care-l auzisem dând cu toporul în arbore când sosise gorila arţagoasă, încăpăţănată, neîndrăznid să atace dar cu nepuţinţă de gonit. O săgeată muiată într'una din cele mai puternice otrăvuri rănise puternicul animal care trecuse poteca cu o clipă înainte de ivirea mea. Moartea gorilei era o chestie de câteva ore. Dar omul cu lănciile spunea că ne puteam aştepta din clipă în clipă la un atac disperat.

O ramură grea se scutură în tufişuri. Ne încordăram din nou auzul. Mormăitul gorilei îşi schimbă caracterul sau mai bine zis, nici nu mai era mormăit. Sughita şi vomita. Acestea erau efectele otrăveii. Străbătusem şase-şapte mile dela Paris până aci pentru a auzi o gorilă vomitând. Sgomotoasa sosire a hamalilor mei şi vocile lor avură darul să sperie gorila care amuţi dar mormăitul ei furios se auzi apoi din nou mai îndepărtat până când totul reintră în tăcere. Lăsarăm pe cei doi indigeni să-şi vadă de lucru şi pornirăm mai departe.

Vânătorul negru care mergea înaintea noastră se opri deodată cu un picior ridicat în aer asemenea unui câine de vânătoare. Cu trupul înclinat în spre tufişuri ascultă încordat o bună bucată de vreme, şi încet, aproape imperceptibil piciorul său veni iarăşi în contact cu iarba. Din câţiva paşi făcuţi fără cel mai mic sgomot, fu lângă mine şi-mi spuse într'o şoaptă ce se confunda cu foşnetul frunzelor:

„Stăpâne am mers foarte încet: trebuie să mergi şi voi la fel. Gorila vede bine şi aude bine”.

Gesturile sale amplificau sensul cuvintelor. Înaintea noastră, doi pigmei înarmaţi cu lănci din fildeş îi urmăreau gesturile din ochi. Pornisem cam târziu în dimineaţa aceea pentru a putea urmări prima noastră gorilă. Cei doi pigmei, cari aparţineau tribului Babing, făgăduiseră să ne însoţească dar când veni ziua păreau prea puţin dispuşi să se ţie de cuvânt. Fu nevoie să trimit pe trei mesageri pe rând în tabăra lor, pe când soarele se ridica încet, în ceaţă. În cele din urmă îşi făcură totuşi apariţia cu lănciile acoperite de amulete.

Cu ei mai venea un tânăr şi zămbitor vânător care purta o sulită cu ghimpi ce părea mai curând o jucărie.

Poteca îngustă şi sinuoasă traversa un golf mic respingător, plin cu palmieri pitici şi grămezi de noroi galben şi lipicios pentruca apoi să redevină un fel de tunel întunecat prin tufişuri. În jurul nostru se vedeau coroanele înalte şi încurcate ale bombaxilor, sau bambuşilor cum li se spune deobicei, şi câţiva banani, rămăşiţele unei vechi plantaţii. Cerul, sau mai bine zis puţinul pe care-l putem vedea din el deasupra capetelor noastre părea de un verde cenuşiu şi se întuneca dintr'un minut într'altul. Ierburile ce crescuseră dese pe drumul părăsit erau încărcate de rouă şi înaintam cu greu în umezeala rece ce ne învăluia picioarele până la genunchi. Din vârfulurile copacilor ce se pierdeau în nouri de ceaţă ne aungeau la urechi sgomotele monotone ale picăturilor de apă ce cădeau grele pe frunze. La capătul unei ramuri suspendate la 50 de metri înălţime apa se aduna strop cu strop, formând un proiectil lichid apoi se produse un fel de explozie. Enorma acumulare de apă căzu lo-

vind o altă ramură pe care o făcu să se scutură. Toate picăturile de apă ce încărcau această ultimă ramură căzură la rândul lor făcând arborele să se cutremure cu o asurzitoare detunătură.

Urmând sfatul vânătorului negru, mergeam după el având grijă să nu facem sgomot. Ne oprirăm căci vânătorul descoperise urme de maimuţă. Înaintam fără să bănuiesc măcar revelaţiile acestui tunel ce şerpuia printre bambuşi. Curând văzurăm crengi frânte şi frunze ghemuite de mâinile gorilelor. Un banan tânăr fusese smuls, sfărâmat, cu trunchiul prefăcut într'un mănunchiu de panglici. Sub frunze se vedea urmele unei mâini cu degetele îndoite. „O femelă” zise vânătorul negru.

În stânga se auzi un sgomot de ramuri frânte şi un foşnet de frunze. La treizeci de metri distanţă vârful unui arbore tânăr se scutură. O gorilă mânca acolo. Bătrânul pigmeu făcu un sondaj în desişul din dreapta. Aci se afla o altă gorilă aceea care lăsase urmele de labe.

Ne aflam în mijlocul gorilelor. În banda de vânători negri înarmaţi şi familiarizaţi cu mediul mă simţeam asemenea unui copil pe care-l intimidezi cu cea mai mică încruntare. Mărturisesc că inima-mi era strânsă de o infinită îngrijorare. Dacă unul dintre aceşti oameni ar fi fost rănit sau ucis, ce responsabilitate pentru mine, albul. Cea mai mică stângăcie din parte-mi o simplă uscătură ce mi-ar fi trosnit sub picior ar fi putut deslănţui tragedi.

Locul era foarte puţin propice pentru fotografiat. De jur împrejur numai desişuri ce-mi lăsau în dreapta şi în stânga un spaţiu de cel mult un metru iar înainte şi înapoi, perspectivele erau restrânse de sinuozitatea drumului, la nouă metri. Fotografia unei gorile nu putea fi luată decât dela o foarte mică distanţă, ceea ce ar fi putut deveni foarte uşor o luptă corp la corp, pe care cu orice preţ ţineam s'o evit. Cerul era din ce în ce mai întunecat. Ce avea să rezulte din această luptă între negri şi gorile într'un tunel ca acela?

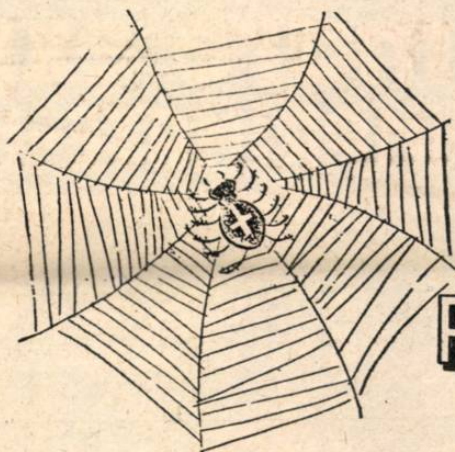
Cu aparatul pregătit şi cu inima bătând să-mi

spargă pieptul, mă pregăteam să înaintez, dar fui chemat la ordine. Vânătorul o luase înainte împreună cu cei trei oameni ai săi. Apoi se întoarse şi-mi făcu semn să mă apropii. Mai înainte alţi trei metri şi se opri înaintea desişului din dreapta. Aruncă o privire neliniştită în urma mea acolo unde cealaltă gorilă continua să mănânce.

Un tunet mă făcu să tresar. Furtuna era aproape. Când se făcu iar linişte auzii înainte-mi un amestec de trosnete şi de mormăieli. Lângă mine se mişcau nişte umbre. Care dintre ele era gorila? Un urlet îmi răspunse. Urletul unei gorile care atacă, urmat de o explozie şi de un miros de pulbere ce se răspândi în aerul umed. Se produse o nouă explozie după care auzii sgomotul unui corp ce se târa în tufişuri. Cei patru însoţitori ai mei alergară într'acolo şi-i urmai. Găsirăm o masă neagră întinsă cu botul în pământ. Apoi se ridică un urlet strident plânsul unui pui. Surprinsesem un grup familiar.

Dar vânătorul negru porni mai departe prin tufişuri pe urmele celeilalte gorile şi rămăsei singur cu cel mai tânăr dintre pigmei, sub frunzişul bogat, lângă arborii devastaţi de gorile. Pentru fotografie femela fu întinsă pe spate. Puilul ei cu capul dat pe spate, plângea ca un copil şi-şi scutura mama pentru a o trezi. În clipa aceea animalul îşi dădu sufletul şi scoase un suspin înecat de năvala sângelui. Pieptul îi fusese străpuns de un glonte. Agăţându-se de mama sa şi târindu-se pe trupul ei, puilul urla la noi cu ochii ieşiţi din orbite, şi glasul său strident se amestecă cu strigătele asurzitoare ale gorilelor. Încerca să ne sperie arătându-ne furios dinţii lui de lapte.

Tânărul pigmeu care rămăsese cu mine îşi scoase cremenele şi aprinse un foc după ce avu mai întâi grija să se depărteze cu câţiva paşi, făcând o misterioasă operaţie asupra unui craniu de maimuţă pe care-l scoase dintr'o legătură de frunze. Apoi se întoarse lângă gorila moartă şi culese capsă de aramă a cartuşului tras, pe care



## Ca ȚESĂTORA UNUI PĂIANJEN

### FINEȚEA CIORAPULUI „ADY” 75

Aceasta e impresia pe care o lasă ciorapul „ADY” 75, atât de mare e perfecțiunea la care a ajuns modul de fabricație, după ani de continuă inovare și adaptare la mijloacele cele mai moderne de fabricație.

De aceea, o femeie de gust, care ține la toate amănuntele toaletei ei, va prefera ciorapul fin, „ADY” 75.

# ady

SUPLU  
ELEGANT  
DURABIL





o vâri în lobul urechei stângi. Deodată, se întuneacă deabinelea și furtuna se deslănțuie. La întoarcerea vânătorului și a oamenilor săi pornirăm înapoi pe drumul acoperit de noroi, pustii și desfundat de ploaie în vreme ce puil de gorilă urla fără încetare agățat ca un copil de mijlocul unuiia dintre pigmei.

La încetarea ploii, câțiva oameni aduseră gorila împușcată în sat și începuă a o tăia în bucăți, înconjurați de o mulțime de femei și de copii, cari, când se apropiau de monstru, când săreau înapoi tipând.

Măsurai animalul și găsii că avea 1.37 m. dela cap și până la picioare și 1.98 m. peste brațe, dimensiune obicinuită la femelele tinere. Urmării cu interes această nouă lecție de anatomie. În inima pădurii nu însă fără a fi chinuit de o îndoială: să mănânc sau să nu mănânc din carnea animalului? Avea părul și mirosul de sălbăteciune iar fața pe care unii o găsesc aproape omenească avea o expresie calmă și inteligentă.

Nu mă prea simțeam îndemnat s'o fac dar un mare explorator William B. Seabrook scrisese că mănecase odată carne de om. După el, această carne avea gustul celei de vițel. Asupra acestei chestiuni consultasem câțiva specialiști cari puteau vorbi cu competență despre canibalism. Bătrânul Nkoundeh, ale cărui urechi atârnav până la umeri, își linse buzele cu deliciu evocând o friptură făcută din mâini de om. Toți specialiștii în canibalism îmi dădură cam același răspuns.

„Nu există decât o singură carne care să aibă gustul celei de om, și aceasta este carnea de gorilă. După gorilă vine Waa, cimpazeul și mult mai jos se plasează maimuțele. Nicio altă carne, fie ea de antilopă, de căprioară sau porc, nu se poate compara cu aceasta”.

Mă gândii deci că de voi mănca din gorilă voi ști ce gust are carnea omenească și voi putea judeca dacă Seabrook a avut sau nu dreptate.

Doi oameni apucară brațele maimuței și-i tăiară mâinile, cari constituiesc cele mai bune bucăți,

Vânătorul negru le puse deoparte pentru el și una dintre femeile sale le luă și dispăru cu ele. Ceilalți indigeni jupuiră apoi pielea păroasă până la brâu. Din mamele se scurse o dără de lapte ce se amestecă cu sângele care începuse să curgă. I se vâri apoi un cuțit în stomac și cu toții o luarăm la fugă. Mânuită cu stângăcie, lama spintecase stomacul umflat de gaze și o explozie de lichid făcși spre cer. Asta era prea mult pentru mine și renunțai la ideea de a mai mânca carne de gorilă.

Mă mulțumii să observ carnea de un roșu aprins tendoanele albe ce legau mușchii de oase, masa albastră de intestine și mărgelile galbene de grăsime.

Puil de gorilă fu pus într'un coș de cacao și urlă întreaga zi mănând banane în vreme ce satul se ospăta din carnea mamei.

Cu mare greutate izbutiră să-i încercuească mijlocul cu o funie de rafie pe care o legară de un par al colibei mele lângă un pat făcut din frunze uscate și o grămadă de banane și de acadele.

Țipetele continuară cu izbucniri de furie — animalul trăgea de zor de funie și-și arăta dinții oridecâteori se apropia cineva. La sfârșitul zilei următoare, obosit de atâtea svârcoliri și urlete, puil de gorilă puse stăpânire pe chaise-longul meu și adormi. Animalul care se deșteptă peste o oră se arătă mai sociabil decât înainte.

Când i se dădu drumul, prinse a se plimba prin sat târind funia după el fără a face prea multe rele. Lua găinile și oile la goană, și intra prin gospodării unde mormăielile sale speriau câinii și făceau pe copii să plângă de frică.

Il botezai Bobo, după numele pe care pigmeii îl dau puilor de gorilă. Bobo avea abia 70 de centimetri înălțime, un păr de un negru roșcat care dela distanță părea un pluș iar de aproape da impresia unei perii, acoperea tot trupul până la extremitatea membrelor și i se lăsa pe frunte ca o glugă.

Avea niște ochișori cafenii, întotdeauna serioși,

chiar atunci când i se da o bucată de zahăr; un bot în formă de ceașcă cu două buze lungi și flexibile. Aceasta era singura parte expresivă a feței sale. Buzele avansau atunci când micul animal era trist luând forma unui plisc de rață și se căscău atunci când era furios arătând incisivi mici tiviti cu negru din cauza unei carii premature. Niște mustăți bine dezvoltate înconjurau fața netedă dându-i aerul sever și obosit al unui bătrân valet parizian. Când mergea pe cele patru labe cu pași mari, capul său se lovea de pământ și de diferitele obiecte ce-i ieșiau în cale.

Nu știu dacă limbajul gorilei e sau nu bogat. Acela al lui Bobo consta într'un fel de tuse sonoră, un Heu! Heu! și întovărășită de arătarea dinților, după care urma un țipăt: Hi! Hi! care se termina cu niște urlete prelungi. Huu! Hrru! Hrrui-i! ce sugerau uneori urletul care e atât de formidabil la animalul adult.

În mai puțin de o săptămână Bobo era complet domesticit și nu mă mai mușca decât atunci când, obosit de a-l mai ține în brațe încercam să-l pun jos. Începeau atunci scenele violente din primele zile cu aceleași mușcături și urlete. Luam atunci gorila furioasă și o vâram în coșul ei unde adormea. Când se trezea era calmă.

Bobo își pierduse orice urmă de teamă și de neliniște. Dormea cu câinii, se cocoța pe parii colibelor pentru a lua bananele puse acolo tocmai din cauza lui și fura ghiarele de găină din oale pentru a se duce să le mănânce într'un colț. Mai lua încă la goană câinii, găinile și copii. Când intra într'o colibă pe o ușă, întreaga familie fugea pe cealaltă.

Într'o seară, văzând o femeie care alăpta un copil pe pragul unei colibe, se repezi la ea, îi sări pe genunchi, îi apucă un sân și începu să sugă cu lăcomie în vreme ce cu pumnii și cu picioarele încerca să îndepărteze pruncul. Creerui acestei gorile de patru luni era acela ai unui copil în prima epocă a vieții sale.

(Va urma)

## Cea mai mare expoziție de ALBITURI • TESĂTURI • IMPRIMATE • MĂTĂSURI • MERCERIE



### LA VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE ÎN GHIARE

STRADA CAROL  
76 • 78 • 80 • 82

**Theodor Atanasiu & Co**

S.  
A.

STR. HALELOR 21  
STR. BAZACĂ • 1



## VILEGIATURA si CURA MEDICALA

la LIPOVA (Banat), cu 4.500 LEI

**J**UMĂTATE de oră dela Arad, pe linia principală de cale ferată, se găsește gara Radna, de unde, la o distanță de trei kilometri, se află una dintre cele mai minunate stațiuni climatice și balneare, Lipova.

Situată între Mureș și munții Zarandului, Lipova e un adevărat colț de rai, în grădina de povești a Banatului. Regiunea aceasta a fost zugrăvită de Slavici în romanul „Mara”. Creatorul a risipit cu dărnicie în această regiune izvoare de tămăduire și zăcăminte minerale, alături de o vegetație prodigioasă. Analiza izvoarelor, a arătat că apele de aci sunt neîntrecute, pentru cura boalelor de digestiune, ale căilor urinare, anemiei și în special pentru afecțiunile de inimă. Apa cunoscută în comerț sub numele de borviz de Lipova e aci la dispoziția publicului.

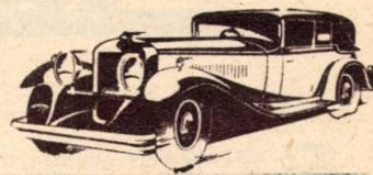
„Realitatea Ilustrată”, în urma unui aranjament ferit cu direcțiunea băilor, oferă amatorilor o vilegiatură de 25 de zile, în acest loc, cu preț de lei 4500. În acest preț se cuprind transportul dela gară la băi cu autobuzul (trei kilometri) pensiune completă în hotel, taxa de cură, taxă de muzică, etc.

Aceiaș vilegiatură pentru 14 zile lei 2.750.

Copiii până la zece ani, întrucât ocupă aceeaș cameră cu părinții, nu plătesc nimic.

Informațiuni și înscrieri la „Realitatea Ilustrată”, secția turism, str. Const. Mille 7.

Reducere 50% pe Căile Ferate.



Magazinul de desfacere a produselor „Bata”

### Realitatea Ilustrată trimite 20 bursieri la scoala „Bata” pentru studii

Cu toate condițiunile grele, impuse de școala „Bata” pentru primirea celor 20 de bursieri, am primit aproape 100 de înscrieri la concursul instituit de noi.

Candidații, după ce vom cerceta datele, vor fi invitați, individual, la examenul care va avea loc la 23 lunie crt. la București. Acest examen constă din verificarea datelor comunicate nouă de candidați, dintr-o cercetare medicală și o analiză psiho-tehnică. Prin urmare nu contează bagajul de cunoștințe și nici gradul de cultură.

În comisiunea de examinare sunt: directorul revistei „Realitatea Ilustrată”, directorul școlii „Bata”, care va veni anume la acest concurs, reprezentantul lui „Bata” la București, un delegat al Ministerului Muncii, un medic și un profesor asistent la Universitatea din București, specializat în analizele psiho-tehnice.

Elevii cari vor reuși la concurs, vor pleca la începutul lunii Iulie la Zlin.

Din ziua intrării sale în uzină, tânărul primește salariu pentru lucrul executat. El învață să-și împartă acești bani. Tânărul nu trebuie să primească daruri dela nimeni. El duce contabilitatea propriilor săi bani.

Pentru ca să învețe să-și împartă inteligent banii, n'are voie să facă nici un fel de cheltuială fără știrea pedagogului. Ceeace economisește, se depune, săptămânal, într'un fel de cassă de economie; asupra acestor sume firma îi dă o dobândă de 10%. Dacă tânărul pleacă din întreprindere, se predă această sumă, împreună cu dobânda, părinților săi. Salariul săptămânal însumează, la începutul primului an: coroane cehe 141; în anul al doilea cor. cehe. 170; și în al treilea, cor. cehe 207. Față de aceste salarii, tinerii au nevoie, săptămânal de următoarele:

Pentru întreținere cor. cehe.	70
Pentru locuință și școală . . . . .	18
Pentru rufe . . . . .	1
Casa de boală . . . . .	6
Bani de buzunar . . . . .	5
Diverse cheltuieli . . . . .	5
<b>Total cor. cehe . . . . .</b>	<b>105</b>

Tânărul trebuie să aibe la intrarea în internat, următoarele lucruri: Un costum de Duminică. Un costum de toate zilele. Un halat de lucru sau combinezon. Un palton.

Pălărie, manta de ploaie. 2 perechi de ghete. 4 garnituri lingerie de corp. 6 batiste. 4 prosoape. 6 perechi ciorapi. 2 cămăși de noapte. Pantaloni de bae sau foot-ball. Perie de haine și ghete. Perie de dinți, pastă, pahar. Pentru aceste lucruri are nevoie de un cufăr; cel mai potrivit e de cca. 70 cm. lungime. Pentru prima săptămână, tânărul să-și aducă 100 coroane cehe pentru întreținere.

### SENZATIONALA DESCOPERIRE a unui NOU FEL DE A FACE PUDRĂ

Chimiștii francezi, după cercetări îndelungate, au aflat o nouă formulă pentru prepararea pudrei de obraz, prin care nasul lucios și pielea unsuroasă se înlătură cu desăvârșire. În modul acesta se obține un „lustru mat” perfect care ține 8 ore. Nici ploaia nici transpirația nu pot nimic.



Secretul este un nou ingredient, „Spuma dublă”, care este acum conținut în Noua Pudră Tokalon, celebra Pudră de Paris. Acest ingredient face pudra rezistentă contra umezelii. Încredințați-vă însăși Dv. făcând următoarea simplă experiență. Acoperiți un deget cu Noua Pudră Tokalon și muiați-l într'un pahar de apă. Scoțându-l veți constata că e fără luciu nici umezeală, ci cu totul uscat și de arătare „mată”. Pudra rezistă umezelii, fiindcă conține „Spumă dublă”.

Acelaș lucru va fi și cu obrazul Dv. Pielea Dv. nu poate deveni lucioasă dacă întrebuințați Noua Pudră Tokalon. Puteți dansa ore întregi într'o sală caldă și tenul Dv. va rămâne așa de proaspăt și de drăgălaș ca la început. Încercați astăzi o cutie de Noua Pudră Tokalon și veți vedea cât de mult se deosebește de celelalte pudre, pentru că e singura cu secretul „lustrului mat”. Frumusețea fermecătoare, juvenilă ce veți căpăta va face admirația și invidia tuturor prietenilor Dv.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse la Lei 45.—.

INTREBUINȚĂ  
ADMIRABILE  
PRODUSE

**NARCISSE BLEU**  
de  
**MURBY**  
Paris

APĂ DE COLONIE,  
PUDRĂ, FARD,  
ROUGE INALTERABIL

REPR. G-IĂ: N. H. BALTHAZAR, BUCUREȘTI, SELARI 7



- SAREA VICHY-ETAT**  
Sare naturală extrasă din ape pentru a face o apă alcalină
- PASTILE VICHY-ETAT**  
2 sau 3 după masă ușurează digestia
- COMPRIMATE VICHY-ETAT**  
Spre a prepara singur o apă digestivă gazoasă

A SE FERI DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚIUNI

A ÎNCEPUT SEZONUL

### ONDULAȚIUNILOR PERMANENTE

Coaforul I. BEER cu fiul

CALEA MOȘILOR, 53 — Telef. 3.00.11

Execută personal aceste lucrări deci și garanția calității



Cea mai perfectă  
vopsea de păr  
**IMÉDIA** L'ORÉAL  
PARIS



# Realitatea SPORTIVA

C. F. R. glorioasa câștigătoare a Cupei României.

**S**ĂPTĂMĂNA aceasta, din punct de vedere sportiv, poate fi numită „săptămăna lichidărilor”. Lichidase în sensul bun al cuvântului, din fericire, căci atât desnodământul cupei României cât și al selecționării echipei naționale. Dar, mai înainte, un cuvânt despre o zi mare care a trecut. Despre ziua sporturilor. Festivitățile de pe terenul O. N. E. F. și platoul Cotroceni — pătrunse de un entuziasm, o amploare și o importanță semnificative — constituie una dintre cele mai puternice afirmări ale locului pe care-l ocupă, în ziua de azi, sportul. Și faptul că sărbătoarea sportului a decurs în prezența Majestății Sale Regelui, care, întotdeauna — cu mult înaintea tuturor — a înțeles ce principiu vital pentru o țară este sportul, faptul că această afirmare s'a făcut sub o atât de înaltă oblăduire, pune activitatea sportivă din țara noastră pe o treaptă de pe care niciun atac n'o mai poate coborî.

\* \* \*



Firea, câștigătorul concursului de marș organizat de ziarul „Dimineața”, primind cupa.



După această subliniere — care trebuie făcută, în cadrul acestei pagini — să revenim — cum ar spune poetul — la sculele noastre. Și să constatăm, în primul rând, un nou succes al fotbalului bucureștean. Anume, cucerirea celui mai important trofeu oficial — cupa României de către clubul C. F. R.

O victorie cu atât mai valoroasă, cu cât era obținută în fața fostului deținător, clubul Ripensia din Timișoara. E drept că Ripensia nu mai era Ripensia și că jucătorii ei — foste vedete ale fotbalului nostru — nu mai recoltau, pe teren, decât priviri compătimitoare, în locul aplauzelor de altădată. Și e atât de drept, că, în aceste condițiuni, finala Cupei României nu putea ocaziona o partidă de prea mare valoare footballistică.

În schimb, amatorii de senzații puternice, n'au avut de ce se plânge. Scorul a avut oscilații într'adevăr neliniștitoare pentru suferinzi de cord. Și faptul că 6-5 — scorul final — n'a fost obținut decât după expirarea celor 90 de minute legale, în cursul prelungirilor, n'a fost făcut să liniștească spiritele...

Dar să trecem la o problemă mai de actualitate, la aceea a selecționării echipei naționale care — după cum spuneam mai sus și asemenea cupei României — a fost lichidată, în urma partidei susținută, pe terenul O. N. E. F., de reprezentativa noastră, în compania echipei franceze Racing Club de Strasbourg.

Echipa națională a învins cu 5-1 (4-1) după o partidă în care — afară de reușita culorilor noastre — nimic nu a isbutit să suscite entuziasmul spectatorilor. În primul rând, Racing Club de Strasbourg nu este o echipă mare. Departate de aceasta. În al doilea, nici măcar nu este o echipă care să reprezinte fotbalul francez.

Fotbalul francez este caracterizat prin câteva trăsături specifice, corespondente unor anumite particularități ale temperamentului galic. Viteză, reflex, improvizație, strălucire, iată ce ne-am fi așteptat să vedem la un team din țara cu 80% acoperire aur. Iată ce n'am văzut la Racing Club de Strasbourg. Și lucrul este lesne explicabil dintr-o mie de motive, primul fiind că numitul club nu este un club francez decât cu numele.

Într'adevăr, tocmai acoperirea metalică atât de generoasă de care am pomenit face ca în Franța să abunde jucătorii străini aduși în doze masive de cluburile profesionale. Englezi, Unguri, Austriaci, Germani, Jugoslavi, se găsesc din toate. Și oaspeții noștri au, în majoritate, în formație, nume germane și austriace. De unde, jocul lor nu poate fi specific francez. Și, cum nici calitativ nu este prea strălucit iată-ne la performanța modestă de Duminică.

Echipa României, în aceste condițiuni, era fatal să satisfacă Crețeanu n'a fost întrebuintă și n'a putut face prea multe greșeli, nimeni și nimic n'a siliat perechea Albu-Sucitulescu să descopere slăbiciunile, Juhasz — fenomenul Juhasz — a fost prea bun pentru a nu suplini unele dificultăți ale liniei de mijloc, iar înaintarea, lucrând în voie, ne-a făcut să uităm în vârtiturile în loc ale lui Sepi și lipsa de shoot a lui Bodola pentru a aplauda numai lucrurile bune pe cari le-a reușit. În concluzie, se pare că echipa României pe care o vom prezenta în primul match al Balcaniadei — Luni 17 lunie — compusă după cele trei partide de Selecțiune va fi următoarea: Crețeanu; Sucitulescu, Albu, Vintilă, Juhasz, Cuedan; Bindea, Covaci, Sepi, Bodola și Dobai. În ce măsură va da satisfacție și ce modificări i se vor aduce doar viitorul ne-o va spune...

Gheorghe Tar



**Cruțați-vă  
sticla și porcelanul  
curățindu-le  
numai cu VIM!**

**VIM**  
**CURĂȚĂ TOTUL**



Plecarea concurenților în proba de marș organizată de ziarul „Dimineața” și „Stadiul Român”.



# CALENDAR

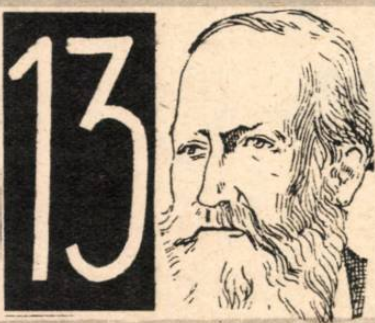
# TITU MAIORESCU

de AL. IORDAN

**1833.** Înființarea Academiei Mihailene, din Iași.  
**1857.** Puternic cutremur la Pontigibaut (Puy de Dome).  
**1858.** S'a născut regele Suediei Gustav al V-lea. (Alăturat chipul).  
**1873.** A încetat din viață eruditul Mitropolit Andrei Șaguna.  
**1904.** Asasinarea lui Bobricof, guvernatorul Finlandei.



**1757.** Marea bătălie de la Kalin, în care Frederic cel Mare, regele Prusiei, a fost învins de generalul Austriac Joseph Daun.  
**1818.** S'a născut la Paris compozitorul Charles Gounod. A murit la 1893. (Alăturat chipul).  
**1923.** A murit Th. Rosetti, unul dintre fondatorii „Junimii”, fost guvernator al Băncii Naționale. (n. 1834).  
**1925.** A murit inginerul Angel Saligny (n. 1854).



**1815.** Înfrângerea lui Napoleon Bonaparte, la Waterloo.  
**1898.** A murit publicistul Alexandru Papadopol Kalimach, membru al Academiei Române.  
**1917.** A murit Titu Maiorescu, promotorul criticii literare românești. S'a născut la 1840. (Alăturat chipul).  
**1928.** Și-a găsit moartea exploratorul polar Roald Amundsen.



**1812.** S'a născut marele patriot Andrei Mocsony, susținător al bisericii ortodoxe din Ardeal. († 5 Mai 1880). (Alăturat chipul).  
**1848.** Izbucnind revoluția în Muntenia, Vodă Bibescu fugi din țară.  
**1896.** A murit doctorul Alexandru Grama, cleric și profesor.  
**1922.** Abdicarea regelui Constantin I al Greciei (n. 1868 † 1923).



**1382.** A murit Lodovic I cel Mare, regele Ungariei.  
**1807.** Napoleon a învins pe Ruși la Friedland.  
**1833.** S'a născut Ion Micu Moldovanu, membru al Academiei Române († 7 Sept. 1915).  
**1858.** S'a născut romanciera suedeză Selma Lagerlof. (Alăturat chipul).  
**1868.** S'a născut marele violoncelist român Dimitrie Dinicu.



**1574.** Ioan Vodă cel Cumplit, Domnul Moldovei, este ucis de Turci. (Alăturat chipul).  
**1876.** Asasinarea Sultanului Turciei, Abdul Aziz.  
**1915.** A murit Ion Lahovary, fost ministru de externe și domeniilor în cabinetele conservatoare.  
**1932.** A murit pictorul Nicolae Vermont.



**1620.** Popa Ion din Sâmpetru a început scrierea Alexandriei, pe care a terminat-o la 4 August 1620.  
**1700.** Constantin Brâncoveanu a dăruit Mitropoliei Române din Alba-Iulia moșia Merișani, din jud. Argeș.  
**1889.** A murit genialul poet Mihail Eminescu (n. 15 Ianuarie 1850). (Alăturat chipul).  
**1932.** Inaugurarea bustului lui Leonard la șosea.



**D**ACĂ valoarea și sentimentele lui Titu Maiorescu au putut fi puse la îndoială, pe vremea când era în viață, acum când 18 ani ne despart de ziua în care el a pășit în împărăția întunecată a morții, puternica lui personalitate nu mai poate fi de nimeni contestată.

Adâncă lui gândire, diriguată de școala marilor filosofi din Apus, a făcut pe mulți să vadă în el, pe vremea când era student, un nume ce urma să se alăture de acelea ale nemuritorilor cugetători.

Cu toate acestea însă, Maiorescu a fost forțat să se oprească din splendida lui ascensiune, spre care l-ar fi dus preocupările în domeniul filosofic, și să uzeze de uriașă sa putere de muncă pentru ridicarea nivelului cultural al compatrioților săi, a căror ignoranță îl înspăimântase arătându-i cât de imperios era sacrificiul ce-și impusese.

Născut în ziua de 15 Februarie 1840, în orașul Craiova, în care tatăl său, Ion Maiorescu, era director de gimnaziu, Titu se înrudea după acesta, cu istoricul ardelean Petre Maior și cu eruditul canonic dela Blaj, Timotei Cipariu, iar după mamă cu episcopul Caransebeșului, Ion Popazu.

Școala primară a început-o în orașul său natal, când revoluția din 1884, îndrumă pe alte căi, viața atât de tihnită până atunci, a familiei profesorului Ion Maiorescu.

Proclamația dela Islaz, fu citită Craiovenilor de către Ion Maiorescu, după care guvernul provizoriu însărcinându-l să susțină cauza Românilor în fața Turciei și a Rusiei, la Frankfurt am Main, el fu nevoit să-și părăsească familia spre a lucra pentru interesele țării. După plecarea sa și intrarea Turcilor în țară, Ion Maiorescu fu exilat. Ajungând la Viena, familia sa îl reîntâlnește acolo, de abia în vara anului 1851. Între timp, Titu absolvise școala primară și o clasă secundară la liceul din Brașov.

La Viena, Maiorescu își înscrie fiul la Academia Thereziană, cu toate că acesta nu cunoștea mai de loc limba germană. Curând însă puterea de muncă a copilului ca și strălucita sa inteligență îl pun în fruntea tuturor colegilor, luându-și bacalaureatul — la 31 Iulie 1858, fiind clasificat premiant al acelei școli.

La 3 Noembrie același an se înscrie la Universitatea din Berlin, unde urmează filosofia. În urma cererii sale Universitatea din Giessen îl scutește de frecvența obligatorie de trei ani, așa încât, după un singur an de studii, în urma unei disertațiuni latine „De philosophia Herbarti” își trece — la 8 Iulie 1859 — examenul de doctor în filosofie cu mențiunea „magna cum laudae”. Reîntors în țară ține o remarcabilă conferință „Despre socialism și comunism” după care în urma dorinței tatălui său, cu o bursă obținută dela Eforia Școalelor, își continuă studiile la Paris.

În acest timp dă la iveală lucrarea sa filosofică intitulată: „Eini-ges philosophische in gemeinfasslicher Form” după care la data de 16 Noembrie 1861 își ia și licența în Drept, la Paris.

Lucrarea amintită mai sus a avut un răsunător succes, punându-l pe Maiorescu în contact cu marii filosofi ai timpului, fiind ales și membru corespondent al Soc. filosofice din Berlin. Tot atunci colaborează el, împreună cu Ferdinand Lassalle la revista „Die Gedanken”.

Deși i se făcure și aici, ca și la Viena, propuneri în cari i se ofereau situații destul de atrăgătoare, Maiorescu le refuză și pleacă în Moldova, unde sosește în ziua de 27 Noembrie 1861.

Aici, încearcă să găsească un post în învățământ sau în magistratură, dar fără folos. Între timp începe în mod gratuit o serie de prelegeri tratând despre „Educația în familie” la care afluența publicului era din zi în zi mai mare, atras pe deoparte de darul de a vorbi a lui Maiorescu, pe de alta de inteligenta tratare a chestiunii.

Numit ca supleant la Tribunalul Ilfov, din ordinul domnitorului Cuza, peste câțva timp i se oferă de Minister postul de director al liceului Național din Iași, unde elevii bătuseră pe fostul director. Cu tactul său de desăvârșit pedagog reintroduce ordinea în acea școală. În același timp începe la Facultate un curs de istorie și filosofie. Apoi își cere singur mutarea la școala normală, spre a da îndrumări temeinice celor ce urmau să pună abecedarul în mâinile noilor generații și a căror pregătire era cu totul insuficientă. La vârsta de 23 de ani, Maiorescu e ales rector al Universității din Iași. În acest timp în jurul lui se grupează un număr de tineri intelectuali, din a căror unire a ieșit Soc. „Junimea” cu revista Convorbiri Literare. Aici Titu Maiorescu, cu spiritul său critic, alege adevăratele talente, așa cum a fost un Eminescu, un Creangă etc. de acei al căror dar de a scrie se reducea la o năvalnică „beție de cuvinte”. Și după cum prin gramatica sa formulase regulile de ortografie, acum încerca să formeze spiritul publicului cititor spre adevărata artă a scrisului.

Ales deputat și apoi ministru — la 7 Aprilie 1874 — Maiorescu înființează aproape 200 școli rurale, aduce dela Cernăuți documentele Hurmuzacki, trimite bursieri în străinătate, dând o nouă îndrumare învățământului românesc.

Transferat ca profesor la Universitatea din București, Maiorescu e ales și aici rector în Octombrie 1892.

„Pe cuvântul meu, devii prea grasă!”

Ce a făcut o femeie după această remarcă a unei prietene

Acum este cu 22 Kgr. mai ușoară

Dacă sunteți și dv. una dintre acelea care aud din partea prietenelor remarcă „devii prea grasă”, natural că veți avea interes să ascultați povestea acestei femei. Din ferichie, povestea se sfârșește bine. Iată scrisoarea pe care am primit-o: —

„Greutatea mi-a crescut treptat, — fără ca să-mi dau seama, — până ce prietenii au început să-mi spună „pe cuvântul meu, devii prea grasă”. M'am cântărit și era aproape să leșin. Aveam 81 kg. și sunt înaltă numai de 1 metru și 60 cm. Atunci am văzut un anunț despre Kruschen și m'am gândit să fac o încercare. Am și făcut-o și astăzi cântăresc numai 59 kg. și mă simt foarte bine. În prezent, urmez cu Kruschen, deoarece găsesc că efectul său continuă și vreau să mai slăbesc încă”. — (D-na T. W.).

Kruschen este un amestec ideal din diferite minerale. Formula reprezintă sarea ingredientă a apei minerale din Karlsbad, Ems, Kissingen și alte băi cunoscute din Europa către care s'au refugiat de câteva generații oamenii prea grași. Kruschen combate cauzele obezității, ajutând organele interne să-și îndeplinească rolul de a elimina în fiecare zi materiile nefolositoare și otrăvurile care, dacă sunt lăsate să se adune, se transformă în interiorul corpului în grăsime.

Sels-Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

## Dilema unui om de afaceri

Sănătatea cere, neapărat, o cură de băi de iod, dar nu mai puțin impune prezența negustorului la fabrică ori în magazin. Pare exclus să se poată împăca una cu alta și totuși există pentru aceste persoane vândute ocupații lor posibilitatea de a face zilnic o baie admirabilă de iod, fără a trebui să se deplaseze din locul unde are de lucru.

Sarea naturală de Jod de Bazna se găsește astăzi pretutindeni și dă oricui posibilitatea de a face o cură completă în casă, economisind orice cheltuială inerentă plecării într-o localitate balneară.

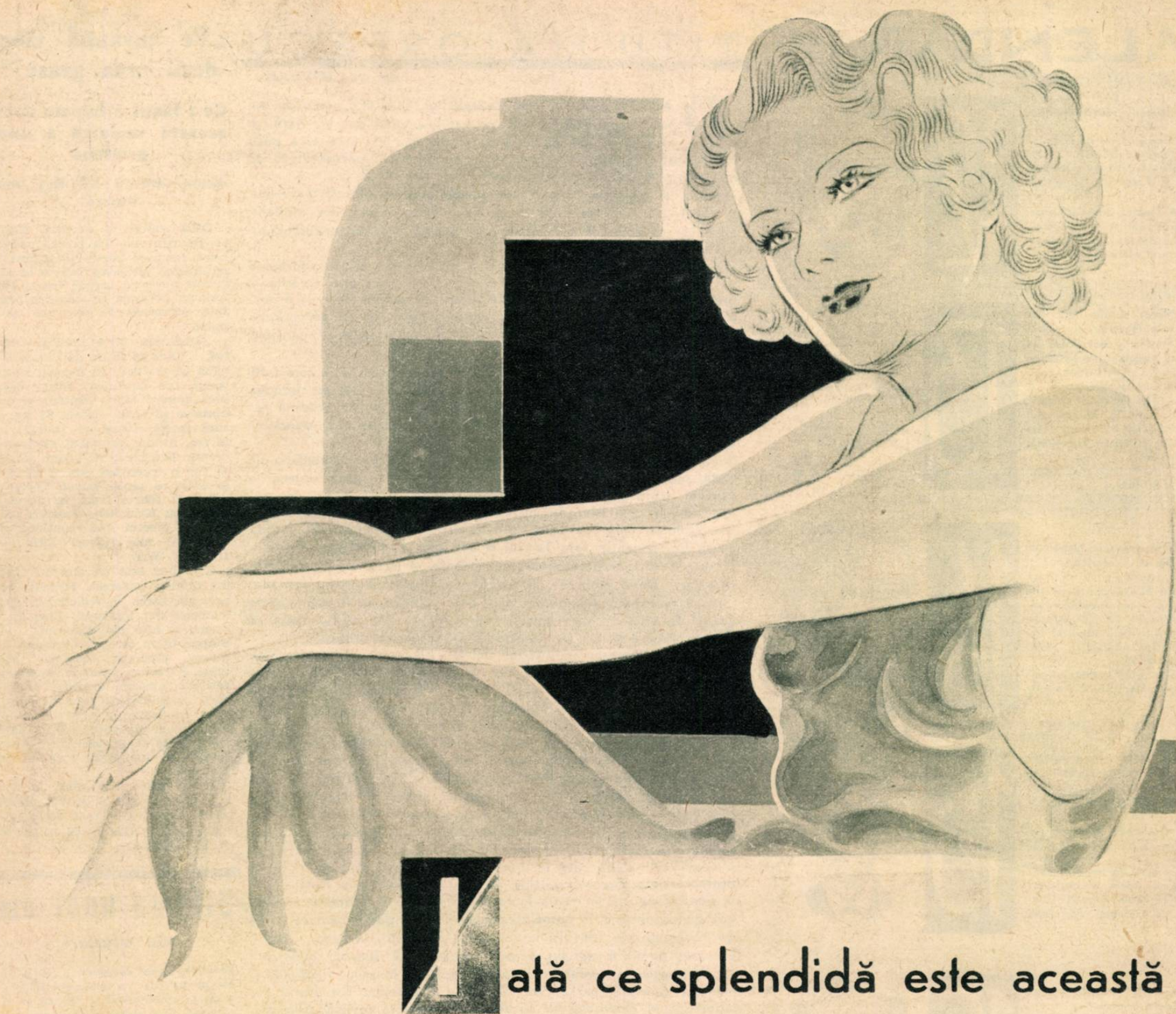
Reumatismul și scrofuloza, durerile de încheeturi și oase, bolile de piele și de femei, afecțiunile de ochi și în general insuficiențele organice sunt vindecate prin renumitele băi cu sare naturală de iod de Bazna.

Sarea de Jod de Bazna se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogheriile în pachete originale a 1 și 4 kg.

## Iritațiuni acute ale stomacului

O iritație ușoară a stomacului însă prelungită conduce aproape în mod fatal la gastritele cronice. Aceste gastrite mai ales dacă sunt acompaniate de hiperaciditate, sunt foarte adeseori dureroase în urma inflamației mucoasei gastrice provocată de ele. De îndată ce simțiți cea mai ușoară indispoziție stomacală luați o jumătate linguriță de Magnesia Bisurata în puțină apă caldă. Aciditatea este imediat neutralizată și pereții inflamați sunt ușurați. Magnesia Bisurata se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogheriile. Prețul pentru flacon lei 75, sau în format mare economic lei 110.





**I**ată ce splendidă este această  
doamnă care atrage toate privirile în clipa când apare

**S**UCCESUL ei se datorează desigur finutei, eleganței și spiritului. Dar secretul tenului ei poate fi adoptat și de Dv. O doamnă bine se pudrează cu pudra RICHARD HUDNUT THREE FLOWERS. Acest preparat de lux, prezentat cu o grijă excepțională pentru calitate, catifelează tenul, nuanțează fin pielea obrazului și dă un ten mat, fără luciu. Fiind un produs liber de amidon, nu dilată porii. Parfumul care este amestecat în pulbere printr'un procedeu special poartă marca originală Richard Hudnut Three Flowers. Este o esență ușoară, persistentă totuși. Dealtfel, casa Richard Hudnut și-a făcut reputația în Occident și în America grație atențiunii pe care o depune în prepararea produselor sale cosmetice. Acelaș succes a întâmpinat și lansarea produselor în România.



*O pudră bună este dovada  
bunului gust și a eleganței.  
Pudra Richard Hudnut Three  
Flowers are adeziunea fe-  
meilor elegante.*

*Pudra*  
**RICHARD HUDNUT**  
**THREE FLOWERS**

*Cremele Richard Hudnut Three  
Flowers sunt deasemenea un  
ajutor prețios pentru frumusețea  
multor femei din Apus.*





ANUL IX No. 439  
18 Iunie 1935

MELANCOLIA UNEI NOPTI DE VARĂ...

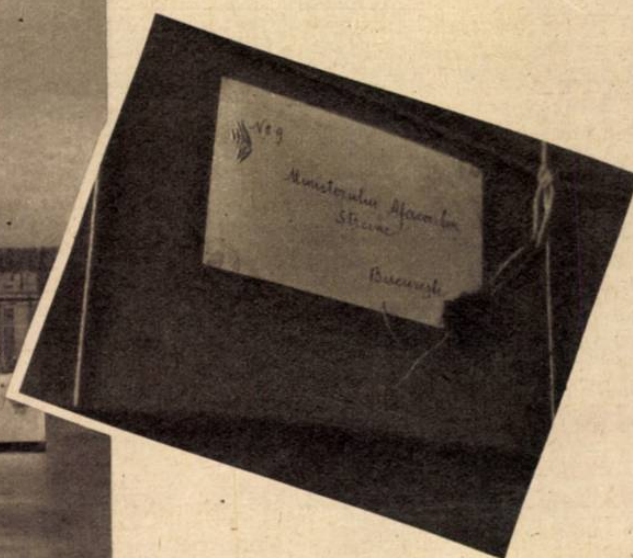
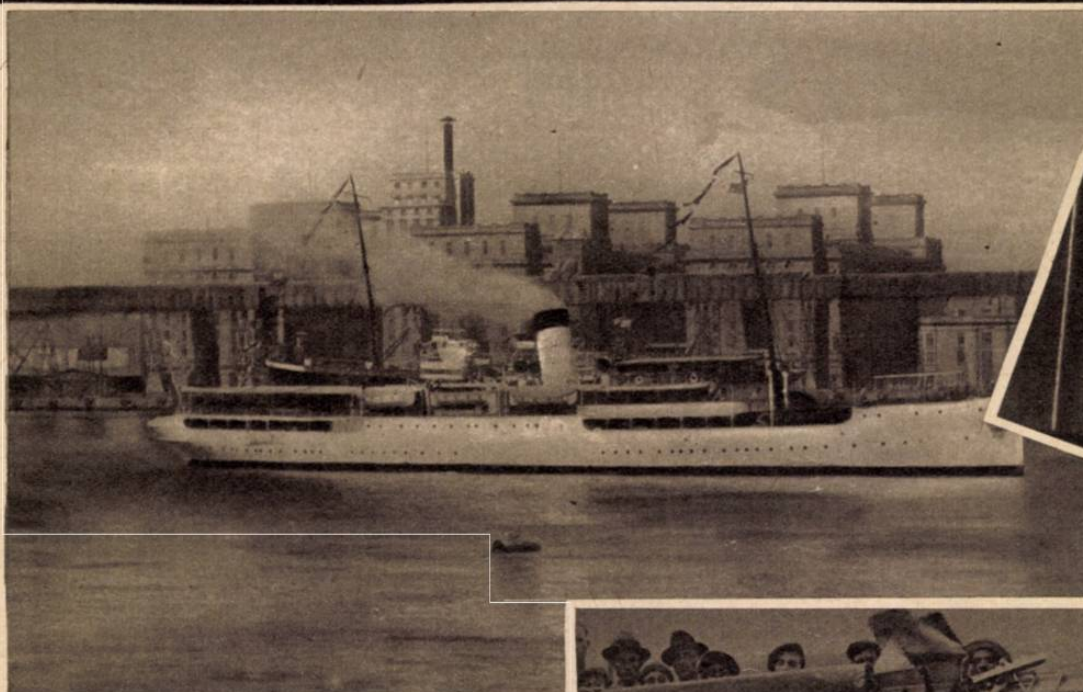
(Evelyn Venable dela Paramount)





## OSEMINTELE LUI DIMITRIE CANTEMIR AU FOST ADUSE IN ȚARĂ

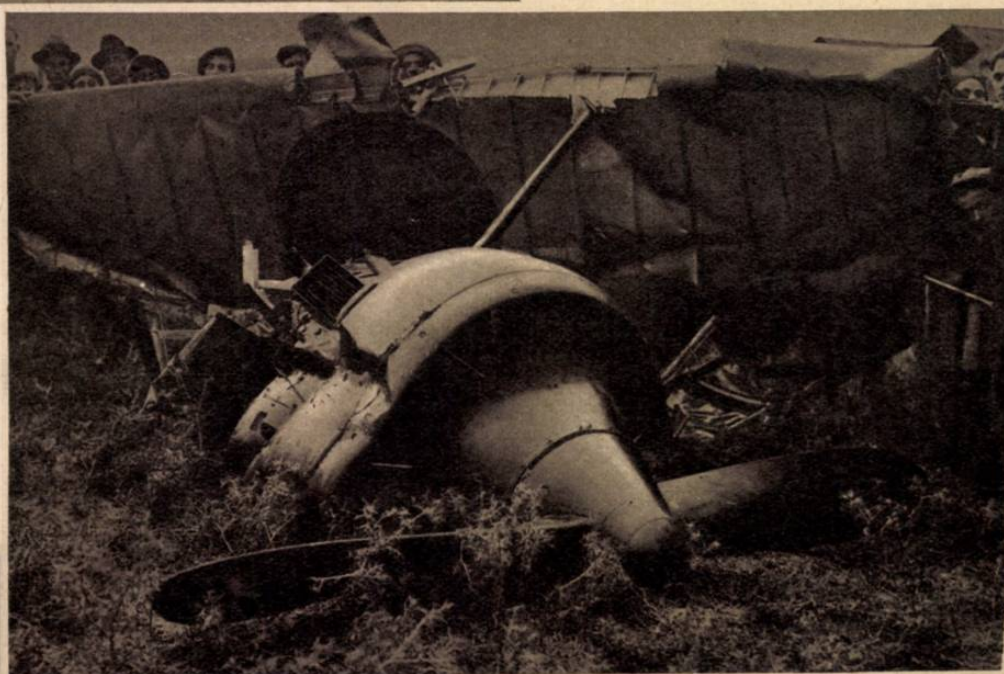
Săptămâna trecută a sosit în portul Constanța vaporul „Principesa Maria” care venea dela Odesa aducând de acolo osemintele domnitorului moldovean Dimitrie Cantemir și o parte din tezaurul nostru expedit la Moscova în timpul războiului. Osemintele lui Dimitrie Cantemir sunt închise într-o cutie lungă de doi metri, lată de un metru și înaltă de 0,25 m. Cutia era ambalată în pânză de sac. Împreună cu osemintele au fost aduse și lespezile de pe mormântul lui Dimitrie Cantemir. Lespezile au fost scoase pentru a fi transportate împreună cu osemintele la Iași. S'au adus și 1445 lăzi care cântăresc 135.000 kgr. Sunt piese de arhivă și documente de stat. Multe lăzi cuprind bancnote ale Băncii Naționale din stocul trimis atunci la Moscova. Lucruri de valoare istorică sau materiale prețioase nu se găsesc în acest transport.



Fotografiile pe cari le publicăm înfățișează:  
SUS: Serviciul religios pentru pomenirea lui Dimitrie Cantemir oficiat la Constanța în fața sicriului.  
Debarcarea lăzilor aduse dela Odesa.  
MIJLOC: Vasul Principesa Maria înfrând în portul Constanța.  
Plicul sigilat lipit de legația română din Moscova pe lada cu osemintele lui Dimitrie Cantemir.

### SĂRBĂTORIREA A 75-DE ANI DE EXISTENȚA A LICEULUI GH. LAZAR

Săptămâna trecută a avut loc — în prezența Suveranului — sărbătorirea a trei sferturi de veac dela înființarea liceului Gh. Lazăr. La sărbătorire au luat parte numeroși foști elevi, părinți și un foarte mare număr de profesori și demnitari. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Dr. Angelescu, ministrul instrucțiunii publice, rostindu-și cuvântarea ocazională.



### GROAZNICĂ NENOROCIRE AVIATICĂ DE PE ȘOSEAUA COLENTINA

Un groaznic accident de aviație s'a petrecut săptămâna trecută în dreptul șoselei Colentina. Aviatorul Locot. Ostapow și plut. Nagacinsky ambii de la flotila de luptă Pipera, s'au urcat pe două avioane de vânătoare pentru a face un zbor de antrenament. Cei doi piloți aveau ca misiune să dea o luptă aeriană. În timp ce cele două avioane se învârtteau unul în jurul celuilalt, dintr-o greșală de apreciere a distanței, cele două aparate s'au ciocnit, prăbușindu-se în bucăți spre pământ. Amândoi piloții și-au găsit moartea în acest tragic accident. Fotografiile noastre înfățișează sfârșimăturile celor două avioane.







IN ORAȘUL PITICILOR

În orașul piticilor din Berlin a venit într-o bună zi un uriaș. Iată-l în fotografia noastră dând mâna cu iubita din balcon fără a fi nevoit să se mai cațäre pentru aceasta.

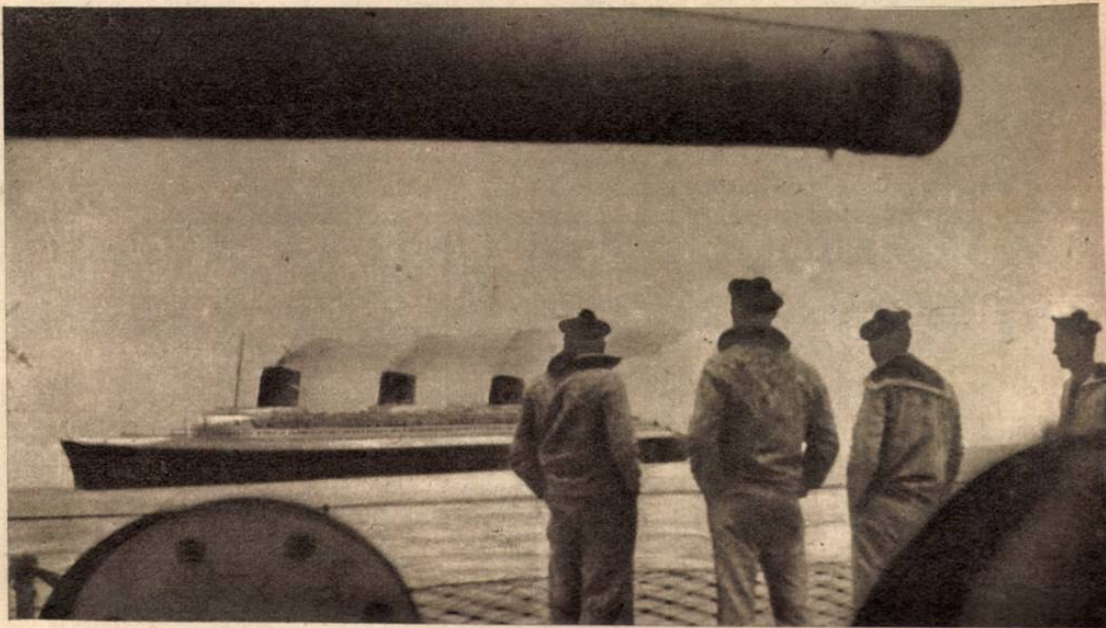
## UN „ROMEO” ORIGINAL

**E**XISTĂ în natură fenomene foarte curioase de excentricitate organică, fenomene care se observă deopotrivă la plante, la oameni și la animale. Știința endocrinologiei, adică aceea care se ocupă cu secrețiunile interne ale corpului, a putut stabili, în ultimul timp, că cea mai mare parte a acestor fenomene e determinată, la oameni și animale, de funcțiunea anormală a anumitor glande. Dacă glanda tiroidă, spre exemplu, funcționează anormal, produce gușă, rachitism și ramolism cerebral. Iar dacă glanda pituitară — sau hypofiza — care e așezată la baza creierului, are un excedent de secrețiune, influențează creșterea, care poate ajunge până la gigantism. Exemplu celebru de gigantism îl avem pe Carnera; mai puțin celebru dar mai semnificativ îl avem, în mijlocul nostru pe Mitu Gogea.

Dacă însă atât Carnera cât și simpaticul nostru Mitu s'au gândit să-și exploateze „supraproducția” glandulară între frânghiile ringului, un alt uriaș, înzestrat cu mai puțini mușchi și mai multă fantezie, s'a dedicat teatrului.

Gigantul cu veleități artistice prepară acum două piese, pe cari le va monta la Berlin într-o grădină de vară. Prima piesă este intitulată „Guliver în țara piticilor” iar a doua e o parodie după „Romeo și Julieta”, menită să prezinte originalități hilare de mare succes.

Îl vedem, în fotografia noastră, pe acest Romeo „modern” dovedindu-ne că nu are nevoie de scară, ca să facă dragoste cu iubita, la balcon. (Cu o singură condiție însă: ca balconul să nu fie la al doilea etaj!).



NORMANDIE A SOSIT LA NEW-YORK

Uriașul transatlantic „Normandie” a acorat recent la New-York. În fotografia noastră vedem transatlanticul „Normandie” părăsind portul Havre.



REGINA MARIA A ASISTAT LA BOTEZUL ARHIDUCESEI ALEXANDRA

La botezul arhiducesei Alexandra, fiica arhiducesei Ileana și a arhiducelui Anton a asistat și regina Maria a României. Fotografia noastră înfățișează pe Regina Maria, arhiducesa Ileana și arhiducele Anton împreună cu cei trei copii ai arhiducesei.

## LASATI LOC PENTRU TUNURI...

**C**ÂND toate țările s'au luat la întrecere în a-și procura material de război, când de pretutindeni țâșnesc crucișetore, submarine, tunuri și torpiloare, când atenția lumii întregi e concentrată asupra ultimelor născociri ale genului distrugător, când în aer planează preludiul unei simfonii macabre, lansarea transatlanticului „Normandie” apare ca o torță a păcii, ca o trezire dintr'un coșmar, ca o muștrare a civilizației demente sub a cărei nefastă zodie trăește secolul nostru. S'a găsit o țară care să se gândească și la viața pașnică; s'a găsit o țară care să dovedească lumii că popoarelor le mai trebuie și altceva în afară de yperită și praf de pușcă.

Și lumea s'a bucurat, s'a veselit, s'a simțit străbătută de fiorul plăcerii de a trăi, când a văzut acest titan al mărilor fără guri amenințătoare de tunuri și fără avioane de bombardament pe covertă.

Pentru prima călătorie „Normandie” a fost luat cu asalt. Și se spune că această călătorie, cu programul și organizația ei semi-oficială, a fost ca o feerie din povești. Confortul de pe bordul noului transatlantic a întrecut orice imaginație.

Numai marinarii de pe covertele crucișetorelor cari l-au întâlnit în cursă n'au fost prea lămuriți:

„Frumos e, mare e, un lucru însă nu înțelegem — s'au întrebat ei: unde o să-i instaleze tunurile?”

Ingrijorare semnificativă și, poate, destul de logică.

O tempora !...





#### COAFURI PREMIATE

Una dintre noutățile cele mai des lansate de către New-York este coafura. Fotografia de mai sus înfățișează două coafuri în bucle, premiate la expoziția internațională de frumusețe din New-York.

## STRANIUL CAZ AL UNUI MORT-VIU

**T**RIBUNALUL din Copenhaga judecă, actualmente, unul din cele mai senzaționale procese. Eroii sunt trei actori de cinematograf îndejuns de cunoscuți dintre cari reclamantul e simpaticul și... autenticul Patachon.

Vi se va părea de necrezut, în urma svonurilor cari au circulat în jurul acestui actor, care fusese dat ca mort, în toate ziarele europene.

Ei bine, Patachon n'a murit. Și de data aceasta nu e vorba de o reclamă gen american. Patachon trăește și vrea să-și pedepsească „amicii” cari i-au anticipat moartea.

Povestea e amuzantă și totuși destul de tragică în fondul ei: Patachon a căzut bolnav de nervi, acum doi ani și a fost internat într'un sanatoriu danez. Cum medicii nu mai dădeau nici o speranță de scăpare, în ultimul timp, și cum tovarășul său Pat își epuizase toate economiile, șomând, un manager german s'a gândit să-l înlocuiască, printr'un actor care să-i semene.

Trebuia însă un pretext serios pentru apariția acestui nou „Patachon” și deaceea managerul a anunțat că Harald Madsen — adică Patachon cel adevărat — a murit într'un accident de automobil. Svonul a prins și lumea a fost curioasă să-l vadă pe cel nou (Patachon est mort! Vive Patachon!)



#### PATACHON TRĂEȘTE TOTUȘI

Cu toate zvonurile cari fuseseră lansate în legătură cu moartea micului și bondocului artist de cinema Patachon, iată că talentatul comic continuă să trăiască. Fotografia noastră care-l înfățișează într'o scenă dintr'un film pe care l-a turnat recent alături de nedespărțitul său partener Pat, este edificatoare în această privință.



MISS FLORIDA...



...ȘI RIVALA EI DIN CALIFORNIA

Un juriu compus din celebritățile Hollywoodului a ales de curând pe Miss Florida 1935. Drăgălașa aleasă, Miss Mary Elsie Weems, surâde fericită reporterului fotograf după ce a primit trofeul biruinței.

Iată în fotografia de mai sus pe rivala Miss Floridei din California. Este drăgălașa Miss Blanca Vischer care face multe victime pe plaja de lângă Los Angeles.

## Noaptea agitată!



## Stomacul este cauza!

Repercursiunea ce o are o digestie rea asupra întregului sistem nervos se manifestă de asemenea asupra rinichilor și asupra ficatului, însă unul din simptomele cele mai curențe este insomnia.

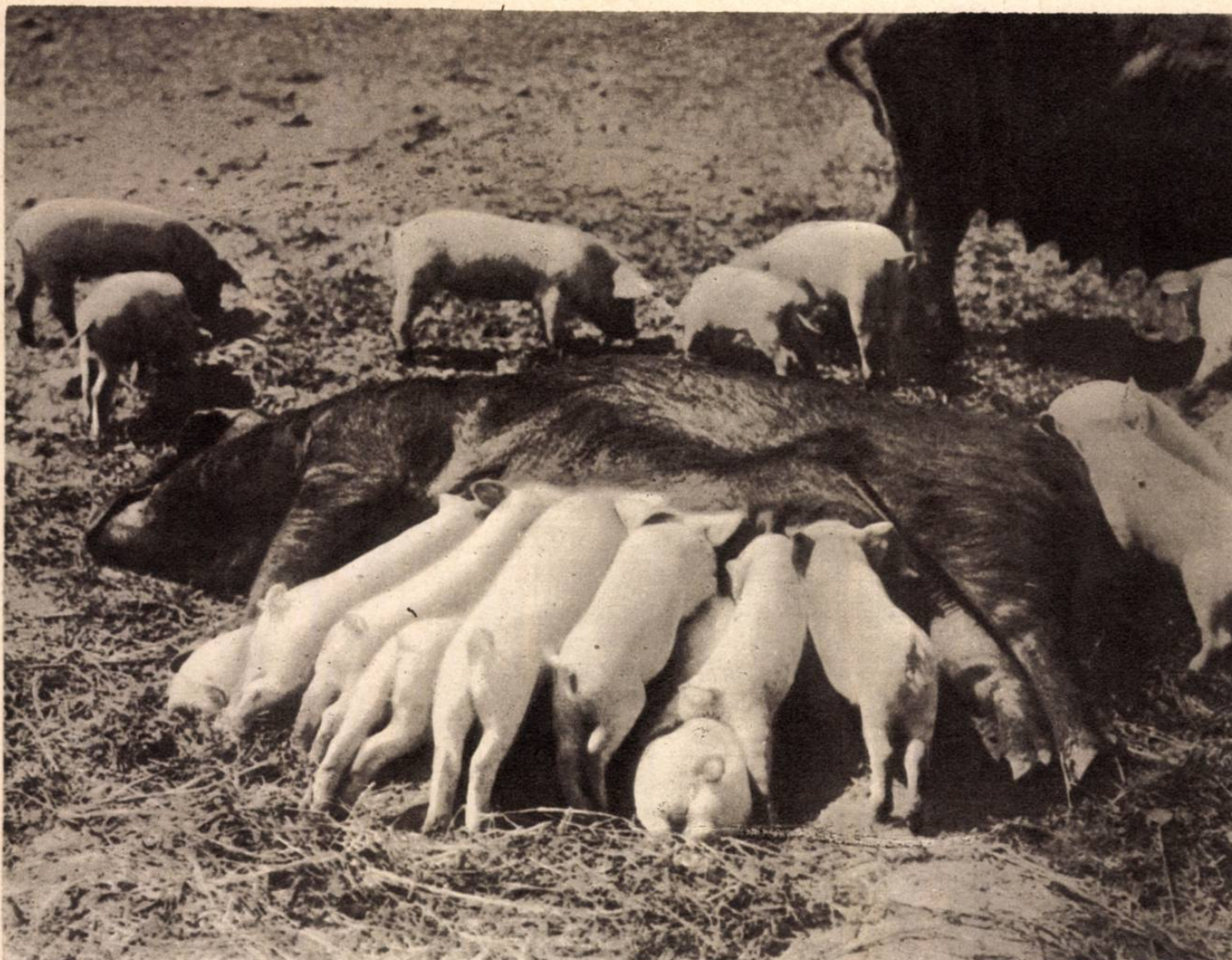
Nu vi s'a întâmplat să vă svârcoliți în pat căutând somnul fără a-l putea găsi, pentru că în acea seară chiar ați uzat sau ați abuzat de mâncăruri cari nu v'au priit? A doua zi erați moale, fără putere fără voință, fără energie, idelle se încurtau, erați febril, înfrigurat, enervat. Contra acestor indispoziții datorite adeseori unei digestii greoaie Magnesia Bisurata

se impune. Câteva minute după ce ați luat o jumătate linguriță de Magnesia Bisurata în puțină apă (aceasta de îndată ce veți resimți cea mai mică indispoziție de stomac) veți obține o ușurare durabilă și veți profita de o noapte bună și liniștită. Pe de altă parte după ce ați mâncat și oricare ar fi ora, dacă aveți aciditate (arsuri), apăsare, acreli, gaze răgăleli acide, toate simptomele cari pot duce, dacă sunt neglijate, la dispepsie sau la gastralgii cronice același dozaj de a mânca după voință fără teama unor urmări dureroase.

## MAGNESIA BISURATA

La toate farmaciile și drogueriile, cu prețul de Lei 75.— flaconul mic, sau flaconul mare economic Lei 110.—





CU TOATA BUNAVOINTA, MAI MULȚI NU POT FI SATURAȚI!

Ceeace ne înfățișează fotografia de mai sus este cu adevărat un „noroc porcesc”. Aceasta deși mamei micuților nu-i vine ușor să mulțumescă toate gurile.

#### SARUTUL REGAL

Iată în fotografia noastră cum a sărutat-o fiul mai mare al ex-regelui Spaniei pe soția sa, contesa de Cavadonga când aceasta a sosit cu vaporul dela Havana la New-York, Contesa de Cavadonga se înapoia la New-York, pentru a se împăca cu soțul ei de care se despărțise cu un an în urmă.



## FERICITA!

**T**REISPREZECE purcei dau ocol celei mai fericite mame după pământ, la care numai vre-o nouă au izbutit să apuce, încălîcându-se, câte un sfârc de țâță — în vreme ce preasfânta trântită pe-o parte, ațipită ca însuși pământul fecund, se lasă jefuită. Entuziașt, optimist, tonic peisagiu omenesc — într-o vreme când oamenii practici trăesc cu feteșul mașinismului iar artiștii caută cu ochii holbați „naturi moarte”. Care mai ține minte oare că'n veacul trecut, romancierul englez Nordy îndemna pe unul din eroii lui bolnavi să se ducă să facă o cură „de cai” — să privească în grajd sau pe câmp formele cailor vi-guroși și cumînți?..

Puține statui sau ridicat animalelor — numai când întruchipau într-o legendă vre-un zeu sau când, asemenea armăsarilor, purtau în spinare vre-un sălbatec „erou”. Scroafa care alăptează asaltată de boturile flămânde a treisprezece pui e un monument, cel mai impresionant monument al veacurilor! L'aș duce la Liga Națiunilor și în parlamentele națiunilor, ca un simbol de pace, fecunditate, eroism și eternitate.



e desgustător... nu așteptați să le pescuiți cu furculița, distrugeți-le din vreme cu

# FLY-TOX







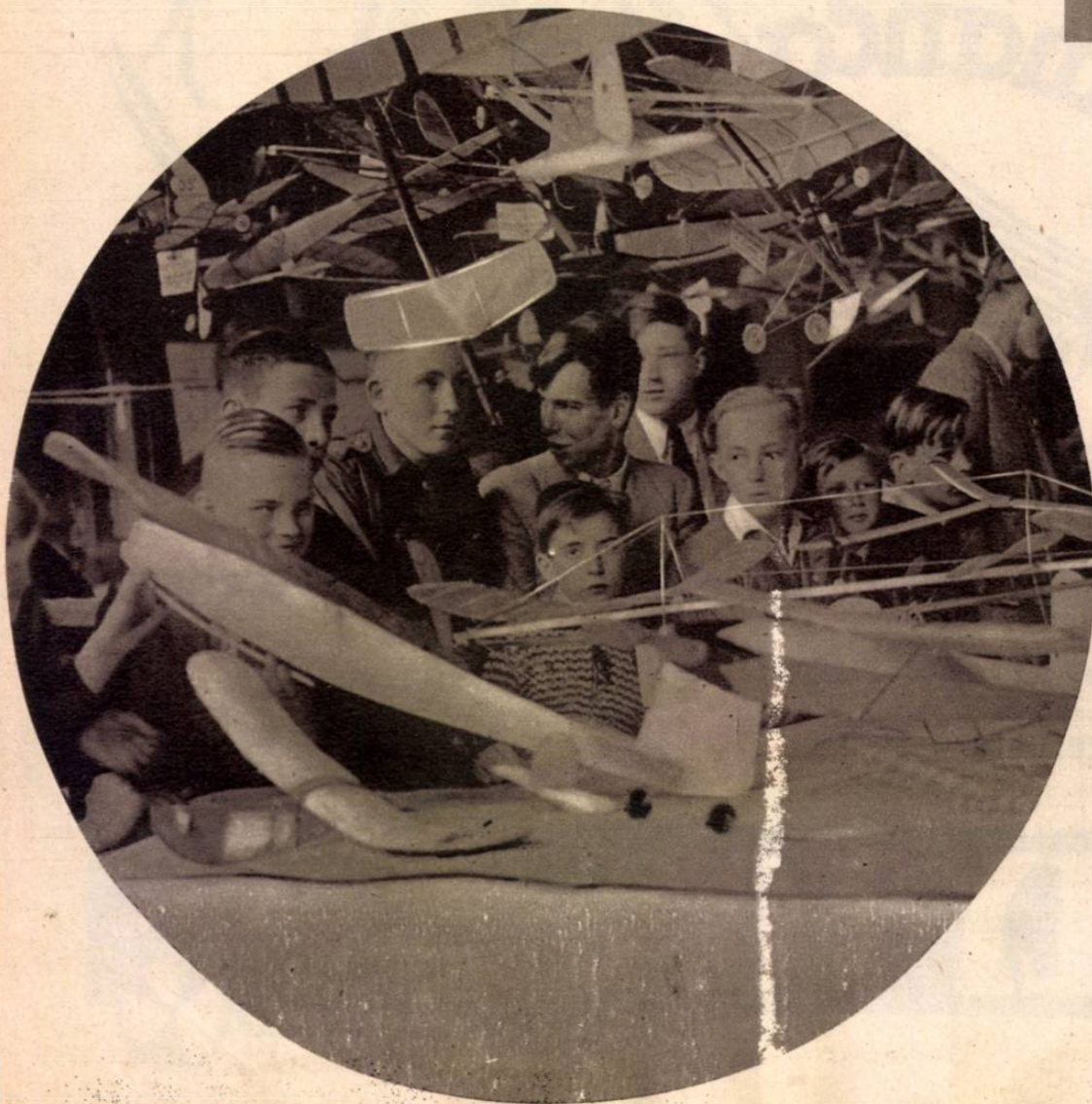
## INDIENII LA CAPITOL

O invazie pacifică de indienii a fost aceea a celor patru șefi de trib din teritoriile Indiei.

Ei au vorbit în Parlamentul din Washington predicând o sumă de chestiuni ce-i privea. Fotografia noastră îi înfățișează coborând scările parlamentului din Washington.

## ȘCOLARII CONSTRUESC AVIOANE

Luna trecută s'a inaugurat la unul dintre liceele Berlinului o expoziție de avioane. Școlarii au expus 500 de modele diferite de aparate. Fiecare era mândru de opera lui. S'au împărțit și numeroase premii. Și să mai spună cineva că Germania nu luptă pentru dezarmare.



## IMPARATUL PAPAGALILOR

După îndelungate și de multe ori zadarnice străduinți s'a reușit la Los Angeles să se crească un papagal ale cărui pene de un minunat colorit au o lungime de 4 metri. Fotografia noastră îl înfățișează pe „împăratul papagalilor” alături de drăgălașa și neobosita „Miss” care l-a îngrijit și care este acum mândra de opera ei. Măinile-i delicate mângâie minunatul penaj al papagalului.

## INARMAREA SPIRITELOR

**T**OATE popoarele vorbesc de pace — și toate popoarele se înarmează.

Nimeni nu crede că înarmarea este o garanție a păcii. Toată lumea e convinsă că înarmarea duce la război.

Totuși, toate popoarele se tem de război.

La un moment dat vor trebui sau să desarmeze sau să facă război.

Înarmarea este firește un lucru mai ușor decât desarmarea: fiindcă înarmarea înseamnă un câștig, pe când desarmarea înseamnă o pierdere.

Dar războiul este o afacere atât de riscantă și o întreprindere atât de primejdioasă, încât răscumpără pagubele ce le va pricinui hotărârea de-a renunța la înarmări.

Desarmarea nu este deci cu totul exclusă. Va întâmpina însă cele mai mari dificultăți. Fiindcă înarmarea este de două feluri: fizică și spirituală. Distrugerea instrumentelor de război este o chestiune ce se poate rezolva mai lesne. Desarmarea spiritelor este, în schimb, o problemă foarte grea. Căci, în unele țări, și mai cu seamă în Germania, a început intoxicarea copiilor cu spiritul de război. Mîntea copiilor se dezvoltă în mod unilateral: în sensul pregătirii de război.

Iată, bunăoară, o expoziție de 500 de avioane în miniatură, construite de elevii unui liceu din Berlin.

Aceste lucrări și expoziții au un scop bine definit.

Prin ce mijloace se va putea normaliza mentalitatea deformată, cu ajutorul școlii, a acestui tineret?...





CEI MAI MARI GANGSTERI AI AMERICII DEVENIȚI NEPERICULOȘI

Cunoscutul sculptor american John M. Schliser a lucrat în ceară pe cei mai mari gangsteri ai Americii. Il vedem în fotografia noastră în ciudata companie a temuților gangsteri John Dillinger, Raymond Hamilton, Face Nelson, Boy Floyd și Jack Diamond.



AUTOBUZUL COPIILOR

9 copii pot lua loc în autobuzul-jucărie construit la Minneapolis. Vedem autobuzul în fotografia noastră. Un agent de circulație indică copiilor pe unde au și pe unde nu au voie să treacă.

A INCEPUT SEZONUL

**ONDULAȚIUNILOR PERMANENTE**

Coaforul I. BEER cu fiul

CALEA MOȘILOR, 53 — Telef. 3.00.11

Execută personal aceste lucrări deci și garanția calității

**Institutul PISTYAN din București**

la Sanatoriul Central, Calea Călărașilor 20, Tel. 3.75-59

Tratează cu **NAMOL** original din PISTYAN:

Reumatism de tot soiul: Nevralgii, Sciatică, Trigenimus, Gută, Lumbago, Inflamațiuni cronice ale aparatului genito-urinar feminin, etc.

Informațiuni gratuite la **SANATORIUL CENTRAL**, între 9-1; 3-7.

## BANCHETUL GANGSTERILOR

**G**ANGSTERISMUL este un furuncul pe corpul social al unei țări.

Țările care se bucură de un organism social sănătos, nu suferă de această specie de furunculoză.

În Elveția, în Olanda, în Danemarca, nu există gangsteri. Bubele nu apar de cât pe un corp care nu funcționează normal. Gangsterismul este un semn de boală socială. Pe timpul când țara noastră era administrată de Turci sau de funcționari în slujba Turcilor, am avut haiduci. Haiducul era un răzvrătit împotriva unei ordine sociale insuportabile. Era un fel de revoluționar primitiv care încerca să îndrepte o stare anormală de lucruri, așa cum îl tăia capul.

Haiducia noastră, deși o întreprindere individuală și o chestie de temperament, cuprindea, în germene, un sentiment social. Haiducul era, într-o anumită măsură, un fel de justiciar.

Banditul e altceva. El nu-și face dreptate. Și nu-l preocupă nici dreptul altuia. El nu se ridică peste nivelul lupului din pădure. Foamea lui și pofta lui o satisface cu orice preț și împotriva oricui. Firește, uneori se răzbună. Dar legea lui nu este nici măcar: nedreptatea împotriva nedreptăților. Căci socoteala lui exclude orice normă de drept sau de dreptate.

El este totuși un produs — ca să nu zicem victimă — a unor condiții sociale anormale. Căci sunt țări în care banditismul este un fenomen aproape cotidian; și sunt țări în care nu se manifestă decât foarte rar. Totul depinde de alcătuirea sistemului social și buna lui orânduială. Gangsterismul american este cea mai perfectă formă a banditismului organizat și înzestrat cu armele cele mai moderne. El își are strategia lui și formele lui de luptă specifice.

În gangsterismul american se oglindește trustul sau cartelul american. Trustul gangsterilor americani nu ocolește legea, ci o combate fățiș și cu arma în mână. E o luptă pe viață și pe moarte, împotriva apăsătorilor ordinii stabilite. Gangsterii americani nu sunt adversarii acestei ordini: ei urăsc ca pasărea de pradă pe vânători, spre a le răpi vânatul, ce s'a rătat prin tufișuri. De când au început să prade și copii, au fost declarați dușmani ai societății. S'a hotărât decimarea lor, dar nu s'a hotărât și încă reformarea societății, care i-a zămislit nutrit cu laptele ei.

E o chestie de igienă socială, care cere să fie tratată nu numai cu mijloace externe, ci și cu medicamente interne.

Societatea americană este intoxicată cu gangsterism.

Fotografia pe care o publicăm indică o stare de spirit pe care mentalitatea nedeformată a europeanului n-o poate percepe. Ce rost are acest banchet, pe care sculptorul american John Schliesser îl oferă figurilor sale de ceară, reprezentând pe gangsterii John Dillinger, Raymond Hamilton, Nelson, Pretty Boy Floyd și Jack Diamond?...

E o reclamă pentru sculptor, sau e o reclamă pentru gangsteri — sau e pur și simplu o glumă de prost gust?...

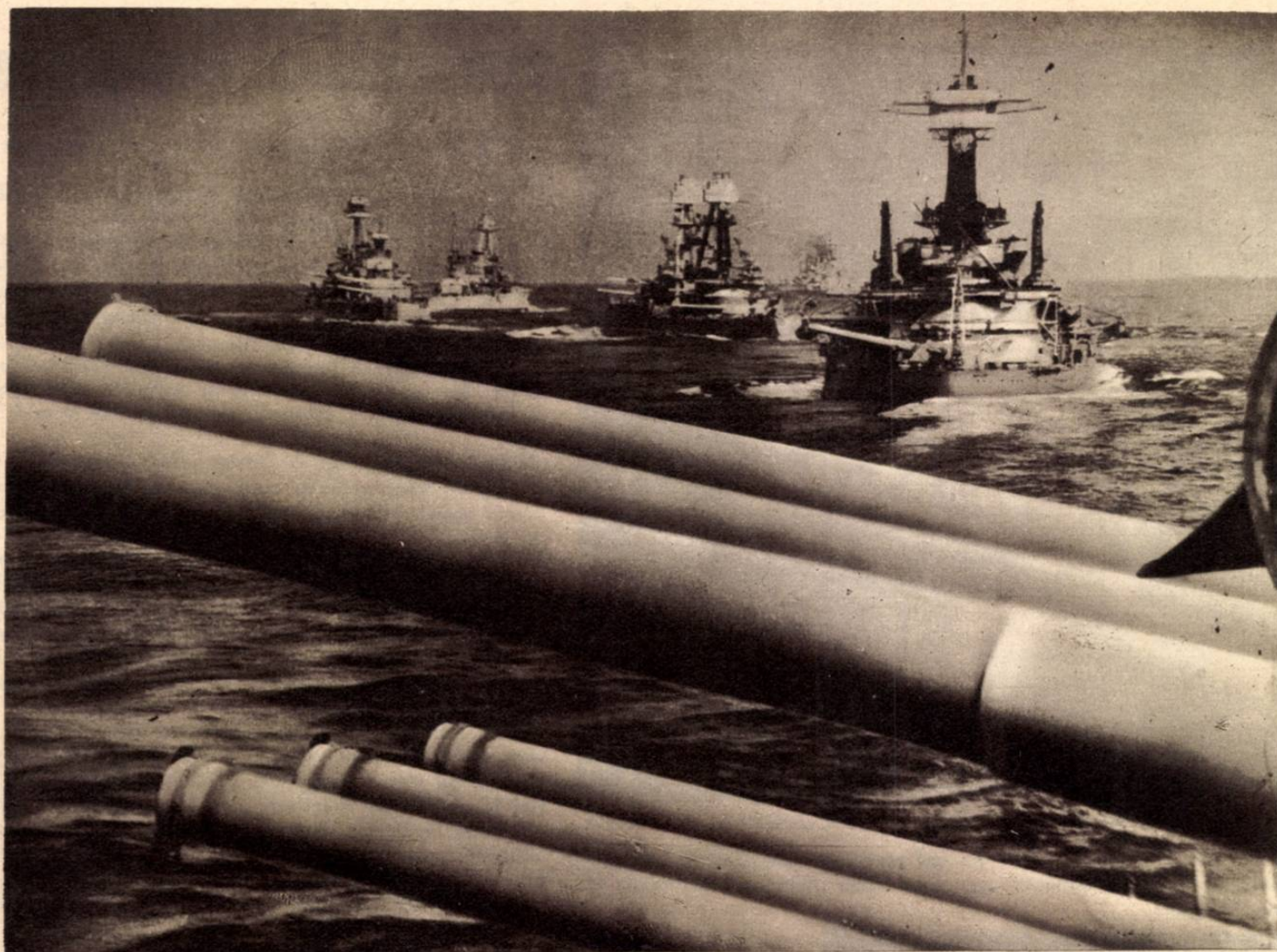
D.



CĂINELE EROU

La Valoire în Savoia a fost sărbătorită cățeaua „Betty” care a dat recent dovada unui minunat eroism. Timp de trei zile și trei nopți a încălzit cu corpul ei pe un turist care rămăsese în zăpadă nemaiputând să înainteze. „Betty” nu l-a părăsit pe turist până ce nu a venit echipa de salvare. Răsplata ei este deci pe deplin meritată.





#### MANEVRELE MARINEI AMERICANE

Impresionanta fotografie de mai sus a fost luată cu prilejul marilor manevre ale marinei americane desfășurate acum câțva timp. Reporterul fotograf se afla chiar pe un cruciător și a prins momentul când vasele se încoronau în linie de atac.

Iată în fotografia de mai sus un grup de tinere japoneze din Tokio. Privindu-le nu remarcăm mai nimic din obiceiurile și moravurile cari sălășluiesc în regatul soarelui de mii de ani. Numai două dintre cele 7 fete poartă kimonouri. Celelalte sunt îmbrăcate în stil absolut occidental și dacă nu li s'ar citi rasa pe față s'ar crede că sunt un grup de girls din Hollywood.



#### JAPONIA SE MODERNIZEAZĂ !

**L**A asemenea afirmații, ni se prezintă de obicei drept argumente, câteva automobile, un savant în laboratorul său, un accelerat în plină viteză, o serie de tunuri cu bătaie lungă sau o escadrilă de avioane în cerul patriei, desfășurate în formație geometrică, asemenea unor berze de oțel, prevăzute în frunte cu două rânduri de elice.

Acestei modernizări a Japoniei, îi urmează — precum știm cu toți — succesele ei militare, începând cu bombardamentul împotriva meterezilor de la Port Arthur și încheind cu ocuparea din zilele noastre a Chinei de Nord. „Modernizarea” Japoniei este, în înțelesul de mai sus, un cuvânt blajin și sulemenit căci e vorba de **mecanizarea** Japoniei.

Adevărata modernizare a Japoniei începe — sau va începe — dela fapte și lucruri mai puțin arătoase, dar mai adânci și mai semnificative : De la o limitare a numărului copiilor, ca să înceteze de a mai fi carne de uzină și carne de tun, de la o filosofie mai puțin mecanică și mai mult estetică — de unde secolele viitoare, în locul amiralilor ne vor trimite violoniștii și Wagnerii Niponului. Chiar rochiile europene, în locul ritualelor chimonouri, — cari înfășură trupul Japonezelor dându-le înfățișare de păpușă cu încheeturile țepene — sunt mai aproape de o adevărată modernizare : Rochia europeană lasă pasul liber, grațios, brațul și cotul gol, cu personalitatea și gropița lui grațioasă...

## Tunuri! Tunuri! Tunuri!

**D**E-ABEA ne îndreptăm spre o eră de pace, odată cu întemeierea Ligii Națiunilor, și fabricile de arme și-au reluat activitatea. O știre, care nu mai e senzațională, a circulat de curând : Toate fabricile de muniții au primit ordine de la Centrale să nu mai primească pe timp de un an niciun fel de comandă : De-abea pot pridi comenzi de acum !

Vestea era din Europa.

În America nu mai e nevoie de nici o veste. Fotografiile reprezentând manevrele flotei Statelor-Unite în Oceanul Pacific — „pacific” în derâdere — lămuresc tot. E locul să cerem scuze cititorilor pentru imperfecția viziunii întregii linii de bătaie : Obiectivul s'a lovit de două rânduri de câte trei țevi uriașe de tun — și oriunde s'ar fi așezat, țevile i-ar fi acoperit zările.

Să spunem și noi cu diplomații — pentru împăcarea provizorie a cugetului — că aceste nave de război... păzesc pacea!



#### BOTEZUL COPILULUI ARHIDUCESEI ILEANA

În ziua de 8 Iunie a avut loc la Castelul Sonnberg de lângă Viena botezul arhiducesei Alexandra, fiica arhiducesei Ileana și a arhiducelui Anton de Habsburg. Ceremonia botezului a fost oficiată de cardinalul Innitzer. La ceremonie a asistat și regina Maria a României.



# O SATIRA A DIVANULUI ADHOC DIN MOLDOVA

Ședința dela 18 Decembrie 1857

**D**ACA sufletul ar fi simpla rezultantă a unui organism, precum o cred materialistii, dacă el ar fi la om în exclusivă funcțiune de-o anumită cantitate de materie cenușie, într'un anumit număr de circonvoluțiuni, pentruce atunci simțim uneori, nu în stare de somn sau de hipnoză, ci treji fiind, pentruce simțim, în anumite clipe ale vieții, că se desprinde ceva din noi care zboară peste fire, peste viață, peste materie, ceva care e pură afecțiune sau pur intelect, și care te ridică în sferile celor nepricepute patru dimensiuni, dincolo de spațiu, dincolo de timp! Și nu e acesta sufletul? Dar cum i-am zice, ce importă? E ceva. Mare, mic, complicat și simplu. Ceva în afară de trupul nostru și de întreaga materie a lumii. Imi amintesc că m'am simțit odată — și deodată — ri-

mănată spre înfăptuire de către categoricul imperativ al Istoriei.

Nici Ștefan cel Mare, făcând și desfăcând domnii în Târgoviște, nici Petru Rareș, dominând Brașovul, nici streinul Iacob Eraclide Despotul, râvnitorul ambelor tronuri, nici Mihai, mănăst poate de ambițiune, nici Radu-Mihnea sau unii din fanarioți, — mănăst desigur de interes, nu și-au dat seama că peste aceste interese, ambiții și dorinți, fatala necesitate istorică îi mână pe ei, inconștient, să încerce a face ceea ce, conștient, au înfăptuit urmașii lor și înaintașii noștri în 48, în 57, în 64, în 77 — ceea ce noi, cei de azi, am realizat în anii cari nu se uită 1916—1919! Ideea odată înfăptuită, printr'un început făcut la 57 și 59, și prin sfârșitul ce i s'a dat la 918 și 19, ni se pare astăzi, nouă celor cari trăim într'o țară



**D. NEGRI** se suie la tribună. Face o propunere după care ar fi oprit oratorului Panu și oricărui alt orator ce ar ocupa tribuna de a rosti în viitor cuvântul trufă. Adunarea consultată prin sculare și sedere primește propunerea. Oratorul continuă cerând ca aceeași oprire să fie făcută și pentru cuvântul porc, afară de cazul excepțional și necesar când s'ar vorbi de onor membrului Hurmuzaki.



**D. PANU** se suie la tribună. El declară că floarea divanului e vestejită; că suflarea încumată a pasiunilor l-au ofilit înainte de timp (aici oratorul e mișcat și plânge). După o coaptă reflecție și cu toată bună voința cu puțință el nu poate face mai puțin decât a asemana pe onor deputatul Kogălniceanu cu un șarpe chel și pe onor membrul Hurmuzaky cu un porc foarte gras care ia pe ceilalți deputați drept trufe. Onor Hurmuzaky strigă că respinge calificatiunea de porc foarte gras. D. Panu zice că o menține și o întărește (vuetul sporește). Eminentă Sa Mitropolitul crede de datoria lui a suna clopoțelul.



**D. MICLESCU** ia cuvântul pentru a sprijini cererea de vot cu apel nominal. Se votează cu apel nominal; rezultatul votului este că ședința nu va fi suspendată; că onor deputatul Ralet nu este obligat de a-i fi foame pentru că s'a vorbit de trufe și că nu va mânca gelatina cu fistic. Moment de tăcere în adunare. Eminentă Sa Mitropolitul crede de datoria lui a suna clopoțelul.

ale căror așezăminte sunt, în aparență cel puțin, solide și stabile, ni se pare că principiile acelor reforme înfăptuite sunt imuabile și firești. Eforturile trecutului pentru a ajunge acolo unde, în mod trecător, ne aflăm, le-am și uitat.

Dacă totuși patriotismul și abnegația generației din epoca renașterii este azi un fapt recunoscut de toată lumea, nu trebuie crezut că așezămintele pe cari se sprijină Statul, și îndeobște întreaga noastră viață socială, au fost întocmite cu aceeași ușurință, cu același spirit de luminat patriotism cu care

Intrarea la ședința divanului ad-hoc din 1857. (Desen de Henri Cortazzi.)

dicat în sferile purei rațiuni istorice. A venit pe neașteptate, de parcă era o pagină sintetică a unui istoric din veacurile viitoare.

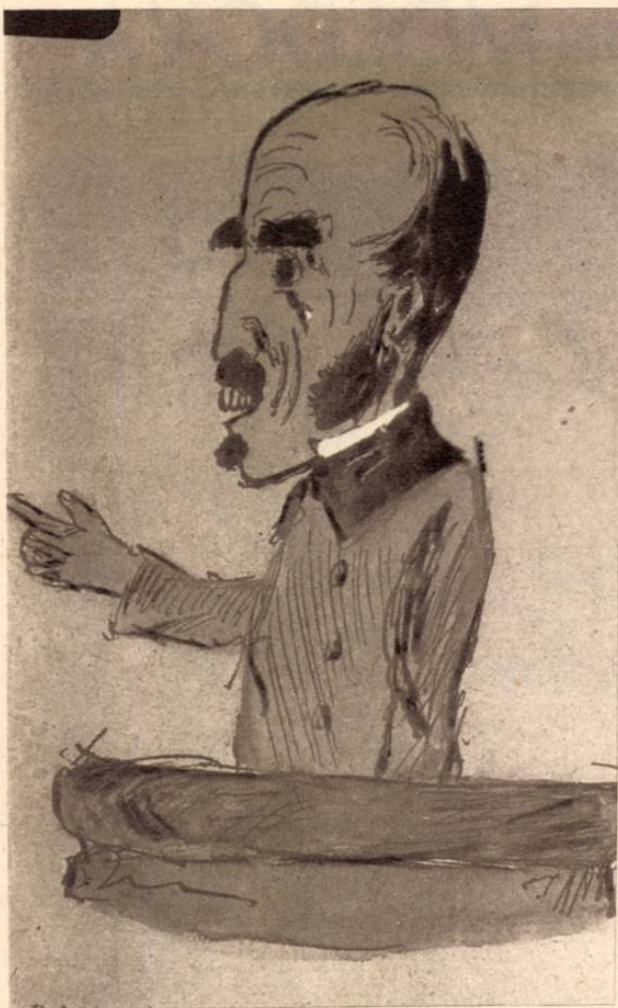
În fața Cercului Militar al Capitalei, acolo unde în 1918, Noembrie, văzusem, întors de pe front, santinela germană măsurându-i terasa sub ocrotirea șvarțvaisrotului kaiserian, acolo vedeam 10 ani mai târziu, în 1928, sub cascadele feericelor lumini și în sgomotul asurzitoarelor muzici, mii și mii de oameni adunați din cele patru colțuri ale întregului pământ românesc, spre a serba Jubileul Unirii.

Și atunci, evident, n'am mai văzut Români, am văzut România. Nu oameni doritori de banale petreceri; am văzut un popor, o țară, o istorie, o idee de sine stătătoare, o idee dincolo de conștiința omenească, o pură idee platoniană, în viața purelor idei. Ideea Unirii?

Ideea — frântură a conștiinței universale, inconștient







D. RĂLET se suie la tribună. El declară că cuvântul trufe aruncat fără veste de onor membru Panu i-a stârnit cu putere pofta și că simte o mare dorință de a merge să mănânce la bufet o felie de gelatină cu fistic. Cere deci dela onor adunare să binevoiască a suspenda ședința pentru a-i lăsa timpul trebuitor. Se purcede la vot prin sculare și ședere, rezultatul este că ședința va fi suspendată și că onor deputatul Rălet va merge să mănânce gelatină cu fistic. Câteva voci cere votul cu apel nominal.

s'a înfăptuit și Unirea. Multe și grele erau problemele cari urmau să fie rezolvate pentru a rupe odată definitiv cu trecutul de întuneric și de durere al acestui neam, și a păși pe calea unui viitor, în care traiul nostru să poată beneficia de acea liniște necesară propășirii colective și relativei fericiri individuale. Printre aceste probleme, una în deosebi era spinoasă, fiindcă, deși de dânsa atârna în bună parte prosperitatea viitoare a țării, totuși prea erau legate de ea interesele tocmai ale acelor oameni chemați a-i da o deslegare.

E vorba de problema relațiilor dintre proprietari și țărani, dintre latifundiarii, puțini la număr, cari de veacuri stăpâneau, uzurpate sau nu, moșiile Moldovii, și sătenii fără un petec de pământ, trăind iobagi în țara lor.

În 1857 abia ieșisem din epoca tristă când creerii celor ce dețineau destinele Țării fuseseră atât de obstruați, încât nici noțiunea de Român nu le era cunoscută. „Români — ziceau ei — sunt țărani; noi suntem boeri Moldoveni!” Dar, de mult sau de puțin, trecusem și hopul acesta. Dela domnul Tudor încoace, dela Regulamentul Organic și'ndeosebi dela 1848, ajunsesem deodată, cu toții, ca prin minune, Români! Și'n această calitate, atât de nouă și de ciudată, ceream și o Românie. Dacă, așa dar, Divanurile Adhoc din 1857 aveau ca menire de căpetenie înghițirea politică a Principatelor — Unirea, autonomia, tronul și reprezentarea parlamentară — totuși trebile din lăuntru urmau să fie și ele descălcite de către acei boieri deveniți Români. Deslegarea acestor probleme le fusese chiar impusă de către puterile streine, prin Comisiunea Europeană, care-și avea sediul în București. Ion Brătianu, în Muntenia avusese înțelepciunea să oprească Divanul de a intra în discuțiunea lor:

„Ar trebui întrebată” zicea el „Comisiunea Europeană, cu tot respectul ce-i datorim, asupra cărei stări a trebilor din lăuntru doarește ea ca noi să ne manifestăm părerile. Cum am putea noi revizui legile și statutele în ființă, înainte de-a cunoaște statutul pentru care ele ar fi destinate”.

Va să zică, mai întâi era o neputință de-a legifera intern, înainte de a se ști pentru cine se legiferează, unica preocupare a Adunării urmând să fie deslegarea problemelor politice: Unirea-Principatelor într'un singur Stat autonom și Constituțional. Al doilea, problemele de ordin intern și social nu puteau fi discutate într'o adunare asupra căreia erau ațintiți ochii străinătății, fiindcă aspectul ce urma să prezinte Divanul streinilor trebuia să fie unitate și armonie, spre a dovedi lumii că suntem în stare de a ne guverna singuri, iar discuțarea problemelor sociale, ridicând animozități de clasă, ar fi înjosit atmosfera de înălțare sufletea-



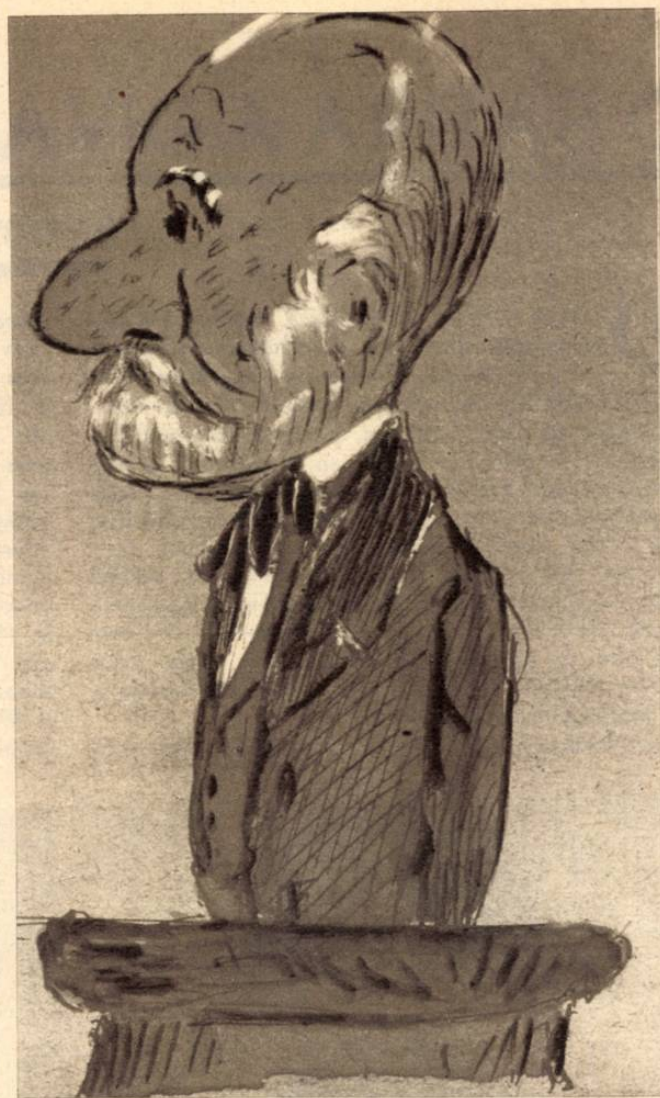
UN DEPUTAT ȚĂRAN se suie la tribună. El cere dela onor adunare să i se spuie ce este o trufă? Onor deputat Kogălniceanu li răspunde de la loc că este aceea ce se înlocuește adeseori cu castane când frigi curcagul și trufele lipsesc. Deputatul țăran se retrage mulțumit. Eminentă Sa Mitropolitul crede de datoria sa să sune clopoțelul.

scă în care se desfășurase până atunci ședințele Divanurilor Adhoc.

Iată ce s'a înțeles în Muntenia, și în Moldova nu. Cu toată remarcabila inteligență a unor oameni ca Mihail Kogălniceanu, Costache Negri; și atâția alții, le-a scăpat Moldovenilor din vedere că discuția problemelor interne n'ar fi trebuit să preocupe Divanul în acele zile de obștească armonie, atât de rare în viața popoarelor. Ba mai mult, în-suflețit cum e Moldoveanul de sentimente alese și de idei largi, el a crezut că o dibace arătare a durerilor seculare ale țăranelor moldovene va avea un răsunet puternic în sufletele deputaților. De aceea au căutat a se folosi tocmai de acele clipe de înălțare sufletească, pentru a smulge inimilor muiate reformele dorite.

În ședința dela 16 Decembrie 1857 se citește Adunării tânguirea sătenilor:

„Până aci toate sarcinile cele mai grele numai asupra noastră au fost puse, și noi din



D. B. STURDZA cere apoi cuvântul: Face o propunere ca adunarea să impună o limită maximă de câte ori va fi permis Eminenței sale mitropolitul de a suna clopoțelul în cursul unei ședinți. Eminentă Sa mitropolitul crede de datoria sa de a suna clopoțelul. Se purcede la vot prin sculare și ședere. Propunerea onor membru B. Sturza este primită. Se lasă pe ședința viitoare votul care trebuie să hotărască de câte ori Eminența sa mitropolitul va putea suna clopoțelul în timpul unei ședinți. Ședința este ridicată.

MIHAIL KOGĂLNICEANU se suie la tribună; el declară că propunerea țăranilor este o idee nouă — însă triumful unei idei nouă constituie progresul unui popor — deci că primind propunerea, Moldova va arăta că este în progres. Majoritatea găsește că d. Kogălniceanu raționează foarte bine. D. Kogălniceanu se retrage mulțumit.





bunurile țării nu ne-am îndulcit, iar alții, fără să fie supuși la nici o povară, de toată mana ei s'au bucurat. Că noi biruri grele de cap am plătit, oamenii de oaste numai noi am dat, ispravnici judecători și jandarmi numai noi am ținut, drumuri și poduri numai noi am lucrat, boierescul numai noi am îndeplinit, clacă de voie și fără voie numai noi am făcut, pâine neagră și amară numai noi am mâncat. Cât e Dunărea de mare curge râul sudorilor noastre și se duce peste mări și peste hotare, de se prefăce în râuri de aur și de argint, și 'napoi când iarăși curg de se revarsă în țara noastră, numai noi dela ele nu ne îndulcim!"

Se înțelege ce furtună a stârnit în sânul Adunării astfel de tânguire îndreptată, în vederea de-a scăpa de-un rău, tocmai către cei dela cari răul venia. Cu tot talentul oratoric al lui Kogălniceanu și inima largă a lui Panu, propunerile reformelor sociale au fost respinse. În ședința dela 18 Decembrie, cea mai frumoasă dintre toate, s'au perindat la tribună toți bunii oratori ai Adunării, s'a vorbit, s'a declamat, s'a argumentat, s'a înjurat, s'a glumit poate chiar, dar nu s'a ajuns la nici un rezultat. Dezbaterile acelei ședințe au fost publicate, însă nu și stenografiate, pentru bunul cuvânt că nu se cunoștea pe-atunci stenografia. Așa încât apostrofări ca „porc gros", glumele cu ciupercile, și veșnicul clopoțel al domnului președinte, n'au fost înregistrate. A trebuit ca un tânăr boier, glumeț la vorbă și talentat la desemn, **Henri Cortozzi**, să fi alcătuit, pentru plăcerea lui, o parodie a acestei memorabile ședințe, pentru ca noi astăzi, după 78 de ani, să putem da puțin colorit acestei austere adunări, și să aflăm, cum nici nu putea să nu fie, și nota ei hazlie.



**ALEXANDRU HURMUZAKI** cere cuvântul. Declară cu glas tare că divanul este el, că el e divanul; că statul este divanul, că divanul este statul; deci că statul este el, că el este statul; că statul și divanul sunt el, că el este statul și divanul.

Originalele desenelor lui Cortozzi nu mai există; sau în tot cazul nu se mai poate ști unde sunt. Aceste desene au fost însă reproduse, în anul 1894, în revista „Arhiva" din Iași și cum colecția acelei reviste este astăzi prea anevoie de găsit, credem a face un serviciu iubitorilor de trecut și o plăcere amatorilor de glume, reproducându-le acum, pentru a doua oară, în coloanele „Realității Ilustrate."

C. Ganea



#### INIMA MAREȘALULUI

În testamentul mareșalului Pilsudsky se găsea un pasagiu prin care defunctul cerea ca inima lui să fie așezată pentru vecie lângă aceea a mamei sale. Fotografia noastră înfățișează pe ofițerii polonezi cari poartă urna cu inima mareșalului.



așa de perfectă va fi apariția Dv. purtând la orice toaletă ciorapul „ADY 75" care va completa prin finețea lui, aspectul frumuseții și eleganței Dv.

SUPLU • ELEGANT







Statuia împăratului Menelik al II-lea la Adis-Abeba.



O stradă caracteristică din Adis-Abeba.

**P**REMIERUL Mussolini indignat de atacurile îndreptate împotriva pacificilor săi guvernanți, împotriva autorităților și soldaților a trimis o mare armată la granița abisiniană. Din clipă în clipă se așteaptă deslănțuirea unui nou și fantastic războiu.

Italia se află înaintea unuia dintre cele mai ciudate popoare ale lumii, singura națiune rămasă independentă în Africa, un ciudat amestec de creștinism, judaism, mahomedanism, barbarie, cavalerism, canibalism, magie neagră și multe alte superstiții medievale. Pădurile din sânul munților sunt locuite de pigmei ce pot fi priviți ca tranziție dela maimuță la om.

Împăratul sau Regele acestei țări, Haile Selassie, se pretinde descendent din frumoasa regină de Saaba și din Înțeleptul Rege Solomon. Abisinienii povestesc că întorcându-se, regina ar fi adus cu ea un fiu, ca amintire a vizitei făcute regelui evreu și băiatul acesta deveni regele Abisiniei. Se presupune că regina ar mai fi guvernat o țară delângă Abisinia. Iar Arabii și Evreii fac parte din aceeași rasă.

Alte vechi familii abisiniene pretind a se trage din vechi profeți evrei. Poporul în genere, pare să fie un amestec de Arabi, Evrei, vechi Egipteni, puțin sânge de Negru și alte rase vechi, cu desăvârșire uitate.



Prințesa Jech W. Abisiniei fotografiată cu prilejul unei călătorii pe care a făcut-o în Europa.

În afară de Palestina, Abisinia a fost una dintre cele mai vechi țări care a aderat la creștinism; unii pretind chiar că a fost prima și-și sprijină afirmația pe câteva vechi manuscrise din Biblie. Cu toate acestea, poporul trăiește într-o rețea de superstiții barbare dintre cari, cea mai caracteristică este credința că oamenii se pot transforma în hiene. Și ceea ce e mai ciudat, reușesc adesea să convingă pe vizitatorii lor albi că pot lucra cu supra-naturalul.

Pastorul Golightly Morrill, un foarte perspicace observator al bizarului la sălbateci, a făcut o călătorie prin Abisinia. Iată impresiile sale:

„Abisinienii cred în vrăjitorie. Ei au convingerea că unii meșteșugari — în special ferarii — practică magia neagră și au puterea de a se preface

în hiene. Dacă o femeie respinge dragostea unui ferar, acesta se răzbună vrăjind-o. După ce se transformă în hienă, vine la ușa ei și-i face o serenadă de urlete și râsete diabolice. Dacă femeia nu e reținută de către prietenii ei, se furișază afară din casă în patru labe și se duce țintă la demonul său iubit care o înhață și o duce afară în pădure, unde o sfășie. Tot ce i se poate face este să i se puie o amuletă din păr de hienă pe gât — cu asta, femeia își revine numaidecât.”

Dar abia acum vine partea ciudată. Acest luminat călător o petrecuse după amiază cu un bătrân medic francez stabilit de mult în Abisinia, ascultând povești cu metamorfoze și alte minuni de magie neagră, pentru că se întoarce într-un târziu la coliba sa, într-o stare de acută nervozitate. Neputând să doarmă, simți nevoia să se scoale și să se uite afară. Iată ce văzu:

„Prin ușa întredeschisă a colibei mele am distins silueta unui bărbat ghemuit la pământ sub razele lunii și cu groază am văzut apoi cum capul, trupul și membrele i s-au transformat pe rând, luând chipul unei hiene. Un râs înfiorător izbucni din gura animalului ghemuit și sângele îmi îngheță în vine.”

Reverendul ne spune mai departe că fără să caute a afla mai mult asupra acestui fenomen, s'a grăbit să se întoarcă în sânul civilizației. Abisinienii au avut din cele mai vechi timpuri artiști dela cari au rămas tablouri de o factură primitivă și de o concepție cu totul bizară, iar pictorii lor moderni au păstrat o bună parte din vechile caracteristici. Una dintre cele mai interesante opere artistice este „Biblia Reginei de Saaba”, care a fost ilustrată pe la sfârșitul secolului al XIV-lea pentru prințesa Zir-Ganella, membră a familiei regale și coboritoare din faimoasa regină.

Una dintre cele mai curioase picturi este aceea care reprezintă crucificarea. Apar aci tâlharii;



Împăratul Abisiniei supraveghează construcția unor drumuri noi.

Un grup de soldați din infanteria abisiniană.





# ABISINIA

crucea Mântuitorului este goală deoarece tradiția abisiniană spune că Mântuitorul era prea sfânt pentru a suferi fizicește crucificarea. Deoparte a crucii sale se vede luna iar de cealaltă, soarele, ambele astre având fețe omenești.

Biblia aceasta a fost luată din vechea mănăstire dela Dabisderet de către un ofițer italian cu ocazia unei invazii, la 1895.

În picturile bisericilor abisiniene, artistul reprezintă pe cei răi din profil iar pe cei buni din față. Abisinia ar trebui să se numească mai curând Etiopia, deoarece ea nu este decât o parte din acest Imperiu. Epoca introducerii creștinismului în Etiopia este înscrisă și în Biblie. Astfel în Acte, capitolul 8, ni se spune că sub Candace, Regina Etiopienilor, un eunuc de înaltă poziție socială s'a dus în pelerinaj la Ierusalim. El era însă turburat de îndoieli și auzind aceasta, Philip Diaconul, un mare apostol creștin, s'a grăbit să-i iasă întru întâmpinare și să-i învâțăască învățăturile Mântuitorului.

Etiopianul fu convertit și botezat, ducând apoi cu sine creștinismul în Abisinia. Religia a fost apoi cu energie răspândită deoarece tot Biblia spune că fugind din Egipt, apostolul Marcu s'a dus spre Sud și intrând în Etiopia a convertit întregul popor. Credința și ritualurile lor au rămas de atunci neschimbate.

Cei douăzeci de milioane de cetățeni ai Abisiniei trăesc astăzi într-o mare măsură așa cum trăiau acum 2000 de ani, aproape fără drumuri de fer, automobile, aeroplan, tunuri sau bani. Italienii cunosc situația și știu că o invazie a ținutului ar fi relativ lesnicioasă. Un ofițer abisianian cu coiful înalt, cu blana de leu și cu vechiu-i scut din piele de rinocer poate părea foarte impunător indigenului dar pușca sa cu țeavă dublă nu-i va fi de mare folos înaintea unui tun. O mare parte din triburile interioare nu cunosc arme mai formidabile decât arcurile și săgețile.

În 1932 când s'a încoronat, Împăratul Haile Selassie s'a plimbat prin capitală într'un automobil mare și foarte elegant, însoțit de purtătorii de umbrele, de căpitani în piei de leu și de vrăjitori. Majestatea sa importase primul automobil în țara sa. După trei zile și trei nopți de rugăciuni și ceremonii, el fu încoronat în biserica Sf. Marcu cu titlul de Împărat al Împăraților, Lumină a Lumii, Leu doborât al lui Iuda, Protector al Credinței și Conducător al Universului. Singura cale ferată a Abisiniei se întinde între portul francez Djibouti și capitala abisiniană, Addis Abeba. Lei, babuni, elefanți și gazele pot fi văzuți dela ferestrele acestui tren și sălbăticiunile pătrund uneori chiar în metropolă.

Capitala este un ciudat amestec de civilizație și sălbăcie. Are un oficiu poștal, o drogherie și două hoteluri pentru europeni. La piață vin caravane de cămile aducând piei, fildes și cafea din interior. Sclavia se practică încă pe o scară foarte întinsă.

Abisinenii din pătura de sus poartă un vestmânt alb țesut în casă, numit „shamma” — care seamănă cu o robă ro-



Cei patru regi ai Abisiniei fotografiați pe scările palatului imperial cu prilejul semnării noii Constituții.

Aniversarea încoronării împăratului a fost sărbătorită în toată Abisinia cu un fast deosebit. Fotografia alăturată înfățișează pe împărat în trăsura a la Daumont mergând de la palat spre catedrală.

Un mic școlar abisianian citește colegilor săi lecția.

Jos: Goefka, șeful revoluției din Abisinia împreună cu familia sa.



ția un picior, o mână sau o altă parte din trup, după delictul comis. În ultimul timp însă, Împăratul a luat măsuri pentru civilizarea capitalei sale.

Medicina are în Abisinia un caracter cu totul primitiv. O persoană suferind de o boală grea ce nu trece dela sine este pusă să inhaleze fumul ce se ridică dintr-o tigaie cu cenușă fierbinte amestecată cu piele de hienă, imitând urletele acestui animal. Dacă acest puternic remediu rămâne fără efect, e chemat preotul pentru a goni boala care se crede a fi un spirit rău.

Femeile tinere, sunt în mare parte frumoase, având dinți sănătoși și trupuri bine făcute dar sunt supraîncărcate de podoabe. În copilărie, li se aplică pe stomac fiare înroșite și se presupune că urmele ce rămân gonesc boalele și diavolii.

O cruce roșie deasupra unei uși indică o petrecere monstră unde oaspeții încearcă să și dislocheze umerii în muzică de flaut, viori și tamburine.

Deși creștinismul a pătruns aci mai devreme decât în orice altă țară, religia prezintă bizarul aspect al unui amestec de practici și concepții ce se contrazic. Fecioara Maria este divinizată de



Pigmei cu săgeți otrăvite; canibali; o viață ca acum două mii de ani; Regi ce se pretind coborâtori din Înțeleptul Solomon și din Regina de Saaba. Dar și prima țară care s'a arătat dispusă să îmbrățișeze creștinismul.



întregul popor, dar alături de ea au rămas în ființă o sumedenie de practici păgâne. În inima munților trăiește un trib — Kamanii — care se mai conduce încă după cele cinci cărți ale lui Moise, în Sabatul (cea de a șaptea zi) și Ziua Ispășirii. Dar în același timp, se mai închină și unei zeițe păgâne, n'au biserici și se întrunesc pe un vârf de deal.

Evreii abisinieni — falașii — sunt departe de Evreii ortodocși, deoarece se închină lui Sanbat, zeitatea Sabatului și-i aduc jertfe. Se spune că dansurile sacre executate de preoții abisinieni sunt acelea pe cari le-a dansat și David înaintea „Chivotului Legii”, dar ei păstrează un instrument în formă de furcă de care se serveau egiptenii când se închinau zeiței Isis.

Una dintre cele mai temute zeițe este aceea a gospodăriei, Atete-i-eh. Străinul care e prins asistând la practicarea riturilor ei, trebuie să moară. Un călător a reușit totuși să le vadă ascuns fiind în coliba unui lepros.

La fața locului s'a adus o capră și după ce i s'a înfipt un cuțit în gât, gospodina și-a muiat picioarele goale în sângele cald al animalului, apoi s'a tăiat o pasăre de curte înaintea unui foc mare și au mai urmat multe alte detalii, prea neplăcute spre a fi descrise.

Preotul sau vrăciul face și pe detectivul în cazuri de furt. El alege un „lewasher”, un băiat între opt și zece ani cărui i se rade părul de pe cap frecându-i-se pielea cu un unguent misterios ce se presupune că-l face invizibil. Toți cei acuzați de furt sunt strânși la un loc și-și strigă în cor nevinovăția. Dar lewasherul care se află într-o stare de transă, descoperă un mincinos în grup, îl atinge și se socoate că acesta este hoțul.

Ținem să spunem că împăratul Haile Selassie este un om cult și inteligent. Monarhul acesta a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-și civiliza țara dar n'a reușit până acum decât să facă câteva mici inovații la centru. Până și în palatul său, el e nevoit să respecte anumite tradiții barbare la cari poporul ține foarte mult.



Simpatice doamnă Sofia prof. Popescu, consilieră tehnică, la primăria Capitalei.



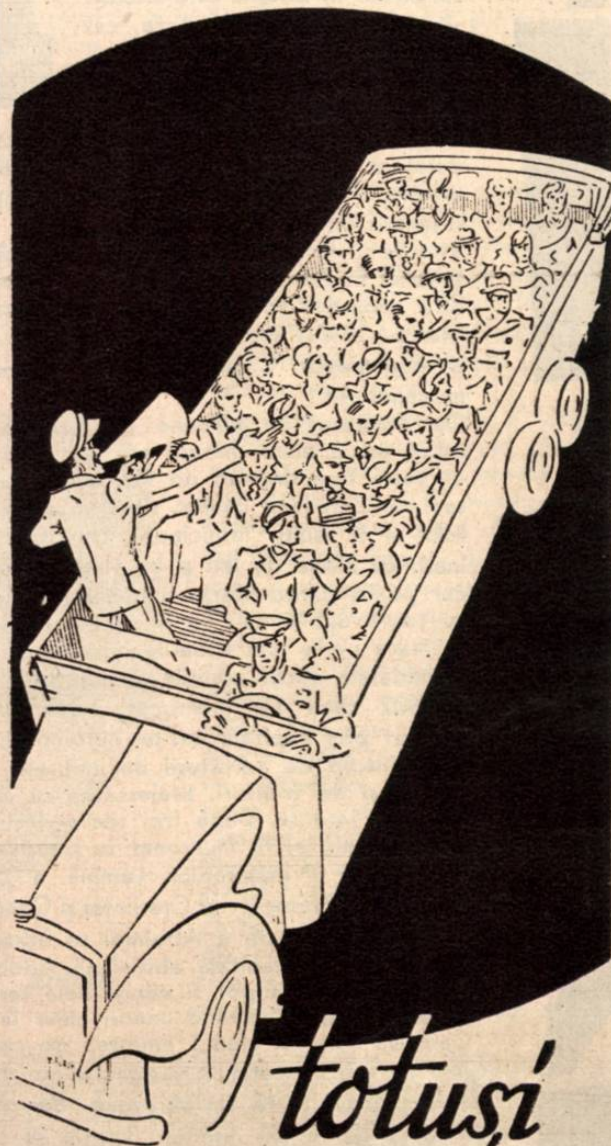
D. Joseph de Saxa, autorul romanului de frumos succes „Cartea cu păcate”.



Surorile Nemțeanu au întreprins un frumos turneu în Cehoslovacia și au dobândit mari succese.



## MULTE sunt de văzut IN LUNA BUCURESTILOR



**evenimentul  
cel mai mare**  
ESTE

**EXPOZITIA  
MAGAZINULUI**

**LA VULTURUL DE MARE  
CU PESTELE IN GHIARE**

**Theodor Atanasiu & Co S.A.**  
STR. BAZACAI STR. CAROL 76-78-80-82 STR. MAELOR 21

1) Smalt  
2) Osul dintelui  
3) Măduva dintelui

Corpurile curățitoare ale unui produs inferior.

Corpurile curățitoare ale pastei de dinți „Chlorodont”.

**Dece să ne îngrijim dinții cu „Chlorodont”?**

Smaltul ocrotitor care acoperă dinții noștri, este numai de grosimea unei fracțiuni de milimetru. El nu suportă produse prea tari. Cele două fotografii microscopice de mai sus arată deosebirea dintre corpurile curățitoare ale unui produs inferior (stânga) și cele de o finețe omogenă ale pastei de dinți „Chlorodont” (dreapta). „Chlorodont” curăță perfect dinții fără a ataca prețiosul lor smalt. Un tub Lei 16”.

**Chlorodont**  
recordul eficientității și calității pastei de dinți.



# FRONTIERELE sunt INCHISE!

**F**ĂGĂDUISEM într'unul din numerele trecute ale acestei reviste — după ce arătasem posibilitățile teoretice de emigrare, adică disponibilitățile de teritorii cari adastă brațele și voința de civilizație a omului — un tabel pe țări cuprinzând condițiunile legale de admitere a emigranților, Ne ținem de cuvânt:

**Nici un tablou nu este posibil; nicio condiție legală nu mai este admisă. Cu excepția câtorva mici țări fără însemnătate deosebită — între cari Chili și Uruguay — toate frontierele sunt închise!**

Această afirmație n'o facem spre a ne ușura sarcina, ci în urma unor cercetări amănunțite la autoritățile de cari depind migrațiile — eliberare de vize, de pașapoarte — precum și la câțiva din specialiștii acestei probleme. În acest moment chiar țări mari ca, bunăoară, Statele-Unite ale Americii de Nord unde au emigrat în ultimele două veacuri zeci de milioane de inși, au fixat o cotă anuală de admitere pe naționalități — Românii erau admiși în ultimul timp cam vre-o 800 pe an — dar nu mai respectă această cotă. Autoritățile consulare au dispoziții neîndoelnice să nu mai elibereze autorizații de emigrare decât în cazuri izolate, atunci când emigranții sunt ceruți sau atunci când cei cari doresc să emigreze pot face dovada că n'au afară de avuția lor personală posedă în țara unde vor să se ducă rude destul de bogate cari să le asigure existența. Fără aceste condiții — cari în fapt anulează emigrația îngăduind numai o preumblare pe la rude! — nimeni nu se poate mișca de la locul lui.

Țări ca Brazilia, cari nu sunt în situația demografică a Statelor-Unite și cari posedă teritorii fantastice în stare virgină, au adoptat și ele în ultimul timp legislația draconică a republicei dela nordul continentului. Nu mai pot veni în Brazilia pentru o vreme mai îndelungată sau pentru întemeierea unei vieți noi decât rudele localnicilor din Brazilia sau deținătorii de mari capitaluri. E de-ajuns să cercetăm câteva din lucrările sociologilor mai de seamă din America de Nord, spre a ne da seama de spiritul de intoleranță care a început să bătue peste acele ținuturi socotite ale „libertății”. Profesorul **L. Stoddard**, ale cărui opere fac autoritate și în Anglia, într-o vastă lucrare intitulată **Vălul în creștere al celorlalte rase** emite ideea surprinzătoare că Americanii „n'ar fi trebuit să admită milioanele de emigranți în veacul al 19-lea, cari au dat Americii de azi înfățișarea de continent cosmopolit”. Acest savant a găsit aprobarea multor cetățeni americani și în orice caz a **tuturor autorităților americane** — de vreme ce recomandările lui cu privire la suprimarea absolută a emigrației se aplică! — deși este un adevăr banal că progresul economic și social al Statelor-Unite, al Canadei și al Americii de Sud, se datorește exclusiv populațiilor migratoare, cari au adus dintr-o dată Americii acel uriaș aflus de sânge de calitate, mulțumită căruia au putut ocupa în lume rolul suprem de care se bucură azi.



Vasul așteaptă în larg imbarcarea emigranților.



Pe corveta vaporului emigranții s'au imbarcat pornind spre ținuturi necunoscute.

Jos: Podul de frontieră dintre România și Polonia, trecut adesea de emigranți.



Frontierele sunt închise chiar în interiorul imperiului britanic, cetățenilor britanici, Datele statistice publicate de serviciul migrațiilor de la Londra arată că numărul cetățenilor britanici cari revin în Anglia în ultimii ani e superior cu vre-o câteva zeci de mii celor ce au plecat din Anglia — din Anglia care a populat în veacurile trecute toate celelalte continente. S'a făcut nu de mult mare haz de o întâmplare cu Canada care acordase câtorva sute de mineri din Țara Galilor (Anglia) dreptul de a se stabili peste Ocean dar până la urmă guvernatorul Canadei n'a mai trimis certificatele de imigrare pe cari Ministerul Muncii din Anglia le așteaptă și azi!... Se duc tratative de câțiva ani ca unii Sirieni să se poată stabili în... Irak, teritoriu învecinat. Aceste tratative au loc cu toată seriozitatea între Ministerul de Externe al Franței și Ministerul de Externe al Irakului, prin intermediul Ministerului de Externe al Mării Britanii!...

\* \* \*

Foștii emigranți cari se află azi în țări străine și n'au avut încă răgazul de a se naturaliza se găsesc într-o situație penibilă și suferă toate rigorile unei astfel de stări de spirit. Formalitățile la cari sunt supuși „streinii” în diferite țări — unde trăesc poate zeci de ani — ar putea da cea mai izbitoare imagine a sălbăticiunii moravurilor veacului nostru, forfecat în zeci de mii de legiuiri și ordonanțe, unele mai crude decât



celelalte. Făcând aceste afirmații nu ne gândim la țările și popoarele de la periferia continentelor și civilizației, ci la neamuri cari alcătuiesc fala omenirii și de la cari se adastă o lecție de umanitate.

Belgia nu admite lucrători sau funcționari de altă naționalitate decât cea belgiană, la niciuna din societățile cari ar efectua lucrări în seama statului, județelor sau comunelor — sub sancționarea de a se anula lucrările.

De situația care s'a creat străinilor în Germania nu mai e nevoie să vorbim; tot astfel în Italia.

În Franța — care a admis în sânul ei cu o nobilă generozitate până'n ultimul timp toate națiunile și toate rasele cari doreau să se aclimatizeze — restricțiile cari se aduc utilizării străinilor sunt identice cu ale tuturor celorlalte țări. Străinii dau azi de

în port emigranții se înghesue într'un iureș infernal luptându-se să ocupe mai repede locul pe vapor.



lucru unui „Centru de studii al problemei străinilor”. Din 7374 cetățeni din Sarre, cari cu prilejul plebiscitului au voit să treacă în Franța să devie cetățeni francezi, n'au fost primiți decât 3679, adică abea jumătate. „Cartea de muncă”, fără de care niciun străin nu poate fi angajat la niciun fel de muncă, oricât de grea și de penibilă, se acordă cu o strictețe nemaicunoscută, după ce „străinul” — chiar dacă locuiește de zeci de ani în Franța — face tot felul de dovezi, prezintă tot felul de certificate precum și susținerea morală a cel puțin doi cetățeni francezi.

Iată situația și toată cruzimea ei. Migrațiile odată împiedecate, valul omenesc va trebui canalizat și orânduit în orice caz. Cum?... E problema fundamentală a secolului nostru.

F. A.



D. Căpitan Alexandru Filipan, comandant secund pe vaporul „Dacie”.



D. Leonida Stere, comisar de bord pe vaporul „Dacie”.

# Culoarea frumoasă a Părului



evidențiază eleganța și distincția Femeii

Cești coaforului Dv. să fiți servită numai cu INSTANTANEE originală. De vânzare la toate drogueriile și parfumeriile din țară.

Un păr fin și mătăsoasă a cărui culoare se potrivește tenului, dă farmecul femeii. Nuanța frumoasă o avantajează și o întinerește. Alegerea unei culori adecuate este foarte dificilă, căci vopseaua de calitate inferioară poate fi dăunătoare părului. INSTANTANEE este un produs care întrunește toate calitățile, asigurând părului uniformitatea nuanței, fără a-l arde, distruge sau înăspri. Prin compoziția materiilor colorante, INSTANTANEE vă pune la adăpost de orice surprize neplăcute în vopsirea părului.



## INSTANTANEE



## Cu toate ocupațiunile gospodăriei mâini îngrijite prin CREMA-NIVEA

Chiar și la profesiunea Dv. de laborantă sau medic, dacă umblați mult cu apă caldă și rece — puteți totuși avea mâini frumoase. Cel mai recomandabil este, de a vă unge regulat și bine fața și mâinile în fiecare seară, cu Crema Nivea. Puteți întrebuința Crema Nivea și ziua, fiindcă ea pătrunde complet în piele, fără a lăsa luciu unsuros. Pielea Dv. va deveni astfel rezistentă și catifelată, așa că și la spălatul prea des al mâinilor Dv. se mențin fine și catifelate. Crema Nivea, vă dă acel ten fin, ce ne place să admirăm la cei tineri. Deosebirea între Cremă Nivea și cremele de lux:

Crema-Nivea: Eficacitatea cea mai mare, dar mai eficientă.

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Iuliu Maniu 39



Care e cel mai plăcut moment din timpul unei cure într-o localitate balneară?

Momentul când te-ai întors acasă și ai dat iarăși peste viața comodă din totdeauna. Câți nu-și spun atunci: N'ar fi fost mai bine să rămân acasă și să renunț la atâtea cheltuieli? Dar sănătatea? Astăzi se pot face băi de iod acasă, cu o eficacitate de sută la sută și în condițiuni neînchipuit de convenabile și plăcute.

Sarea naturală de Jod de Bazna dă oricui posibilitatea unei cure de iod în casă, economisind astfel cheltuielile unei călătorii penibile și ale șederei, timp de o lună într-o localitate balneară. Reumatismul, scrofuloza, durerile de încheeturi și de oase, bolile de piele și de femei sunt vindecate radical prin renumitele băi cu Sare naturală de Jod din Bazna.

Sarea naturală de Jod din Bazna se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogueriile în pachete originale a 1 Kg.

Citiți  
Magazinul

Dacă vă abonați la „REALITATEA ILUSTRATA” faceți o economie de 120 lei anual și primiți la prețul normal toate numerele speciale



# DIN TRECUTUL NEAMULUI

Un document inedit în limba ebraică, rămas dela Vornicul lordache Râșcanu.

**A**M spus că printre hâr-  
tiile și corespondențele  
rămase dela bunicul meu  
Toderiță Râșcanu am găsit o  
scrisoare în limba ebraică fru-  
mos scrisă, pe hârtie groasă  
strânsă apoi în formă de plic și  
pecetluită cu un sigiliu în ceară  
roșie pe care se vede o stemă

rau boeria. Marea boerime, a  
făcut cerc de ură și vrăjmășie  
contra Domnului și s'a dus cu  
jalbă în proșap la Sultan, la Ta-  
rigrad. Cu toată opunerea lui  
Minciaki ca trimiterea jalbei la  
Sultan să fie amânată, boerimea  
priveagă în Cernăuți aderă la  
acțiunea boerilor din țară și

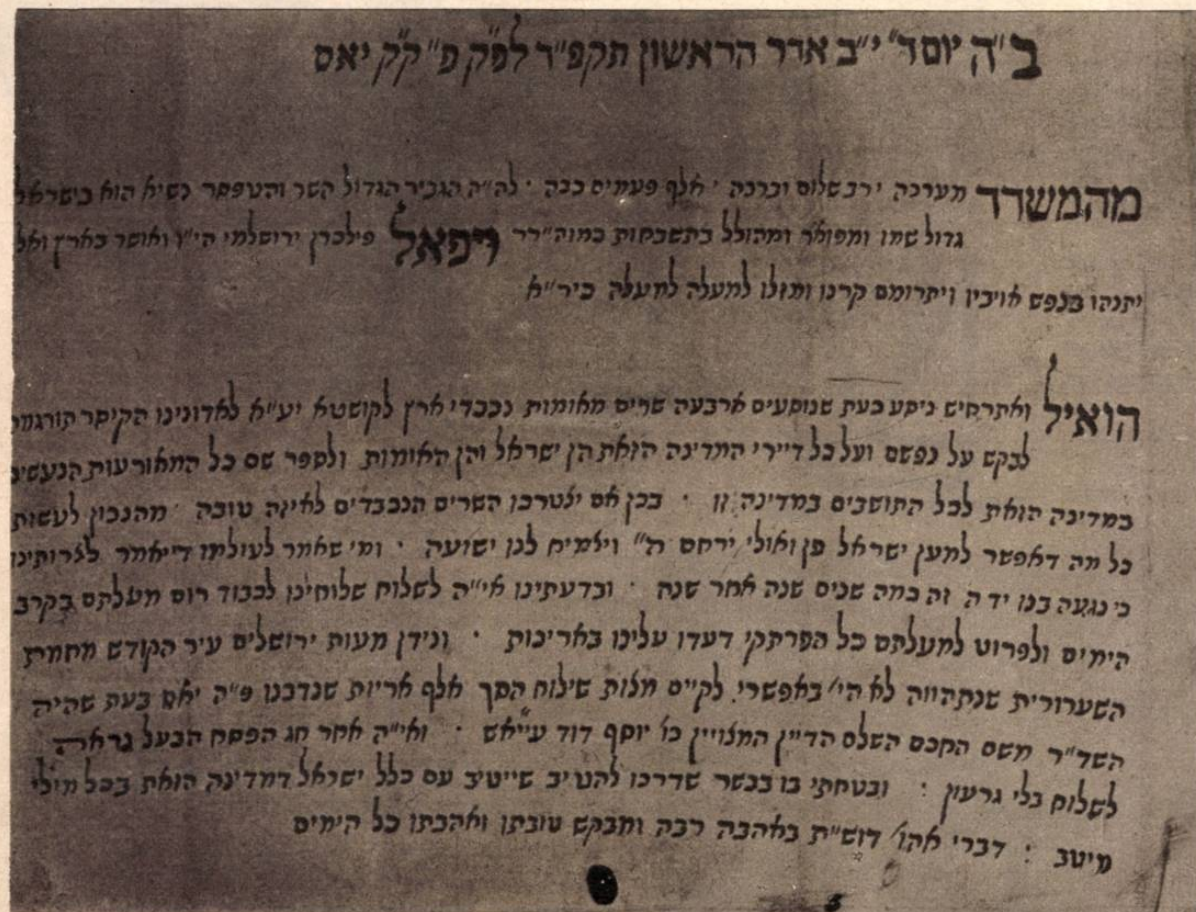
„face să cadă și asupra noastră  
„o mântuire iar Acela care a  
„spus lumii Sale „ajunge!“ să  
„o spună și suferințelor noastre,  
„câci ne-a ajuns mâna Domnu-  
„lui după atâta amar de ani ;  
„și în gândul nostru este ca cu  
„ajutorul lui Dumnezeu să trime-  
„tem delegații către Înălțimea

Înălțimei Sale marelui conducător  
Întru Israel

Domnului Domn,  
RAFAEL PILKARAN  
Ierusalimitean !  
din partea obștei sfinte din Iași<sup>2)</sup>

Cum am spus, plicul e format  
din scrisoare (nu aparte) cum se  
obișnuia pe vremea aceea. Pe  
partea „plicului“ unde se află  
sigiliul — după cum se poate  
vedea din fotografie — se vede  
o adnotație (probabil a bunicu-  
lui meu) cu litere slavone : „KU-  
KOR ERŠALMIS“. Ce înseamnă  
Kukor Eršalmis ? Un nume pro-  
priu ? Poate. Numele acesta nu  
are nici o legătură și nu-i po-  
menit în cuprinsul scrisorii ra-  
binului Isac din Iași către rabi-  
nul Rafael Pilkaran din Constan-  
tinopol. Ori poate Kukor Eršalmis  
este numele vreunui notabil e-  
vreu din Constantinopol pe care  
bunicul meu și l-a notat pe mar-  
gina inversă a scrisorii ?...  
Sigiliul, destul de bine conser-  
vat încă (și care după toate  
aparențele a fost un inel-pecete)  
vădește o stemă : un scut care  
poartă două mâini întinse ca  
pentru binecuvântare (emblema  
preoțească) iar deasupra o co-

Din conținutul documentului ce  
publicăm acum, reiese că scri-  
soarea rabinului din Iași către  
șeful comunității israelite din  
Constantinopol era o recoman-  
dație pe care rabinul Isac o  
dădea străbunului meu și boe-  
rilor ce-l însoțeau, către rabinul  
Rafael Pilkaran dar că profita  
de prilejul mergerii lor la Con-  
stantinopol spre a uni doleanțele  
populației evreești din Moldova  
cu propriile doleanțe ale boe-  
rilor moldoveni și ale populației  
care era obidită de stăpânire. Se  
știe că boerii țărilor moldo-va-  
lahe cari erau vecinic în luptă  
între ei după domnie ori în răz-  
vrătire contra Domnitorului, aler-  
gau adesea la Sultan cu jalbe,  
cu stăruinți, cu doleanțe, etc.  
Documentul acesta mai arată că  
rabinul Isac din Iași se raliase  
și susținea pe boerii anticărvu-  
nari deoarece încredințase acea-  
stă scrisoare vornicului lordaki  
Râșcanu care făcea parte din  
delegația dela 3 Februarie 1824.  
Se cuvine, înainte de a încheia  
aceste rânduri, o mică explicație.  
Când am scris foiletonul din nu-  
mărul trecut nu aveam traduce-  
rea textului ebraic. Scrisoarea  
fiind bine conservată am presu-  
pus că rămăsese dela bunicul



Textul documentului în ebraică.

cu inscripții ebraice. Atât hâr-  
tia scrisorii cât și sigiliul de  
ceară sunt foarte bine con-  
servate. Documentul acesta a  
rămas nepublicat și necunoscut  
până acum.

Este o scrisoare pe care Isac,  
fiul rabinului Betzalel Katz (**Katz**  
este o abreviațiune și înseamnă  
din neam Kohin (preoțesc)) din  
Iași o adresează lui **Rafael**  
**Pilkaran** (Ierusalimiteanul) ma-  
rele rabin al comunității din  
Constantinopol din partea co-  
munității evreești din Iași, cu  
prilejul plecării la Constantino-  
pol a străbunicului meu, vornicul  
lordaki Râșcanu și a altor trei  
mari boeri moldoveni (Grigore  
Balș, Ștefan Roset, Alexandru  
Roset), spre a supune Sultanului  
memoriul întocmit de boerii de  
țară (atât a celor aflați în  
priebezie la Cernăuți cât și a  
celor din Moldova) și prin care  
aceștia protestau împotriva Do-  
mnitorului care boerise din nou  
pe unii și acorda boerii altora  
ridicați dintre mazili, scutelnici,  
răzeși, feciori de popă, feciori  
boerești, etc.

Era pe la 1822—23 sub domnia  
lui Vodă Sturdza când boerimea  
cu caftan se rășboia cu Cărvu-  
narii și se alarma de invazia  
celor de jos, în rândurile și ran-  
gurile boerimei, mai ales că  
mulți dintre aceștia își cumpă-

grăbi plecarea delegaților lor la  
Constantinopol. Astfel cei 4 boeri  
despre cari vorbește scrisoarea  
rabinului din Iași se porniră pe la  
3 Februarie 1824 (Cf. Hurmu-  
zaki IV.1.29). Unul din cei 4 boeri  
delegați la Constantinopol era  
străbunicul meu, vornicul lordaki  
Râșcanu.

lată acum și textul scrisorii :  
„Lăudat fie numele Domnului,  
Miercuri 12 zile din luna Adar I,  
anul 584<sup>2)</sup> după micul comput.  
Aici obștea sfântă din Iași.

(urmează titlul)

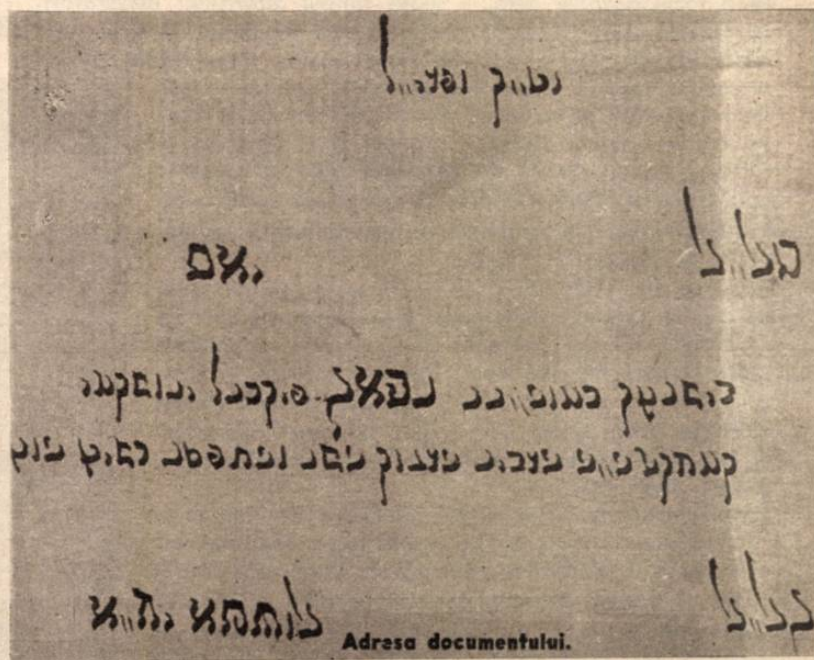
„De oarece se înfățișează prilejul  
„călătoriei a patru boeri dintre  
„venerabili țării la Constantino-  
„pol la stăpânul nostru Impăra-  
„tul Tureiei ca să facă plecaciuni  
„pentru ei înșiși cât și pentru  
„toți locuitorii acestei țări, atât  
„evrei cât și neevrei și să se je-  
„luască de toate câte se petrec  
„în această țară și se întâmplă  
„locuitorilor ei, dacă vor avea  
„trebuință acești boeri de un  
„oarecare sprijin dorim ca să li  
„se dea cu prisosință și poate  
„se va milostivi Domnul și va

1) Traducere ad literam afară de ti-  
tlu care este în versuri și nu l-am re-  
produs. Cei cari cunosc scrierea ebra-  
ică îl vor descifra singuri din fotografia  
documentului.  
2) Adică anul 1824, d. Chr.

„Voastră foarte curând și să dăm  
„amănuntele pe larg cu privire  
„la toate suferințele (încercările)  
„cari s'au revărsat asupra no-  
„stră. Iar în privința banilor pen-  
„tru Ierusalim, cetatea sfântă,  
„din pricina restriștei care a  
„fost nu a fost chip să înde-  
„plinim această poruncă de a  
„trimite suma de o mie lei<sup>1)</sup> pe  
„care i-am donat aici în Iași cu  
„prilejul vizitei la noi a delega-  
„tului rabinic de acolo, înțeleptul  
„desăvârșit, judecătorul însemnat  
„dumnealui Iosef David Aiaș și  
„cu ajutorul lui Dumnezeu după  
„sărbătorile de Paști ce vine vom  
„avea grijă a se trimite țării  
„lipsa și sunt încredințat că înăl-  
„țimea Sa al cărui țel este de a  
„face tot binele poporului iz-  
„rael din această țară cu tot  
„ce-i va sta în putință. Acestea  
„sunt cuvintele aceluia care cu  
„statornică dragoste îi dorește  
„sănătate“.

Acesta este cuprinsul. Precum  
se poate vedea din clișeu fo-  
tografic pe care-l publicăm în  
această pagină, scrisoarea nu  
poartă nici o semnătură. Nu-  
mele trimițătorului nu se cunoa-  
ște decât de pe sigiliul în ceară.

lată adresa, în traducere :  
Către obștea sfântă din Con-  
stantinopol.  
S'o întărească Cel de Sus, Amin.



Adresa documentului.

roană. De jur împrejurul stemei  
stă scris cu slove ebraice :  
„ISAC fiul rabinului BETZALEM  
KATZ“

meu Teodor Râșcanu ; acum cu-  
noscând data scrisorii — 1824 —  
și conținutul ei, nu mai rămâne  
îndoială că ea a rămas nu dela  
bunicul meu Teodor Râșcanu, ci  
dela străbunul meu, vornicul lor-  
dachi, data și cuprinsul ei core-  
spunzând cu data plecării la  
Constantinopol a celor 4 boeri  
(Februarie 1824)

Teodor Râșcanu

**VICHY ETAT**

IZVOARELE  
STATULUI FRANCEZ

**VICHY-CELESTINS**

RINCHI-BASICA-  
GUTA-DIABET-  
ARTHRISM

**VICHY  
GRANDE-GRILLE**

BOLILE FICATULUI  
SI ALE APARATULUI  
BILIAR

**VICHY-HOPITAL**

AFFECTIUNILE  
STOMACULUI  
SI ALE INTESTINULUI

**VICHY  
CELESTINS**

**KOMOL** idealul colorant de păr  
al doamnei elegante



# CÂT E CEASUL ? PRECIS NU ȘTIE NIMENI

Zece Sâmbete într'o singură lună ; Locuri unde o întreagă zi poate fi pierdută și altele unde există o dublă zi de 24 de ore ; Minute și ore a căror durată variază constituind o penibilă problemă pentru oamenii de știință.

**C**ÂT e ceasul ? Nimeni n'ar putea da un răspuns exact la această întrebare. Semnalul orar oficial are cincizecișinouă de varietăți pe acest pământ toate contrazicându-se și toate inexacte.

Rezultatele tragi-comice ale acestei confuzii par aproape de necrezut. În largul Oceanului Pacific, geografil au trebuit să permită absurditatea devierii unui meridian spre a împiedeca un fermier fără de lege să răpească muncitorilor săi toate Sâmbetele anului. Nu e indicat nici să te căsătorești și nici să mori după ceas.

Toamna trecută, Maiorul Charles St. John Rowlandson, trecând pe lângă străvechiul orologiu din turnul Palatului St. James, Londra, l-a pus pe șofeur să se uite la ceas și imediat ce acesta i-a indicat ora, pasagerul și-a sburat creierii. După ceasul acela era aproape trei după amiază, oră la care expira asigurarea pe viață de 250.000 lire, a maiorului. El căutase să trăiască cât mai mult cu puțință și să lase în același timp moștenitorilor săi posibilitatea de a încasa sferul de milion. Dar era ceasul acela exact ?

Spre marea uimire a judecătorilor, s'a văzut cu această ocazie că nici chiar savanții nu pot garanta indicațiile ce se fac asupra timpului deoarece nu există nimic în univers prin care să poată fi precis verificate. Există chiar o interminabilă controversă asupra definiției timpului și asupra încercării de a se stabili dacă evoluează încet asemeni unui fluviu calm sau în sărituri ca un iepure. Profesorul Einstein e de părere că timpul ar fi și el unul din acele fenomene relative, variind în diferite părți ale universului. Omul însă, adaptând totul nevoilor sale, a supus timpul diferitelor măsurători.

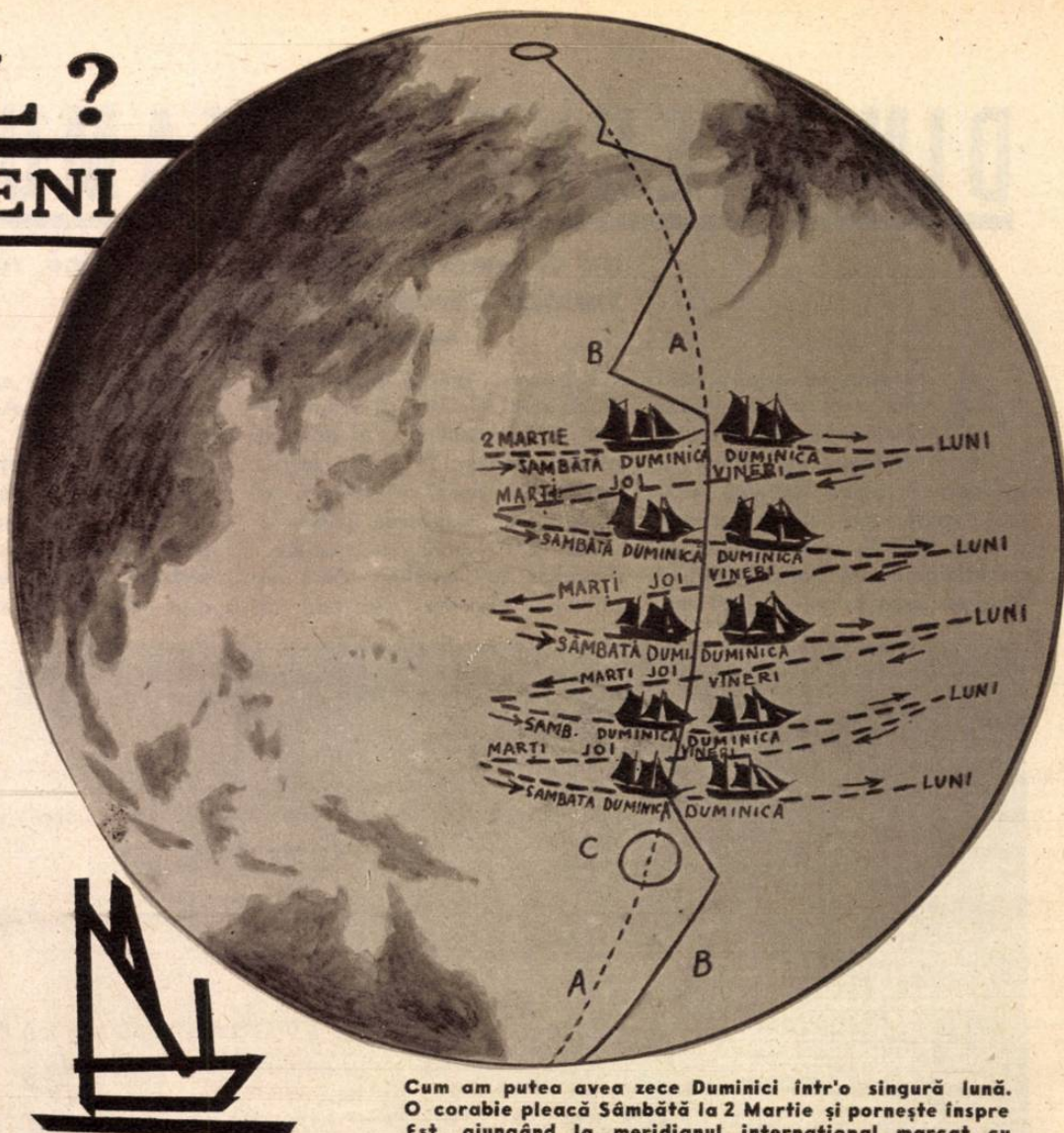
În Statele Unite evoluția timpului este împărțită în șase serii diferind unele de altele cu câte o oră. Cele mai multe dintre țările civilizate au adoptat o aceeași schemă împărțind globul în 24 de fâșii. Inconvenientul principal al acestui sistem stă în faptul că se creează astfel o regiune unde se face o săritură bruscă de 24 de ore. Ca orice alt neajuns public, acest ultim meridian a fost plasat acolo unde putea produce un minimum de încurcătură și anume, în largul Oceanului Pacific.

Era una din acele linii ce încercuesc globul dela un pol la celălalt. Imaginară, trasă doar în mintea savanților, ea era perfectă fără a trece cu un milimetru înspre Est sau Vest. Dar vai, insulele Fiji se află chiar în calea acestui desăvârșit meridian care străbate astfel exact prin mijloc o mare plantație, și în aceste posesiuni britanice legea interzice orice muncă Duminică.

Proprietarul plantației astfel împărțite de imaginatul meridian, descoperi că putea lucra Sâmbăta într'o parte a plantației pentru că în dimineața următoare să treacă cu muncitorii în cealaltă jumătate. Când într'o parte a plantației era Duminică în cealaltă era Sâmbăta. Și când în această din urmă era Duminică în partea opusă era Luni, așa că oamenii lucrau mereu spre marea indignare a capilor bisericești și muncitorești.

Pentru a aduce amendamente unei legi care nu realizează intențiile sub care a fost concepută, e adesea nevoie de multă vreme și multă frământare. Autoritățile britanice au pus capăt scandalului ordonând mutarea supărătoarei linii de pe insulă, în plin ocean.

Și deoarece englezii au modificat acest meridian spre mijloc, geografil au privit cu resemnare cum americanii și rușii au mutilat și ei linia către capătul de Nord, pentru ca Alaska și Insulele Aleutine

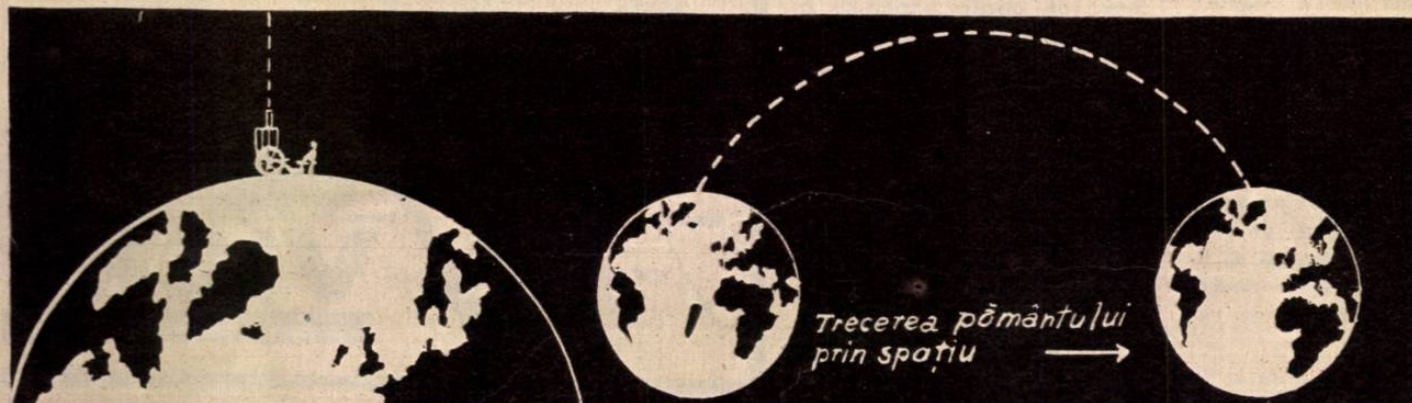
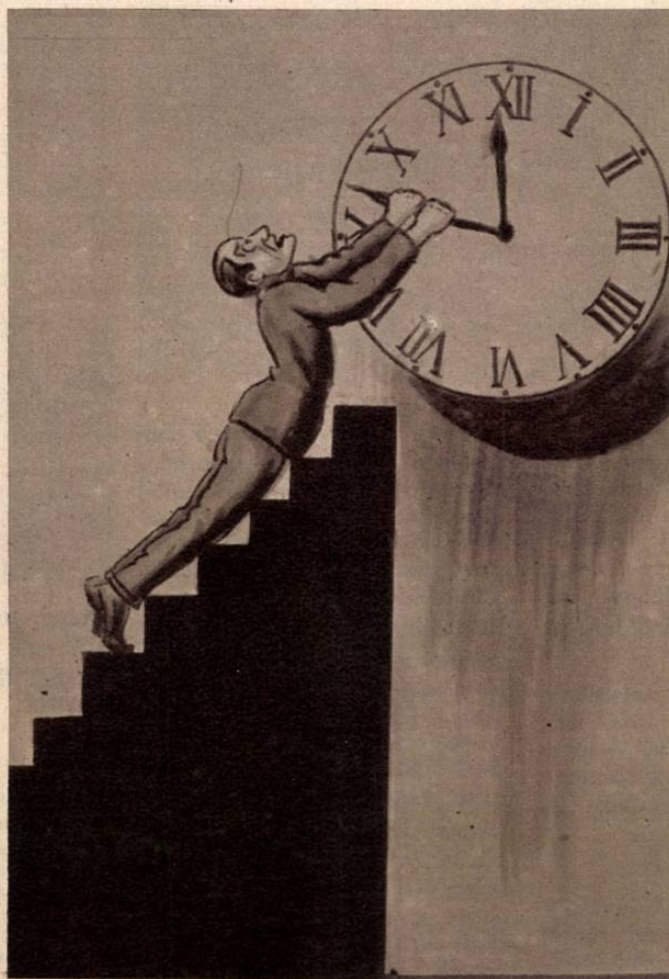


Cum am putea avea zece Duminici într'o singură lună. O corabie pleacă Sâmbăta la 2 Martie și pornește înspre Est, ajungând la meridianul internațional marcat cu litera B pe hartă, Duminică seara. Traversază linia la miezul nopții și se pomenește în dimineața de Duminică, aceeași Duminică din care tocmai a plecat. Aceasta înseamnă două duminici. Luni face calea întoarsă și traversează linia Marți, de data aceasta dela Est la Vest. Odată ce a străbătut linia se pomenește în ziua de Joi, piercurea fiind cu totul pierdută. Repetând această manevră încă de patru ori, echipajul vasului a avut parte de zece Duminici într'o lună. Linia însemnată cu litera A, indică adevăratul meridian, deviat printr'o convenție internațională pentru a evita niște neînțelegeri de ordin muncitoresc în insulele Fiji, situate acolo unde apare litera C.

să fie spre Est iar toată Siberia spre Vest.

Un pasager care ar sări peste bord în vreme ce vaporul străbate această linie imaginară, ar înota din „astăzi” în „mâine” și înapoi, în răstimpul cât i s'ar arunca un colac de salvare. Dar dacă s'a împiedecat acel „mare furt de Duminici” pe Insulele Fiji, un căpitan pios ar putea oferi echipajului său, făcând anumite traversări între un port din Insulele Aleutine și un altul din Siberia, până la zece Duminici într'o lună, toate strict legale și în conformitate cu calendarul. În primul rând, ar trebui însă să se aleagă o lună cu cinci Duminici, cum ar fi Martie, Iunie, Septembrie și Decembrie 1935. Vasul ar trece atunci când deoparte când de cealaltă a liniei, aranjând astfel încât s'o facă în direcția și la timpul propice dublării fiecăreia din cele cinci Duminici. Din fiecare săptămână se pierde câte o zi, atunci când vasul trece linia în direcția opusă așa că manevra poate rezulta într'o lună cu zece Duminici dar fără nici o Miercuri.

Seria de farse a timpului este interminabilă. El poate transforma linia dreaptă într'o curbă, după cum se poate vedea din diagrama ce apare în această pagină ilustrând drumul pe care-l parcurge obuzul pornit dintr'o gură de tun îndreptată în sus. Dacă obuzul e trimis exact perpendicular, astfel încât să se ridice în aer și apoi să recadă în gura tunului, calea urmată de proiectil ar fi absolut dreaptă. Dar aci mai intervine și timpul. Pământul călătorește pe orbita sa și proiectilul atras de gravitatea globului va călători cu el, astfel calea sa nu va mai fi dreaptă, de jos în sus și apoi de sus în jos ci va urma o linie curbă cum apare în cel de al doilea desen. Încă o ciudățenie a timpului: un șofeur, conducând o mașină prin Sudul Ecuatorial al Americii, înspre Vest, cu viteza de



Dacă un tunar ar lansa un obuz drept în sus, cu intenția ca proiectilul să recadă în punctul de unde a pornit, calea lui n'ar fi perpendiculară cum ne-am așteptat ci curbă cum apare în imaginea noastră.



60 mii pe oră, conform indicatorului, ar fi uimit dacă i s'ar spune adevărul și anume, că merge înapoi cu viteză de 940 mii pe oră. Cauza acestei mici fete pe care i-o joacă timpul, rezidă în faptul că la Ecuator, Pământul evoluează în direcția indicată de săgeata de jos a diagramei din această pagină cu viteza de 1000 de mii pe oră, în vreme ce automobilul înaintează în direcția arătată de săgeata de sus cu șaiszeci de mii pe oră.

Pe tot întinsul Pământului, țările și orașele și-au păstrat învechitele sisteme de măsurare a timpului, așa cum fac cu mormintele străbunilor sau cu amintirea eroilor naționali.

Luând India în stăpânire, englezii au găsit o sumedenie de sisteme ce se băteau cap în cap și s'au apucat să le armonizeze. Au reușit să puie ordine sub acest raport, în vastul domeniu și singură Calcutta se încăpățânează a rămâne la propriu-i sistem care face ca ziua să se termine cu 23 de minute și 20.8 secunde mai repede decât în restul Indiei.

Aceasta este deajuns pentru a determina vecinice pierderi de trenuri și întâzieri la întâlnirile de afaceri, rezultând neînțelegeri, certuri și procese cu totul inutile.

În Europa, toate țările au aderat la sistemul standard cu excepția Olandei. Conservatorul său popor se menține la sistemul care are la bază indicațiile ceasornicului solar dela Amsterdam și care merge cu 19 minute și 32.1 secunde înaintea timpului standard pentru Londra și pentru toate celelalte țări ce înconjură Olanda, cu excepția Germaniei care merge cu o oră înainte. Acum câteva săptămâni s'a anunțat că Olanda are de gând să adopte standardul londonez punând astfel capăt izolării sale.

În America de Nord, toate țările au aderat la sistemul standard, excepție făcută Newfoundland, Labradorul și Statele Unite care și au fiecare sistemele lor neîmpărtășite de nimeni. America

de Sud și cea centrală prezintă ciudatul spectacol al Republicii Dominicane, al Guanei Britanice și al Boliviei, țări care ca și Guiana Olandeză se țin în afară standardului.

Dacă ar fi să se perimeze cel mai complicat sistem de măsurare a timpului, câștigătoare ar eși probabil Insula Zanzibar de lângă coasta Africeii. Printr'un ingenios dar simplu procedeu, locuitorii acestei insule au aranjat lucrurile în așa fel încât ziua variază de 365 de ori într'un an. La apusul soarelui toate ceasornicele oficiale din Zanzibar sunt puse la 6.00 p. m. Și cum ora apusul are dela o zi la alta mici variațiuni, nu există două zile în Zanzibar care să fie la fel.

Romancierul englez, Anthony Trollope, ne expune cazul unui individ care s'a recăsătorit la câteva minute după moarte soției sale; el s'a cununat însă într'un oraș pe când soția sa murise într'altul. Între aceste două localități există o mare diferență din punctul de vedere al măsurării timpului. Era acest om bigam sau nu?

Pe cei vechi îi preocupa timpul într'o foarte mare măsură. Grecii au inventat un zeu al timpului numit Cronos. Acesta era părintele orelor, al zilelor și anilor pe cari-i mânca.

Dar chiar dacă popoarele n'ar ține atât la păstrarea unor învechite sisteme de măsurare a timpului savanții s'ar vedea siliți să recunoască, că nimic din ceea ce ar putea oferi ei în loc, n'ar fi perfect. Ceea ce încercăm noi să măsurăm este rotirea pământului pe propria-i axă. Se presupunea că această mișcare ar fi invariabilă ca viteză cu excepția unei ușoare accelerări compensată mai apoi de o încetinire, datorită variațiunilor ce survin în distanța dintre pământ și soare. S'a crezut astfel că tot ce trebuia era să se măsoare timpul după transitul unei îndepărtate stele. Rezultatul acestei măsurători se numește timp sideral, destul de bun pentru astronomi dar nu și pentru omul în medie, care tre-

buie să lucreze după soare oricare ar fi toanele acestui astru.

Se pare însă că și soarele își are mișcarea sa pe cer și în afară de aceasta mai survin diferite alte complicații așa că durata unei zile solare sau a unui an solar, nu este egală cu a unei zile sau cu a unui an marcat de stele. Astfel se face că o zi poate fi mai lungă de douăzeci și patru de ore. Ziua solstițiului de iarnă, 22 Decembrie, poate avea 30 de secunde mai mult decât standardul de douăzeci și patru de ore.

Pentru a evita aceste diferențe dintre timpul solar și timpul stelar — unul dintre acestea trebuind neapărat să fie utilizat de către astronomi pentru regularea ceasornicelor și urmărirea evenimentelor cosmice — s'a făcut o altă convenție internațională de data aceasta asupra unui timp artificial stabilit de un fel de soare imaginar care ar funcționa regulat pe cer fără micile neregularități ale adevăratului soare. Cunoșcând precis toate mișcările corpurilor cerești, astronomii pot calcula în fiecare zi, locul unde ar trebui să fie acest soare imaginar și și potrivească ceasornicele după imaginara-i poziție. Aceasta mai are și, avantajul că ceasornicele pot măsura an după an, secunde de o durată întotdeauna egală. Sistemul este o medie a timpului solar.

S'a mai descoperit în ultima vreme că pământul nu evoluează în timp cu regularitatea presupusă. Între anul 1742 și 1869, cel puțin, astronomii au observat o sporire de viteză. Știința nu se va mai încrede de acum înainte, în pământ, ci lucrează la perfecționarea unui ceasornic electric, ritmat de niște cristale de quartz.

Dar, chiar și cu acest precis ceasornic va rămâne misteriosul simț interior pe care omul îl are asupra timpului, care ne dictează când trebuie să ne sculăm și să facem anumite acțiuni și care pulsează într'un ritm mai rapid sau mai lent fără a ține seamă de ceasornice, după cum acțiunea este dorită sau neplăcută.



#### RECORDUL DE ÎNĂLȚIME

Curajosul aviator ceh Jan Anderle — pe care-l vedem în fotografia alăturată — a isbutit să bată recordul național de înălțime pentru avioane scăpând numai printr'o adevărată minune dela o moarte îngrozitoare. În adevăr pe când avionul său se găsea la o înălțime de 14.000 m., Anderle și-a pierdut cunoștința pentru câteva clipe. Sub privirile îngrozite ale spectatorilor aparatul a început să coboare cu o iuteală vertiginoasă. Ajunzând la 5.000 m deasupra solului și-a revenit în fire și reluând controlul aparatului a efectuat o coborîre sigură. Pleoapele lui Anderle erau complet înghețate și îndrăznețul pilot a trebuit să fie dus imediat la spital. S'a stabilit în urmă că s'urase la un moment dat la o temperatură de 64 grade sub zero.



D. T. Drăgoiu, președintele Asociației demobilizaților din Azuga defilând prin fața cimitirului eroilor.



## Tacâmuri strălucitoare prin VIM!

Puțin VIM pe o cârpă umedă curăță higienic și bine tacmurile Dv. fără a le sgâria.

# VIM

## CURĂȚĂ TOTUL







**Sus, stânga :** Prințul Bibescu (primul din stânga), descins din avion se întâlnește cu directorul Aero-clubului central din Rusia Sovietică (primul din dreapta) și cu d. Ciuntu (al doilea din dreapta) ministrul României la Moscova. Intre ei pilotul Băzu Cantacuzino.

**Sus, dreapta :** Cu prilejul serbării parașutiștilor care a avut loc la Moscova, d. A. Vichnevsky a prezentat un aparat de radio-telegrafie care asigură legătura cu parașutiștii în timpul saltului.

**Alăturat :** Prințul Bibescu și d. E. Ciuntu, ministru plenipotențiar al României examinând pe aerodromul central din Moscova avionul A. N. T-14 „Pravda”.



### SAVANTUL AMERICAN HOPKINS

a fost primul care a stabilit, că organismul omenesc mai are nevoie pe lângă albumine, grăsimi și hidrați de carbon, încă de alte materii, fără de care orice viață este imposibilă, și al căror efect (chiar în cantități cât de mici) este miraculos.

Acestea sunt cunoscutele vitamine, cari adaptate de cosmetica modernă au efectul de a întineri epiderma. Vă puteți lesne convinge de aceasta întrebându-l

**CREMA CAOLA-VITAMIN**

care împreună cu excelentul  
**SĂPUN CAOLA** costă numai **LEI 30.-**



### PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează : negi, pistrii, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.



Cea mai perfectă  
vopsea de păr  
**IMEDIA** L'ORÉAL  
PARIS



**DOAMNELORI** Pentru ingrijirea tenului păru-  
lui și mâinilor Dv.,  
procurați-vă

**MAȘTI DE ÎNTINERIRE**

Mantonieră	Lei 120
Mantonieră marc	" 200
Frunte	" 120
Gușă cu gât	" 300
Binocle	" 220
Demimask	" 300
Binocle cu frunte	" 250
Crema Antirides	Lei 75—100
Crema Massage	Lei 75—100
Savon de Beaute din țară de mig-	dela Lei 25 mare 100.
Lotion astringentă după fiecare fi-	gură, gras, neutru sau degrais-
sante	Lei 75—120—200.
Cereți noul catalog la Institutul de	Infrumusețare DORTHEIMER
	50, Calea Victoriei 50
	Telefon 3.01.75
	Plocești : Pasagiul Cooperativa.

Cine se interesează de cura de Karlsbad citește broșura  
Indicațiile și contra indicațiile curei de Karlsbad

de D-rul **GRIGORE GRAUR**  
medic balnear la Karlsbad

Prețul lei 20. Ed. „Adeverul”

De vânzare la librării și la  
depozitarii noștri



- 1 **SAREA VICHY-ETAT**  
Sare naturală extrasă din ape  
pentru a face o apă alcalină
- 2 **PASTILE VICHY-ETAT**  
2 sau 3 după masă  
ușurează digestia
- 3 **COMPRIMATE VICHY-ETAT**  
Spre a prepara singur o apă  
digestivă gazoasă

A SE FERİ DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚIUNI

SCHERK  
PARIS-NEWYORK-BERLIN

## Puncte negre și coșuri nu cunosc!

Decând există Loțiunea de față Scherk  
este suficient să ștergeți obrazul di-  
mineața și seara cu acest produs mi-  
raculos. Impuritățile dispar iar tenul  
devine curat și fraged. Flacoane à  
Lei 62", 103", 164", 300", 475". Cereți  
o probă franco contra Lei 12" în mărci  
poștale la Parfex, București I, Calea Moșilor 78.



Lotion  
Faciale  
Scherk

(Lotion de față Scherk)



# CALENDAR



19

1623. S'a născut ilustrul matematician francez Blaise Pascal († 1662).  
1848. Doamna Ipătescu amenință cu arma pe generalul Solomon, spre a părăsi curtea palatului, împreună cu armata.  
1889. A murit juristul Constantin Brăiloiu (n. 1809).  
1922. A murit Tache Ionescu, mare om politic (n. 1858) (alăturat chipul).



20

1844. S'a născut generalul Ben-gescu Dabija, autor dramatic.  
1891. A murit marele om de Stat Mihail Kogălniceanu (n. 1817). (alăturat chipul).  
1909. Tinerilor români din Ardeal li se interzice sub pedeapsa eliminării din școli, participarea la cursurile prof. Iorga, dela Valeni.  
1934. Vizita lui Louis Barthou la București.



21

1791. Ludovic al XVI, Regele Franței încearcă să fugă la Paris (alăturat chipul).  
1792. Încălețirea Mitropolitului Moldovei, Iacob Stamati.  
1822. Ocupația turcească ia sfârșit, în Muntenia.  
1822. Se urcă pe tronul Munteniei Grigore IV Ghica.  
1877. Rușii trec Dunărea pe la Măcin.



22

1477. Ștefan cel mare, pornește zidirea cetății Chilia.  
1527. A murit la Florența filosoful italian Machiavelli. S'a născut la 1469.  
1815. Abdicarea împăratului Napoleon I Bonaparte și predarea sa în mâinile Englezilor.  
1913. A murit poetul Ștefan O. Iosif (n. 1875). (alăturat chipul)  
1. 15. A murit marele om politic P. P. Carp. (n. 1839).



23

1633. Inchiziția Sf. Oficiu din Roma amenință pe Galileo Galilei cu moartea, spre a nu mai afirma că Pământul se învârtă în jurul Soarelui.  
1834. S'a născut marele prozator Alexandru Odobescu (mort 1895). (alăturat chipul).  
1924. Asasinarea scriitorului George Cair.  
1931. A murit Armand Fallières, fost președinte al Franței (n. 1841).



24

1228. Împăratul germano-roman Frederic II pornește în Cruciadă.  
1894. E asasinat Sadi Carnot, președintele republicii franceze.  
1913. A murit criticul Ilarie Chendi.  
1918. Principele Alexandru ia regenta Jugoslaviei.  
1925. A fost asasinat la Berlin Walther Rathenau.



25

1685. Sfârșitul domniei lui Dimitrie Cantacuzino în Moldova.  
1685. S'a urcat pe tronul Moldovei Constantin Cantemir.  
1848. Arhiepiscopul francez Denis August Affre, urcându-se pe baricade spre a vorbi în numele păcii, a fost rănit mortal.  
1855. Domnitorul Barbu Știrbey părăsește tronul Munteniei. S'a născut la 1799 și a murit la 1869. (alăturat chipul).

## ST. O. IOSIF

de AL. IORDAN

**Z** IUA de 22 lunie a anului 1913, a încheiat scurta dar plină de suferință viață a poetului St. O. Iosif. A murit în spitalul Colțea, din București, al cărui azil el singur venise să-l caute, în preajma sfârșitului pe care-l presimțise și care i-a fost adus de o congestie cerebrală ce i-a torturat în mod chinuitor ultimele clipe.

Născut în orașul Brașov în toamna anului 1875, Iosif și-a petrecut copilăria și adolescența în orașul natal și apoi la Sibiu.

De mic s'a arătat a fi deosebit de ceilalți copii. Ii plăcea singurătatea, în care ochii lui blânzi se împăinjenau cu stropi de lacrimi căci firea lui de o extremă sensibilitate, găsea ușor prilej de suferință.

Șoapta muzelor i-a încântat de tânăr urechea, îndemnându-l să-și spună în versuri gingașa simțire a sufletului său și să cânte frumusețea naturii ce-i îmbăta privirea. Aceste încercări nu-i mulțumeau însă simțul estetic și le-a distrus el singur, găsindu-le numai niște „litere moarte”, alături de creațiile marilor poeți din Regat, Eminescu și Alecsandri.

Studiile și le-a început la Brașov și apoi le-a continuat la Sibiu. În anul 1891, tatăl său, profesorul Onisifor Iosif, hotărându-se să vină în România și stabilindu-se la Turnu Măgurele, poetul îl însoțește împreună cu ceilalți frați și surori.

Despărțirea de Ardeal a cântat-o el mai târziu în versuri în cari-și arăta durerea de a se fi îndepărtat de minunatele plaiuri pe cari și-a petrecut copilăria.

În Regat, poetul continuându-și studiile liceale, citește cu o nepotolită pasiune, întreaga producție a literaturii românești, pe care o soarbe din cărți și reviste, izbutind astfel să-și însușească o aleasă cultură.

După absolvirea liceului, se înscrie la Facultatea de Litere și Filosofie din București, începând totodată și trudnica muncă pentru existență. Astfel e nevoit să facă meditații, cronici, traduceri din limba germană, muncă ce-i răpea timpul necesar pentru prepararea examenelor și mai ales pentru desfășurarea puterii sale de creație poetică, manifestată din ce în ce mai promițător.

Debutul în literatură și-l-a făcut în revista „Familia” din Oradia, în anul 1903. În Regat, a colaborat la aproape toate publicațiile din acea epocă, căci se simțea chemat să contribuie cu scrisul său la îmbogățirea literaturii românești.

Astfel numele său e des întâlnit în paginile următoarelor publicațiuni: „Viața”, „Literatură și Artă română”, „Viața Românească”, „Semănătorul”, „Luceafărul”, „Epoca”, „Flacăra”, „Floarea Albastre”, etc.

Poeziile sale, pentru a căror inspirație s'a alimentat mai ales din frumusețea naturii, în cadrul căreia și-a zădărnicit adeseori simțăminte inimii sale și din admirația față de trecutul neamului nostru, începând chiar cu epoca legendară a haiducilor, sunt scrise cu o negrăită duioșie și adâncă sinceritate.

Dintre acestea, parte au fost publicate prin ziarele și revistele la cari a colaborat el, parte au apărut în volumele intitulate: „Poezii”, „Patriarhal”, „Credințe” și „Cântece”.

Iosif a scris și un poem istoric „Din zilele mari” închinat măreței figuri a voievodului moldovean Ștefan cel Mare, precum și un basm în versuri intitulat „A fost odată”.

Prozei i-a dăruit scrierea „Tablouri culturale din trecutul Românilor”, în care sunt reliefate figurile marilor noștri scriitori.

Cunoștințele lui Iosif asupra limbilor franceză, germană și ungară, i-au îngăduit să facă multe traduceri din operele lui, Corneille, Racine, Paul Verlaine, Goethe, Schiller, Wagner, Uhland, Lenau, Petöfi, etc.

În afară de producțiile-i proprii, Iosif a scris, în colaborare cu poetul D. Anghel, un însemnat număr de bucăți în versuri și proză.

Viața lui Iosif peste care a planat un neînțeles nenoroc, a fost înșeninată de două întâmplări: prima, prilejuită de o evadare pe timp de doi ani, în marile centre din Apus: Viena, Berlin și Paris, unde și-a înălțat sufletul în marile temple ale artei, vizitând teatre, muzee și biblioteci și a doua, aceea adusă de căsătoria sa cu o studentă, pe care o cunoscuse fiind custode la biblioteca Fundației. Căsătoria fiindu-i binecuvântată printr'un copil, Iosif cunoscuse fericirea maximă pe care putuse el s'o viseze vreodată, ca apoi să-i fie și mai crudă despărțirea de femeia pe care o adorase...

Și totuși această imensă durere n'a fost în stare să-i umbrească nefericirea lui dragoste de țară, cristalizată în imperativul marș „La Arme” pe care l-a scris cu câteva luni numai înainte de a muri și care a fluturat cu atâta entuziasm pe buzele ostașilor noștri, cari ne-au adus victoria anului 1913.

## TE ADOR



Numai doua cuvinte... Dar ele înseamnă așa de mult pentru tânăra fata care dorește din adâncul sufletului sa faca o casatorie fericita. Pe barbat îl atrage totdeauna efectul magnetic cel are o piele frageda, limpede și alba și un ten delicat. În ziua de azi, orice femeie poate sa se faca repede îndoit de atragătoare daca întrebuințează noua Crema Tokalon, culoarea alba (neunsuroasa), celebra Crema de Paris. În trei zile numai se produce o schimbare uimitoare. Porii dilatați, coșurile și cutele de oboseala dispar, pe când pielea se face mai limpede și mai delicată. Încercați însăși Dv. aceasta simpla rețeta daca doriți sa câștigați iubirea pasionată a unui bărbat.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, la Lei 60.—.

## Simțea ca o lovitură de pumnal în spate

Cauza era reumatismul

Sels Kruschen îmbunătățește mult starea bolnavului

O doamnă ne comunică următoarele: —

„Eram învovată din cauza durerilor cari mă înteapau ca un pumnal în spate. Din regiunea de jos a spatelui, aceste dureri s'au transmis la toate incheieturile membrilor. Nu-mi mai puteam mișca unerii și brațele. La un moment dat am început să cred că toată viața nu voi mai scăpa de această grozăvie. Săptămâni întregi mă plimbam noaptea prin cameră fără să obțin vre-o ameliorare. Abia am încercat Sels Kruschen și am obținut rezultatele minunate pe care le-am și în prezent.

„Nu-mi mai este frică să mă culc și să mănănc. Înainte, mâncatul devenise o tortură. Cred că am avut o cantitate enormă de acid în corpul meu și îmi pare bine că pot să spun că astăzi lucrul acesta nu mai există. Sels Kruschen, pe care le iau în fiecare dimineață, mi-au adus o îmbunătățire simțitoare, mi-au dat o viață nouă”. — (D-na E. P.).

Durerile și înțepeneala provocată de reumatism provin din depozitarea în mușchii corpului a unor cristale de acid uric ascuțite ca acul. Sărurile naturale minerale conținute de Kruschen dizolvă aceste cristale și stimulează ficatul și rinichii spre o acțiune normală și regulată ajutând organismul de a elimina excesul de acid uric, care este cauza suferințelor dv.

Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

## HADASSA ROSNER

CORSETE

Str. Mântuleasa, 3

TELEFON 4-40.13



pentru antilopă, e metoda ideală pentru încălțăminte de antilopă și nubuc.



# MAREA TRAGERE A LOTERIEI DE STAT

## 25 DE MILIONARI

Sâmbăta trecută, încă dela orele 7 dimineața piața din fața Fundației regale a început să devină aglomerată. O lume pestriță și de toate vârstele aștepta cu emoție deschiderea ușilor, unde se va face tragerea loteriei. Pentru a se preveni aceste aglomerații excesive s'au luat măsuri de ordine. Prima tragere a loteriei anexe, adică a Fundațiilor culturale regale. Comisia care a condus tragerea a fost prezidată de d. Fabiu Pop, consilier la

ste trageri au fost prezidate de d. M. Popovici, consilier la Inalta Curte de Conturi, membrii fiind d-nii: Benedict Stoenescu, procuror și Ion Stănculescu, delegat al ministerului sănătății. Din partea loteriei a asistat în ambele comisii d. Iulian Chirculescu, director tehnic. Această tragere deasemenea a decurs în aceleași condițiuni admirabile și s'a terminat la ora 12 jum., înregistrându-se astfel und record mai însemnat decât

cord european, în această materie.

### CEL DINTĂI FERICIT

Sala Fundației era arhiplină. Mii de ochi urmăreau cu înfrigurare manetele mașinei în funcțiune, când pe cele șase cadrane au început să apară cifrele ce constituiau câștigurile. Fiecare cetățean are în mână numărul Lozului sau silabisește cu buzele întredeschise, numărul în care și pune toată speranța.

La un moment dat se strigă: No. 27623 a câștigat un milion. Se produce mare rumoare. Toată lumea se întreabă: cine e câștigătorul, unde e fericitul, să-l vedem?! Totuși primul milionar, primul mare norocos al zilei de 15 Iunie este o doamnă din cartierul Pake care dorește să rămână anonimă. Noua milionară a fost înștiințată. Toate eforturile de a o convinge să-și dea numele au fost zadarnice. Legea loteriei de stat acordă anonimul câștigătorului atunci când vrea. Deci renunțăm cu insistențele noastre.

### ALȚI MILIONARI

Unul dintre cele 12 milioane distribuite de loterie pentru lozurile anexe ale Fundației culturale a revenit d-lui Gheorghe Retezatu, om complex lipsit de mijloace, care locuiește într-o casuță foarte modestă. Găsirea d-lui Retezatu a fost foarte grea. D-sa locuiește pe o stradă pe care organele municipale nu s'au încumetat încă s'o boteze și nici să numeroteze locuințele de pe această stradă anonimă. Fericitul câștigător a declarat că primul lucru pe care-l va face, își va clădi o locuință într'un alt

cartier, unde străzile au nume și locuințele număr la poartă.

### FEMEILE MILIONARE

La aceste trageri femeile s'au dovedit să aibă mai mare noroc, decât sexul tare. Astfel d-na Olga Ștefănescu, funcționară la fabrica „Ardeny” a câștigat un milion și jumătate, cu numărul norocos 61751. Până acum d-na Ștefănescu ducea o viață modestă, cu ore precise în serviciul contabilității, la această fabrică. Totuși, după declarațiile d-sale, milionul și jumătate nu o va împinge spre o viață de lux ci dânsa va rămâne și mai departe funcționară modestă la fabrica amintită.

D-na Elisabeta Niculescu, milionară cu acelaș număr: 61751, refuză să ne spună adresa d-sale exactă, și nici să ne dea vreun fel de amănunt asupra cartierului în care locuiește. Nu pare deloc emoționată. Faptul acesta mă intrigă și o întreb:

— Oare doamnă, faptul că ați devenit milionară nu vă impresionează deloc?

— Nu, pentru că eram convinsă de lucrul acesta. Imi aștept milionul ca ceva al meu, dela data înființării loteriei. Am jucat întotdeauna cumpărând numai dela Colectura Hermes. De câte ori veneam să schimb lozurile prevedeam că am să câștig. De data aceasta oricine mi-ar fi spus că n'am să câștig, nu l-aș fi crezut. Și iată că persistența mea s'a dovedit a fi aducătoare de noroc.

### CÂȘTIGĂTORII DIN PROVINCIE

De data aceasta, cel mai însemnat număr de câștiguri a

fost distribuit de hazard, în orașele de provincie și chiar la sate. Astfel lozul cu No. 61751 a făcut trei fericți în județul Dorohoi, iar unul în județul Durostor. Până în prezent a fost identificat numai unul dintre câștigători și anume mecanicul Eben-thal Ruprecht din comuna Hudești. Ceilalți fericți sunt din oficiul Săveni, comuna Avrămeni, oficiul Vârful Câmpului, comuna Hântași și județul Durostor, oficiul Acandenlar, comuna Ciler. Toți aceștia au câștigat câte un milion și jumătate. Deasemenea norocurile s'au împărțit în țară după cum urmează Brăila, Galați, Iași, județul Cetatea-Albă, Satu-Mare, Bistrița, Cluj, Giurgiu, Târgoviște, Câmpina, Arad, Timișoara, etc.

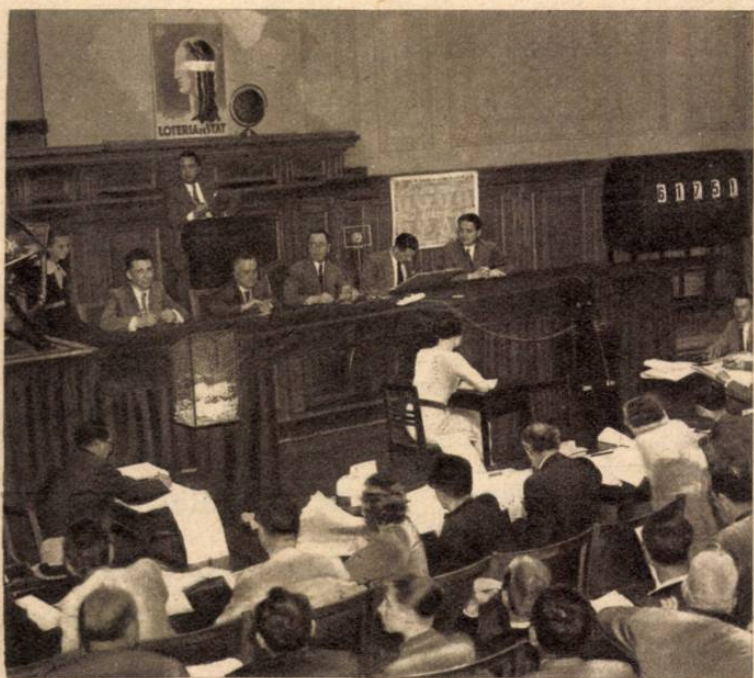
Majoritatea însă a câștigătorilor refuză cu insistență să-și dea identitatea din diferite motive, invocând drept armă prevederile legii și regulamentul loteriei care garantează secretul jocului. Totuși, câțiva dintre ei devenind milionari în mod subit și-au trădat numele și adresa datorită bucuriei care i-a depășit.

### TRAGERILE VIITOARE

Viitoare trageri pentru cl. I a loteriei a 8-a au fost anunțate la 15 Iulie, când se va efectua conform noului plan, care prevede peste 50 la sută lozuri câștigătoare.

Faptul că de data aceasta, norocul a investit un număr impresionant de milionari, stabilindu-se un adevărat record pe câmpia tragerilor, se crede că la tragerile din 15 Iulie vor participa un număr neobișnuit de jucători.

Rep.



Aula în care s'a tras Loteria de Stat în momentul eșirii lozului de 6 milioane.

Inalta Curte de Conturi, membri fiind d. procuror N. Missir, și D. Popescu delegat al ministerului sănătății. După ce operațiile Loteriei anexe au fost terminate s'a trecut la tragerea loteriei matcă. Ace-

acela dela 15 Februarie, când suma câștigurilor distribuite câștigătorilor a fost de 33 milioane pe oră. Câștigurile acestea au trecut de 40 de milioane pe oră, ceea ce este după câte ni s'a comunicat, un adevărat re-

## VILEGIATURA la LIPOVA cu 4.500 LEI

**J**UMĂTATE de oră dela Arad, pe linia principală de cale ferată, se găsește gara Radna, de unde, la o distanță de trei kilometri, se află una dintre cele mai minunate stațiuni climatice și balneare, Lipova. Situată între Mureș și munții Zarandului, Lipova e un adevărat colț de rai, în grădina de povești a Banatului. Regiunea aceasta a fost zugrăvită de Slavici în romanul „Mara”. Creatorul a risipit cu dărnicie în această regiune izvoare de tămăduire și zăcăminte minerale, alături de o vegetație prodigioasă. Analiza izvoarelor, a arătat că apele de aci sunt neîntrecute, pentru cura boalelor de digestiune, ale căilor urinare, anemiei și în special pentru afecțiunile de inimă. „Realitatea Ilustrată”, în urmă unui aranjament fericit cu direcțiunea băilor, oferă amatorilor o vilegiatură de 25 de zile, în acest loc, cu prețul de lei 4500. În acest preț se cuprind transportul dela gară la băi cu autobuzul (trei kilometri) pensiune completă în hotel, taxa de cură, taxă de muzică, etc. Aceiaș vilegiatură pentru 14 zile lei 2.750. Copiii până la zece ani, întrucât ocupă aceiaș cameră cu părinții, nu plătesc nimic. Informațiuni și înscrieri la „Realitatea Ilustrată”, secția turism, str. Const. Mille 7. Reducere 50% pe Căile Ferate.



Echipele D. F. C. (Praga) și București înaintea matchului de Duminică.

## SEZONUL VOIAJULUI



Plecând la băi sau în excursii nu uitați flaconul cu **Alcool de Menthe de Ricqlès**. Vă ferește de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, răul de mare.

Alcool de Menthe de Ricqlès să nu lipsească din trusa dv. de voiaj.

## Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III  
Telefon 4.59-22. Consult. 11-1, 5-8  
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctoressă din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărurile cosmetice. Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului, etc.

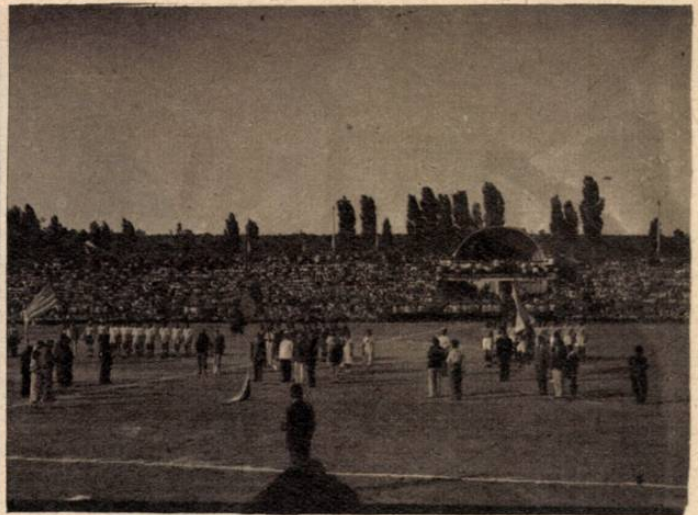




Patru fete sportive ale Bulgariei, au purtat cupa de aur a Balcaniadei, defilând în fruntea echipelor participante.



Echipa României cu Albu în frunte, defilează.



Defilarea echipelor participante pe stadion, prin fața regelui Boris al Bulgariei.

# BALCANIADA DELA SOFIA

**Bulgaria a învins Grecia cu 5-2 (3-1). — În matchul de Luni, Jugoslavia a învins România cu 2-0. Jocul s'a întrerupt cu 12 minute înainte de sfârșit.**

(Correspondență și fotografii primite cu avionul dela trimisul nostru special la Sofia).



O fază din matchul Bulgaria-Grecia câștigat de primii cu 5-2. De remarcat imensa mulțime de spectatori din jurul stadionului.



Regele Boris și Regina Ioana primesc în picioare defilarea echipelor.



Echipa Jugoslaviei la defilare.

**S**OFIA trăește zile de mare sărbătoare. Nici cea mai importantă festivitate națională nu a reușit să exalte atât de mult entuziasmul cetățenilor din Capitala Bulgariei ca proba sportivă care avea să pună față în față pe reprezentanții Jugoslaviei, Bulgariei, Greciei și României. Pe străzi, în hoteluri, în cafenele plutește acea atmosferă caracteristică a zilelor mari. Dela elevul de liceu până la ministrul chinuit de obligațiuni politice, dela cel mai umil lucrător până la cea mai elegantă doamnă din marea societate, toată lumea discută, comentează și așteaptă cu o emoționantă nerăbdare rezultatul final al competiției. Regele Boris, despre care se poate spune că este unul dintre cei mai iubiți și mai populari monarhi din lume a ținut să ia parte personal la marea sărbătoare a masselor. A venit pe terenul de sport a fost întâmpinat de uralele entuziaste ale celor 20.000 de spectatori care s'au sculat ca la un semn cântând într'un cor magnific „Șumi Marița”. Și a încurajat purtătorii celor 11 tricouri naționale și apoi după dobândirea primei victorii bulgare a felicitat pe viguroșii atleți din echipă în vreme ce marea mulțime a spectatorilor aclama în delir.

Serbarea începuse cu o seară înainte când toți sportivii din Bulgaria în număr de vreo 2.500 au defilat împreună cu echipele participante la Balcaniadă pe străzile Sofiei mergând dela Palatul Regal la mormântul eroului necunoscut. 50.000 de cetățeni au aclamat marea defilare a sportivilor încolonați între două siruri de impresionate torțe.

\* \* \*

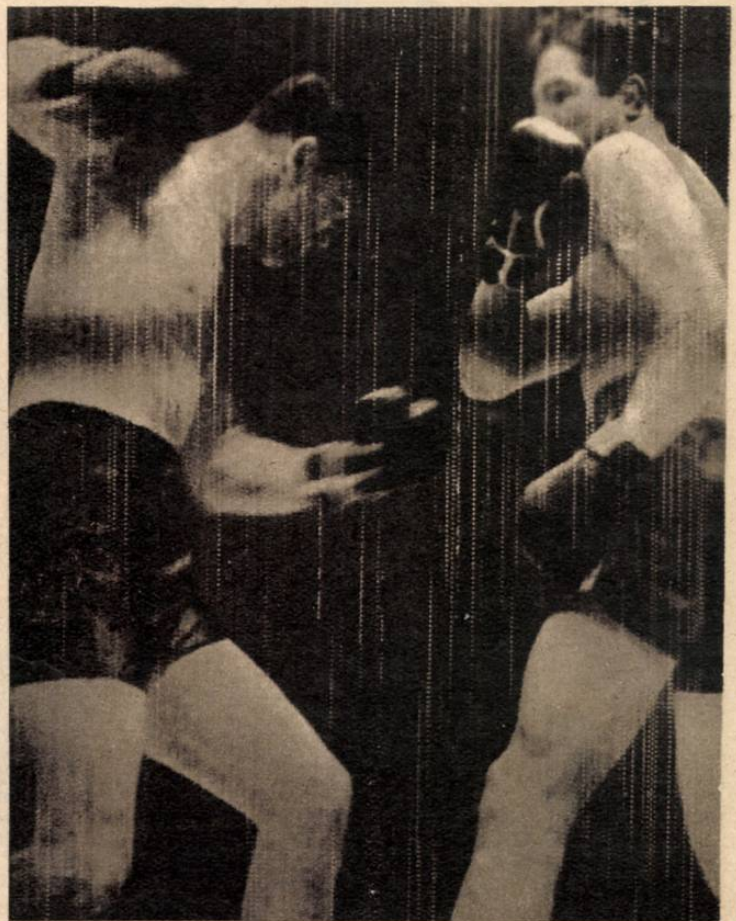
A doua zi, Duminică, deschiderea oficială. Din nou defilarea echipelor participante și apoi matchul. Disputat cu o înverșunare nebănuită, jocul a sfârșit prin victoria Bulgariei cu severul scor de 5-2 după ce în primele 5 minute de joc, Hummis, centrul înaintaș al grecilor provocase panică în rândurile spectatorilor prin punctul marcat în favoarea echipei sale. Până în minutul 22 situația nu a fost egalată, pentruca de aci încolo partida să fie la discreția bulgarilor cari marchează succesiv 4 puncte. Desigur că din punct de vedere tehnic partida dintre Grecia și Bulgaria n'a corespuns. Față de jocul furnizat a doua zi de echipele reprezentative ale României și Jugoslaviei, foot-ball-ul practicat de greci și de bulgari se situează la cel puțin o clasă

mai jos.

Ceeace ne-a impresionat însă, ceeace trebuie să ne pună pe gânduri dac'am vrea să anticipăm asupra rezultatului pe care echipa României îl va obține în matchul pe care-l susține astăzi în ziua apariției acestor rânduri cu echipa națională a Bulgariei este strălucită condiție fizică a vecinilor dela Sud.

Cei 11 purtători ai tricoului național bulgar au jucat 90 de minute în acelaș tempo dând impresia că nu se resimt de loc de oboseala matchului. Vor reuși oare românii să facă față acestei vigori nebănuite? Vor reuși ei să țină piept masselor acelora deslănțuite care-și vor încuraja până la disperare echipa? Vor reuși cei 11 purtători ai tricoului roșu, galben și albastru să biruiască toate piedicile și să cucerească o dispută care i-ar putea transforma în câștigători ai trofeului Balcanic? Iată atâtea întrebări al căror răspuns am dori să fie afirmativ pentru a putea anunța pe calea undelor în ziua când veți citi aceste rânduri victoria echipei noastre

**Gheorghe Țari**



PRIMA FOTOGRAFIE DE LA MATCHUL BRADDOCK-BAER

Iată mai sus prima fotografie venită în Europa dela matchul de box pentru campionatul mondial între Jimmy Braddock și Max Baer. Fotografia a fost transmisă prin radio-televiziune dela New-York la Paris și de aci cu avionul la București. Baer (dreapta) parează o stângă a lui Braddock care se pregătește să tragă un swing cu dreapta.





57%

DIN FEMEI ÎȘI STRICĂ  
TENUL *fiindcă pudra  
lor conține elemente toxice*



Acest adevăr a fost stabilit de un dermatolog francez. Ar fi, desigur, interesantă o statistică referitoare la țara noastră.

Fiecare doamnă trebuie să știe că pudrele inferioare sunt adevărate toxice, pentru piele. Evitați efectele acestora neplăcute.

Prin aderența și finețea sa recunoscută, precum și prin faptul că e lipsită de orice substanțe toxice, Chat Noir este o pudră remarcabilă. Garanția aceasta e dată de firma Lady. Deci, o garanție serioasă.

Lady

PUDRA

Chat Noir



# Realitatea

ILUSTRATA



ANUL IX No. 440  
26 Iunie 1935





Procesiunea Sf. Moaște pe străzile Sucevei. Pelerinii vin cu trenuri speciale iar cei mai bogați vin pe jos poștind zile de-arândul.

În curtea minăstirii cei veniți dorm clăie peste grămadă așteptând zorile, când speră să fie cei dintâi cari să sărute moaștele.

Un bolnav epileptic este adus de ani de zile de rudele sale, cari speră că-i vor obține tămăduirea.

În rândul de jos dela stânga spre dreapta: În curtea bisericii Sf. Gheorghe unde se află depuse moaștele Sf. Ioan și unde se vând cărți religioase; credincioșii primind binecuvântarea.



## PROCESIUNEA DELA SUCEAVA

**I**N fiecare an, în plină caniculă, se desfășoară la Suceava una dintre cele mai impresionante procesiuni religioase din țară.

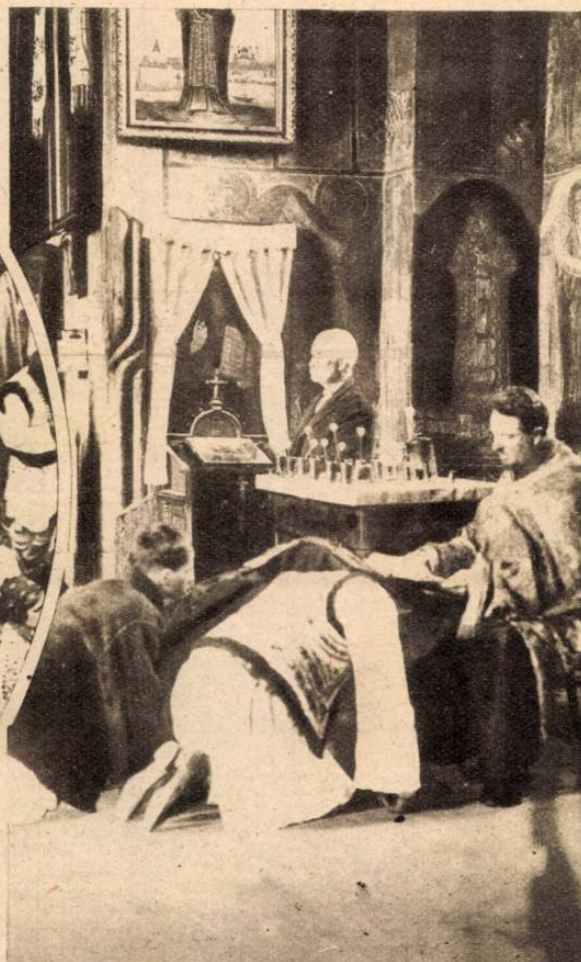
E un fel de Lourde românesc, unde vin toți ologii și estropiații, toți paralizicii și slăbănogii din Moldova, din Nordul Basarabiei, până și din Cehoslovacia și din Polonia. Vin cu speranța vindecării, cu speranța într-o minune care de multe ori se întâmplă într'adevar. Sugestie sau putere dumnezească a moaștelor Sf. Iohn, cari se află la mănăstirea dela Suceava, fapt cert este că numeroși dintre bolnavii cari vin acolo, unii pe târgi, alții în căruțe sau în roabe, se vindecă. Un

cortegiu halucinant cu preoți în frunte, ce duc pe umeri moaștele prea Sfântului. Acest sfânt Iohn a pățit în Asia Mică pentru creștinismul ce se naștea. El făcuse mai multe minuni printre cari dăduse grai unui surdo-mut, deaceia, în special, mușii și surzii vin la Suceava. Dar vin și bolnavi de boala somnului, cari dorm de câteva luni și sunt aduși pe târgi.

Când trec moaștele în corțegiu pe străzile orașelului, pelerinii se îndeasă, dau buzna unul peste altul, ca să atingă racla sfântă, în credința că cine atinge sicriul sfântului, se vindecă de infirmitatea sau boala de care suferă. Uneori nefericiții aceștia bolnavi se calcă

în picioare. Femeile sunt strivite, jandarmii abia pot să le țină piept.

Seara, mulțimea rămâne în curtea mănăstirii unde se adăpostește prin cerdacuri. Din biserică se aude o rugăciune turburătoare. Seara se lasă peste această mulțime obosită, care zace pe iarbă și pe piatră. Ologul care nu s'a îndrăvenit își târăște mai departe picioarele, femeia hidropică se poticnește în țărână. Peste oamenii aceștia chinuți, după exaltarea din timpul zilei, se lasă acum liniștea. Adorm unul câte unul, iar printre pâlcuri, cei doi păuni ai călugărilor își rotesc superbe cozi ca niște evantaie ale nopții.





# Jertfe pe altarul războiului

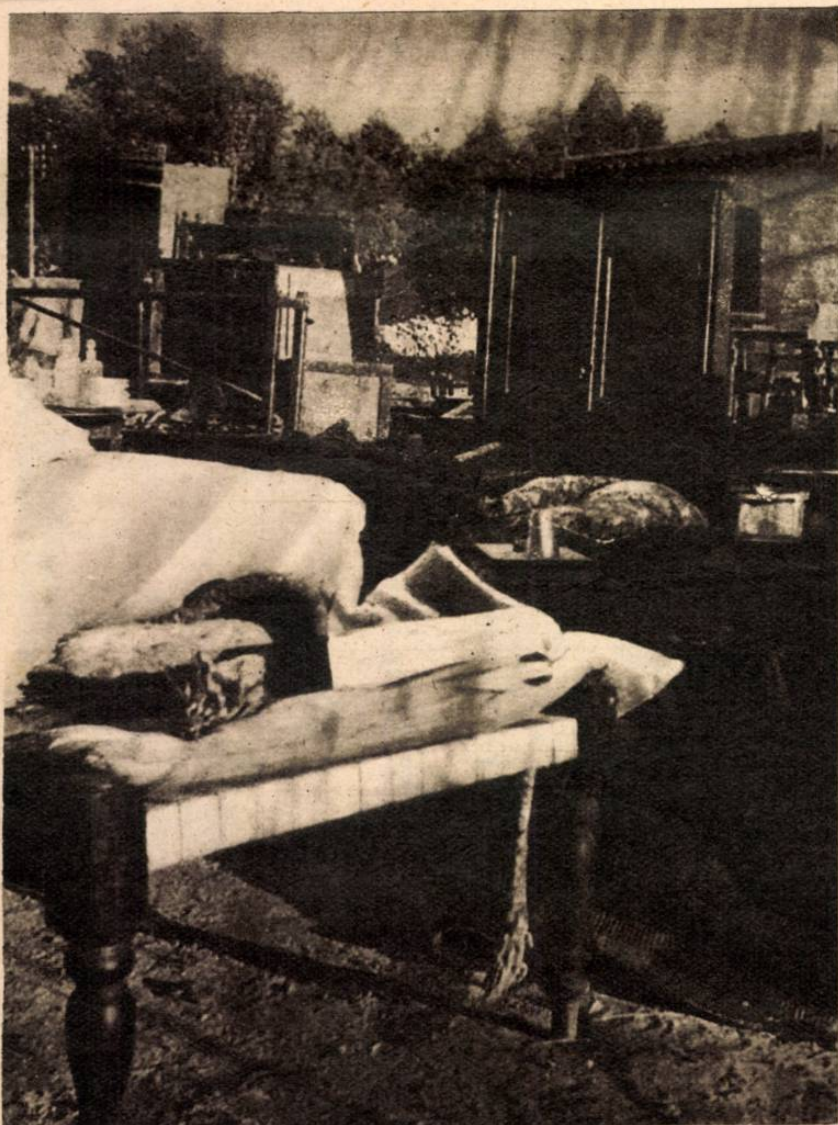


Înarmarea popoarelor nu înseamnă numai cheltuială de energie, risipire de averi, criză și mizerie, dar de multe ori și nimicire de vieți omenești.

Germania se pare că ar fi descoperit în pregătirile febrile pe care le face pentru război, un gaz toxic, puternic și explosiv. Acest gaz aprinzându-se, a produs o catastrofă la Rheinsdorf, o localitate lângă Wittenberg în Westfalia. Explozia a fost atât de puternică, încât toate satele din jur pe o rază de 30 klm. au suferit pagube mari. Autoritățile n'au îngăduit nimănui să vie la locul catastrofei, și nici n'au publicat fotografii. Reporterii și-au putut da seama de proporțiile exploziei, din povestirile locuitorilor din satele apropiate. Fotografia pe care o publicăm și care ne arată un han dărâmat lângă localitatea Piesteritz, la mare distanță de Rheinsdorf, ne poate face să bănuim ce a însemnat această catastrofă.

Publicăm deasemenea o fotografie dela înmormântarea victimelor

La începutul lunii Iunie, un cutremur de pământ a distrus orașul Queta, (Belucistanul englez). Zece mii de oameni și-au găsit moartea în acest dezastru. Publicăm una dintre primele fotografii, aduse cu avionul din Karaki,



## OZI ATÂT ȚINE UN CIORAP PROST



pentru că e lucrat fără atenție, cu materiale și mijloace tehnice inferioare.

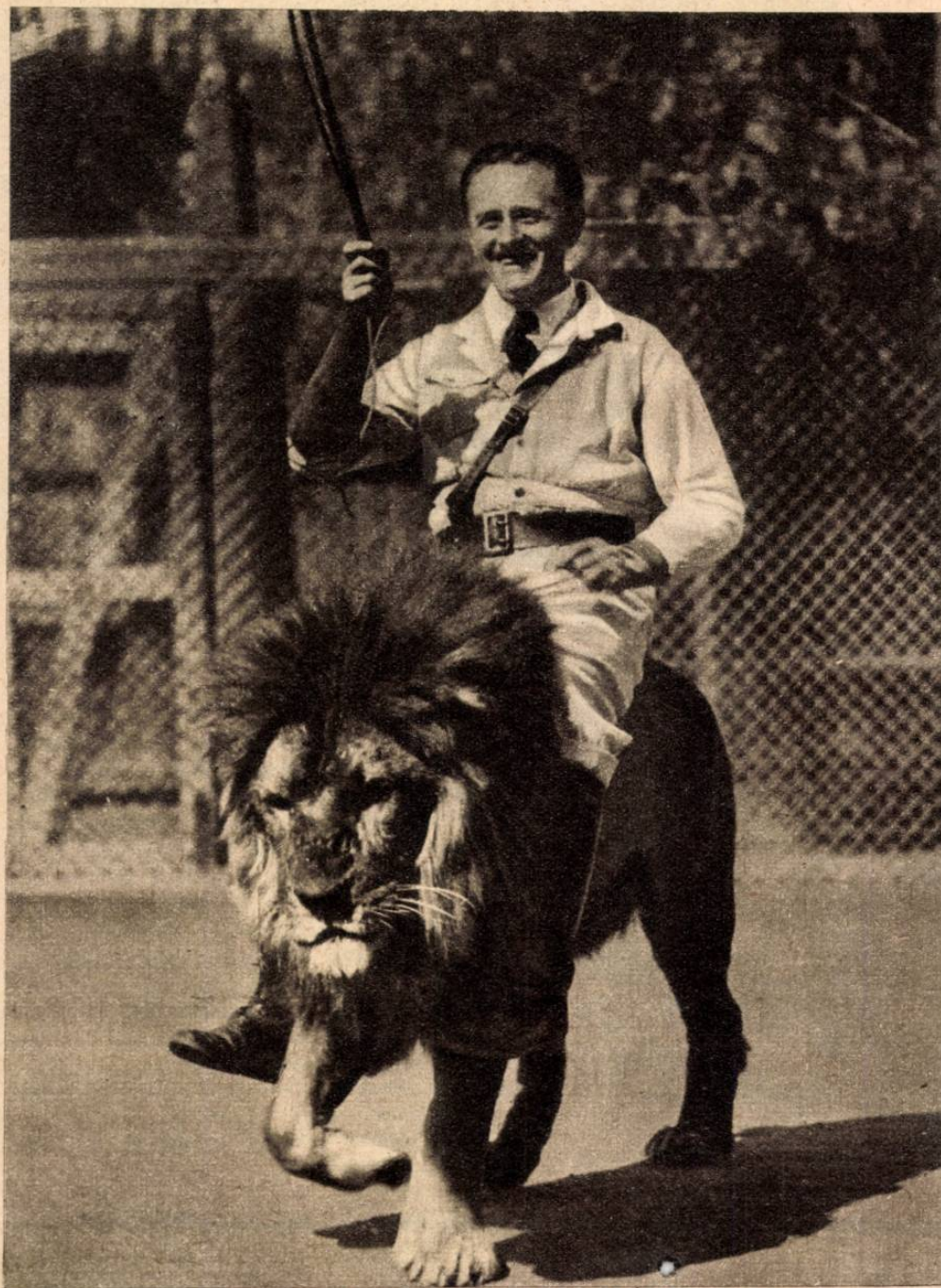
O femeie de bun gust însă, va cumpăra numai ciorapul „ADY” 75, fabricat de specialiști, în condițiunile cele mai perfecte și care vă va satisface pe deplin, atât ca eleganță cât și ca durabilitate.

# ADY

\*  
SUPLU  
ELEGANT  
DURABIL







CĂLARE PE LEU

Se pare că dintre fiarele sălbatice, prima care se va domestici e leul. Fotografia pe care o publicăm vine în sprijinul acestei afirmații. În Los Angeles (California) stăpânul unui leu, domnul Gay, face zilnic o plimbare prin oraș călare pe animalul său.

## MOȘTENIRE BINEVENITA

**S**'A vorbit în ultimul timp prin toate publicațiile ilustrate din lume despre curioasa familie a italianului Mike Latora din Chicago, compusă din numai puțin de 20 de membri, dintre care 18 copii (9 băieți și 9 fete).

Se pare însă că această publicitate i-a adus noroc familiei lui Latora, căci, după cât anunță ziarele din Chicago, cei 18 frați au fost desemnați ca moștenitori ai unei bogătașe din Kentucky, care le lasă o avere de peste 500 mii de dolari. Bogătașa din Kentucky nu e nici un fel de rudă cu familia lui Latora totuși testamentul lăsat e clar: ea indică drept moștenitori pe cei 18 copii ai italianului, sub motiv că cel mai mare vis al ei, în viață, ar fi fost să aibe atâția copii. Soarta însă a ironizat-o, — n'a avut nici unul.

Deocamdată, fericiții moștenitori au rămas la slujbele lor modeste, deoarece niște rude ale bătrânei au atacat testamentul. Se dă însă ca sigură înlăturarea incidentului, testamentul fiind făcut în perfecte condițiuni legale.

Iată-i, în fotografia de mai sus, pe veseli moștenitori. Până acum toți au trăit într-o armonie exemplară. Tare am fi curioși să-i vedem la împărțirea averii...

Sx.



O FAMILIE NUMEROASĂ

Iată o familie care nu se poate plânge de lipsă de componenți. Numai în fotografia noastră vedem 23 de membri, și se pare că nu sunt toți.



EXPOZIȚIA MONDIALĂ DIN BRUXELLES

Cu un fast deosebit s'a inagurat luna trecută expoziția mondială din Bruxelles pe anul 1935. Fotografia noastră înfățișează un grup de vizitatori ai expoziției în fața casei catolice.

## LEUL DOMESTICIT

**C**E trist e! Ce abătut!... Și cum începe să samene — călărit de cinicul său stăpân înarmat cu biciul — a catâr!...

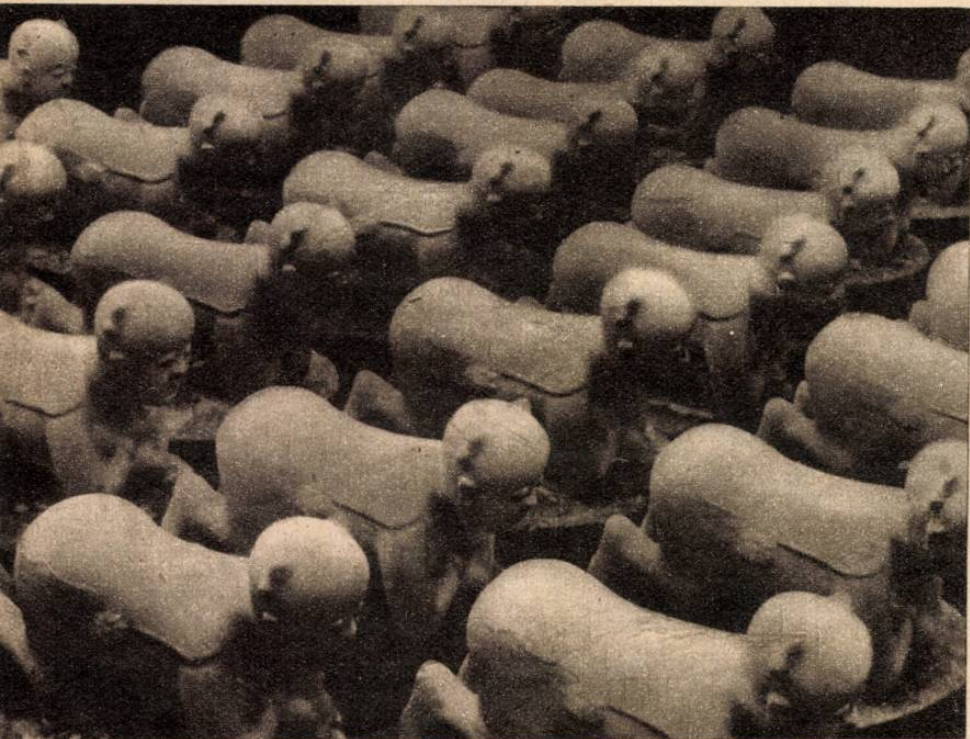
Frumusețea sălbatecă a leului s'a modelat în singurătatea veacurilor și continentelor fără oameni, pentru a fi călărită?... Inteligența, generozitatea, îl apropie pe leu de om în asemenea măsură, că e mai ușor de domesticit ca toate celelalte fiare, dintre cari cele mai multe, la întâlnirea îndelungată cu omul, preferă să piară.

D-l Gay, care e proprietarul unei ferme de lei în California, își face preumblarea obișnuită prin Los Angeles, călare pe cel mai frumos din leii lui. Leul — precum se vede — s'a domesticit. Dar pus la asemenea treabă, nu cumva o parte din fosta lui sălbăcie a trecut în simțirea d-lui Gay?...



## PERNE DE PORȚELAN

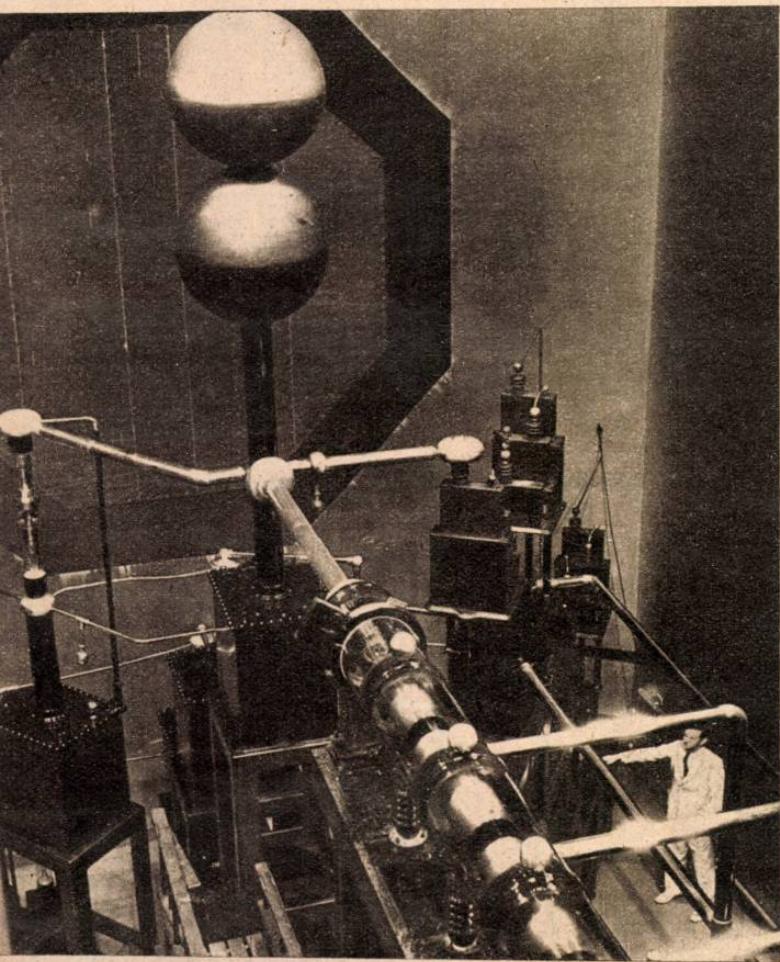
În fotografia noastră mici băieți chinezi de porțelan cari au fost puși la loc. Peste puțin timp ei vor lua drumul către gospodăriile chineze unde vor întrebuința ca perne pentru cap. Ele amintesc de o veche zicală chinezească după care cei bătrâni au dreptul să-și pue capul obosit pe umerii copiilor înăuși. Chinezii susțin că asemenea perne sunt foarte bune pentru liniștirea nervilor.



## 500 DE ANI DE PARLAMENT SUEDEZ

În orașelul suedez Arboga s'a sărbătorit jubileul de 500 de ani al parlamentului suedez. Arboga este localitatea unde cu 500 de ani în urmă luptătorul pentru libertate Engelbrek a adunat primul parlament Suedez. La inaugurarea monumentului lui Engelbrek, pe care îl vedem în fotografia noastră, a asistat și regele Gustav al Suediei.

## 800.000 de volți—împotriva cancerului



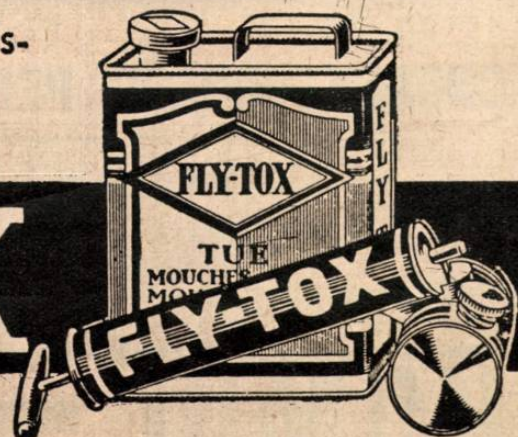
**F**OTOGRAFIA alăturată nu reprezintă — cum s'ar crede la întâia vedere — turbinele și mașinăria unui uriaș transatlantic de curând construit, ci sunt numai aparatele formidabile necesare pentru producerea unui curent electric de 800.000 de volți, care echivalează cu un kilogram și un sfert de radiu, pentru combaterea cancerului. Cancerul e o maladie produsă de un microb atât de mic, încât n'a putut fi încă văzut de nici un microscop, oricât de puternic, dar i s'a putut stabili existența în tumori, al căror lichid a fost trecut prin cele mai fine site. Atât de fantastice sunt capriciile Naturii: Pentru cel mai mic microb — rămas invizibil — e nevoie de un curent electric produs de cea mai formidabilă mașină medicală. Lupta împotriva cancerului e însă la început; toate începuturile sunt diforme și exagerate. Tot astfel a fost și cu radiofonia, iar primele aparate de recepție aveau mărimea și înfățișarea unor uriașe tablouri de distribuție electrică. Nu e exclus ca microbul cancerului să fie descoperit sau ca un ser sau o combinație de seruri — cum se întâmplă cu variola și febra tifoidă — să-i suprimă virulența în 24 de ore. Mașina de 800.000 de volți va fi — în ziua aceea — mutată în muzeul de antichități mecanice, alături de secția de mastică, din primele epoci ale vieții pe pământ.



**asa!  
se nasc  
bolile**

Muștele sunt purtătoare de miliarde de bacterii infectând tot ce ating. Păziți copiii D-voastră de primejdia bolilor. Distrugeți muștele din vreme cu

# FLY-TOX





PENTRU

# TENNIS

VĂ-IMBRĂCATI *util-eftin  
și elegant*



**LA VULTURUL DE MARE  
CU PESTELE IN GHIARE**

**Theodor Atanasiu & Co. S.A.**

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 78 80 82 STR. MALEOR 21

A INCEPUT SEZONUL

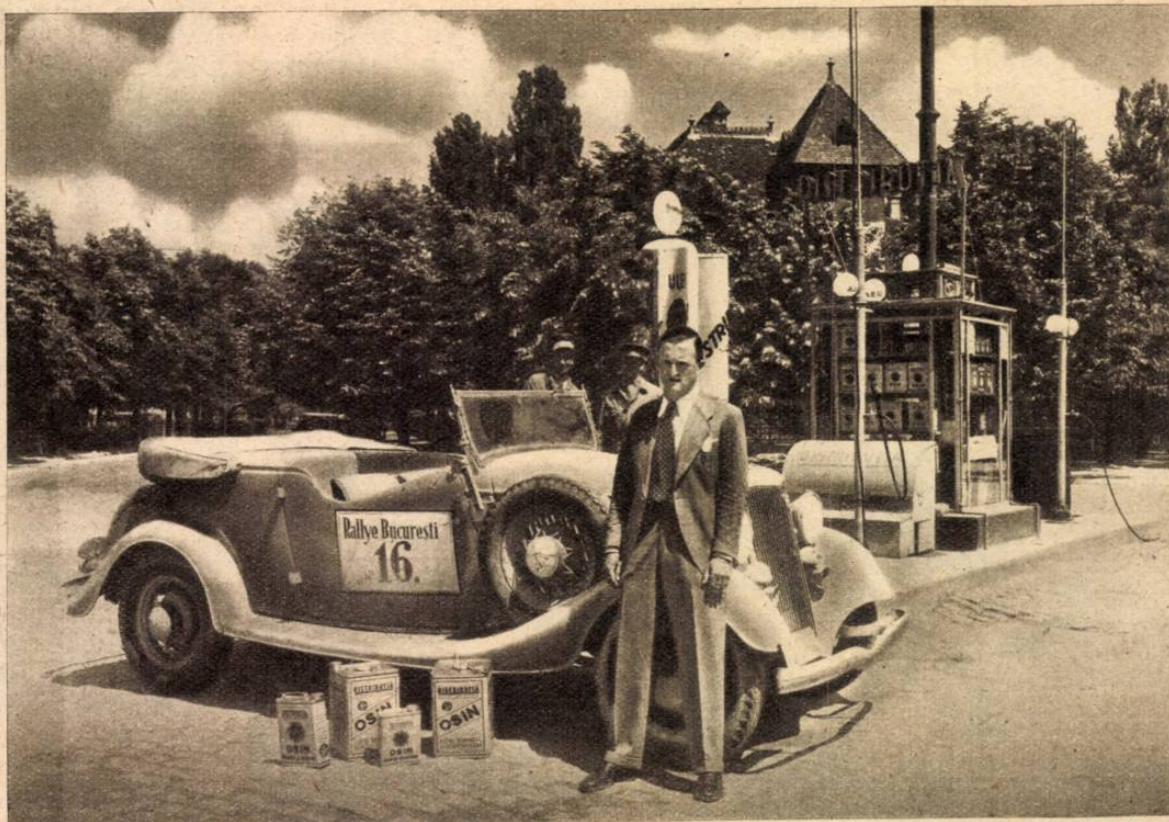
**ONDULAȚIUNILOR PERMANENTE**

Coaforul I. BEER cu fiul

CALEA MOȘILOR, 53 — Telef. 3.00.11

Execută personal aceste lucrări deci și garanția calității

**KOMOL** idealul colorant de păr  
al doamnei elegante



D. MIȘU SONTAG, câștigătorul rallye-ului BUCUREȘTI, organizat de A. C. R. R. la 5 Iunie, a. c. Acest rallye a însemnat totodată o frumoasă victorie pentru produsele Soc. STEAUA ROMÂNĂ, ASTRA ROMÂNĂ, ROMANO-AMERICANĂ și CONCORDIA, întrucât d. Sontag a întrebuințat pentru obținerea frumoasei sale prefomante:  
Benzină „DISTRIBUȚIA”  
Uleiul „OSIN-Distribuția”



**RALLEY AUTOMOBILISTIC  
LA PISTYAN**

Punctul de atracție al sezonului de vară, îl constituie desigur marele concurs automobilistic, care se ține anual de Rusalii, la Băile Pistyan. În acest an au luat parte la acest concurs 120 de automobile din diferite fabrici europene. Coroana de aur a fost câștigată de noul tip de automobil sport „TATRA”.



**FRUMUSEȚEA DVS  
E IN JOC...**

Doamnă, nu alegeți cu ușurință pudra Dvs. Tenului Dvs. îi trebuie o pudră de o riguroasă perfecțiune. O sută de ani de experiență i-au permis lui Bourjois de a crea o nouă pudră „Soir de Paris”, a cărei calitate nu poate fi întrecută. Parfumul ei rafinat vă va seduce, prețu-vei vă va surprinde plăcut. Alegeți fără a ezita, printre numeroasele sale nuanțe, aceia care va fi a Dvs.

Pudra „SOIR DE PARIS”  
cutia Lei 100.-

**BOURJOIS**

PARFUMEUR

Creatorul fardurilor pastel, al  
parfumurilor „Mon Parfum” și  
„Soir de Paris”

„Larmecul începe să dispară  
la femei odată cu ivirea  
părului alb

**ELIXIRUL DE PĂR  
HEINZELMÄNNCHEN PHYSICHRON**

Preparat eficient contra albirii părului  
Această apă de păr, întrebuințată  
cu succes, nu este un preparat de  
vopseli. Părul natural și sănătos  
se obține prin procedură biologică.  
Părul aspiră această apă de cap și  
acest nutriment redă în scurt timp  
părului alb culoarea lui sănătoasă  
de mai înainte. Afară de aceasta,  
fortifică rădăcina părului, el de-  
venind frumos și des.

ELIXIRUL de PAR PHYSICHRON  
produce creșterea părului și im-  
pedică albierea lui până la vârsta  
cea mai înaintată:

Singurul Preparat : Heinrich  
Mnnchen, Viena. Prețul Lei 120.  
Depozitul General : Farmacia  
„Minerva”, Oradea, Piața Unirii 5

**Institut medical  
cosmetic**

Str. Brezoiand 3, București III  
Telefon 4.59-22. Consult. 11-1, 5-8  
sub conducerea unui medic der-  
matolog și unei doctořițe din  
Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de că-  
tre specialiști în toate tărîmu-  
rile cosmetice.  
Înlăturarea radicală a perilor  
de prisos, prin diatermie, în-  
grijirea frumuseții și a trupu-  
lui, etc.



# Douăzeci de tineri pleacă bursieri pe timp de trei ani în Cehoslovacia

In toamnă vom trimite un nou grup în aceleași condițiuni

Duminică 23 Iunie a. c. a avut loc la redacția revistei noastre concursul pentru alegerea a douăzeci de bursieri la școala Bata.

Cei cari au privit neîncetători la acțiunea întreprinsă de noi, au avut prilejul să constate că „Realitatea Ilustrată” înțelege că alături de activitatea ei culturală să desfășoare și o operă de utilitate socială pentru cititorii ei, și că în această activitate ea pune cea mai gravă seriozitate.

Concursul de Duminică trebuie să fie o pildă și un îndemn. Ceeace am făcut noi trebuie să fie imitat de toate instituțiile. Dacă inițiativa va găsi cât mai mulți imitatori și astfel se va da prilej tineretului să-și formeze o cultură profesională serioasă, o educație morală înaltă și un trup sănătos, prin sport, neamul românesc va propăși și va ocupa locul ce i se cuvine. Desigur că nu se face primăvară cu o singură frunză și că cei douăzeci — douăzeci și cinci de inși care vor pleca în curând la școala-model din Zlin, nu înseamnă decât o fracțiune cu totul neînsemnată din grupul care ar trebui selecționat și educat pentru meserii, industrie și comerț, în fiecare an. E adevărat că reprezentantul

școalei Bata, venit anume la concursul nostru, d. prof. Risavy, a fost atât de satisfăcut de modul în care am organizat noi concursul pentru selecționarea celor douăzeci de tineri, încât, pe de o parte, ne-a îngăduit să mărim cu doi-trei inși acest număr, pe de alta, ne-a făgăduit că foarte curând, probabil chiar la începutul toamnei acestui an, direcțiunea fabricilor Bata ne va solicita să trimitem un nou grup de 25 — 30 inși. La concursul de Duminică au fost invitați dintre candidații înscriși, 68 cari împlineau condițiunile. Au venit tineri din toate colțurile țării, atât dela sate cât și dela orașe. Comisiunea examinatoare era formată în felul următor:

Dl. Liviu Nasta din partea ziarelor „Adeverul” și „Dimineața”; d. Roicek, secretarul Legației cehoslovace; d. A. Mânzatu, delegatul Ministerului Muncii; d. dr. Metaxa, directorul Casei Centrale a Asigurărilor Sociale și d. dr. E. Dorian, pentru cercetarea medicală; d. prof. Risavy dela fabrica Bata, d. prof. Dărvărescu și P. Gh. Popescu, pentru cercetarea psihotehnică a candidaților; d. Bela și Ludwig Goidl, reprezentanții întreprinderilor Bata; d. Nicolae Constantin, directorul revistei



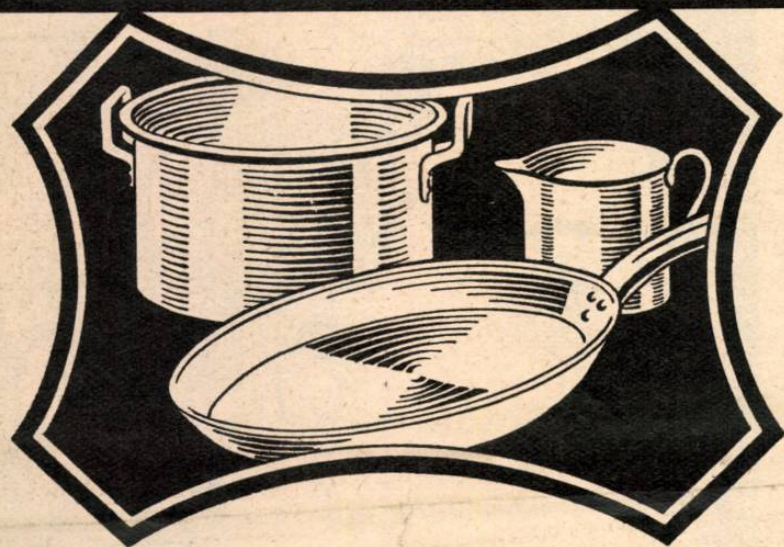
Juriul și concurenții fotografiați Duminică la concursul „Bata”.

noastre; d. Georgescu, delegatul Camerei de Muncă și d. Matei Năstăsescu, șeful atelierelor „Adeverul”. Selecționarea efectivă a candidaților a fost făcută, bineînțe-

les, numai de către medici și examinatorii psihotehnici.

Cercetarea medicală a respins din candidații prezentați cinci inși. Rezultatele examenului psihotehnic au fost trimise la școala

Bata și acolo, pe baza clasificării noastre, vor fi aleși 22 de inși. Rezultatul definitiv îl vom publica în numărul viitor al revistei, când vom fixa și data viitorului concurs.



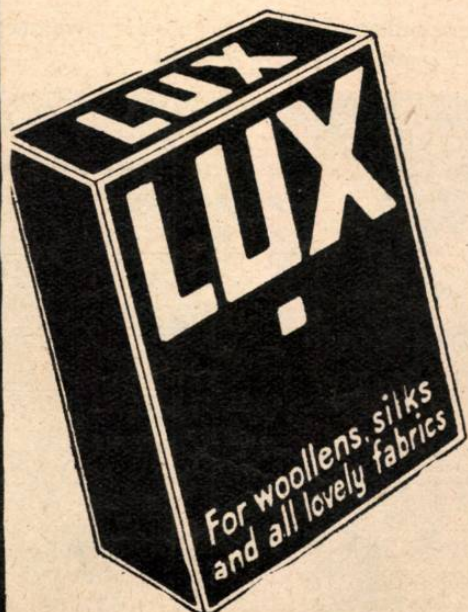
Vase și figăi curățați cu  
mare ușurință  
prin VIM!

**VIM**  
CURĂȚĂ TOTUL



Nici un ciorap  
nu ține o vecie!

Spălați însă ciorapii cu fulgi de  
săpun LUX și le  
veți prelungi du-  
rata, păstrându-i  
ca noi.



PENTRU  
LINGERIA  
FINĂ





FILME CU TEMA INDIANĂ

La Hollywood s'au realizat pentru acest sezon 2—3 filme cu subiect indian. Fotografia noastră înfățișază o scenă dintr'un astfel de film.

## Indienii și Cinematograful

**T**OATE rasele și toate naționalitățile își au reprezentanți în uzinele uriașe ale filmului de pe coasta americană a Pacificului. Dela pigmeii mănuitori de săgeți otrăvite din inima Africei, până la curtezanele exotice din țara crizantemelor; dela blondul diafan al Nordului până la brunul înfocat al Mediteranei; dela mănuitorii de arcanse ai preriei mexicane, până la arbitrii manierelor din saloanele new-yorkeze. Hollywood, acest Babilon modern, găsește pentru fiecare un rol special și din fiecare vrea să creeze un element de atracție mondială. Și, uneori, reușește. Iată, spre exemplu, cel mai recent duo exotic de interpretare pe care l-au lansat studiourile americane: un indian și o indiană pur sânge. Ea se numește Helen Gahagan. A fost descoperită într'un trib pierdut în preria sălbatică a Americii și cu mare greutate a fost convinsă să pășească în lumea civilizată a orașului. El se numește Jim Thorpe și a fost recrutat din mulțimea de figuranți indieni care animă filmele senzaționale. Interesant e că, deși acomodată cu civilizația, Helen Gahagan a refuzat să primească bani pentru interpretarea ei. Ea a cerut să fie găzduită, cu tot respectul cuvenit unui oaspete, în locuința regisorului și să i se dea bijuterii în loc de bani. Partenerul ei însă vrea neapărat bani lichizi. Deoarece lui îi cam place să se îmbete și a constatat, probabil, că prin sistemul de compensație nu prea iese la socoteală...



GATA DE PLECARÉ

Iată o minunată fotografie luată în localitatea balneară engleză Brighton. O tânără aviatore pune în mișcare elicea avionului întrebuițând pentru aceasta o sportivă energie.

## BUNA DISPOZIȚIE VINE ABIA DUPĂ A PATRA STICLĂ

Lida Baarova și Gustav Fröhlich, cei doi simpatici stari ai filmului european lucrează actualmente la Viena. După obositoarea muncă a studioului cei doi artiști se odihnesc într'o grădină din Grinzing. Iată-i, au ajuns la a patra sticlă și veselie a apărut pe fețele lor. Mai mult nu vor bea desigur, căci a doua zi la 7 trebuie să fie din nou în studio.





**PIJAMALE ȘI CISTOVERE DE STRAND  
COSTUME DE BAE  
DIN LÂNĂ SPECIALĂ. MODELE EXCLUSIVE. OFERĂ ȘI EXECUTĂ**



**FABRICA DE TRICOTAJE ETA**  
PASAGIUL MACCA 2. STRADA LABIRINT 101  
TELEFON 332-91.

## Culoarea frumoasă a Părului



## evidențiază eleganța și distincția Femeii

Cereți coaforului Dv. să fiți servită numai cu INSTANTANEE originale. De vânzare la toate drogueriile și parfumeriile din țară.

Un păr fin și mătăsoș a cărui culoare se potrivește tenului, dă farmecul femeii. Nuanța frumoasă o avantajează și o întinerește. Alegerea unei culori adecvate este foarte dificilă, căci vopseaua de calitate inferioară poate fi dăunătoare părului. INSTANTANEE este un produs care întrunește toate calitățile, asigurând părului uniformitatea nuanței, fără a-l arde, distruge sau înăspri. Prin compoziția materiilor colorante, INSTANTANEE vă pune la adăpost de orice surprize neplăcute în vopsirea părului.



# INSTANTANEE





## Secrete pentru îngrijirea frumuseții femeile aztece de acum 700 de ani

**S**TUDII recente făcute asupra vechilor picturi aztece găsite în Mexic, ne aduc interesante revelații asupra modului în care doamnele aztece, înțelegeau să-și accentueze farmece. Se știe că femeile acestei vechi civilizații, care cu trei sute de ani înainte de descoperirea Americii de către Columb, se aflau într-o stare de culminantă înflorire, întrebuițau pudra, rougeul, creionul de buze, vopselele de păr și alte cosmetice. Interesant în special de notat este faptul că frumusețile aztece își vopseau adesea fețele în două culori aplicând spre exemplu,



**SUS:** O procesiune de de nouă zeițe aztece îmbrăcate după moda timpului și ilustrând ciudatul obicei de vopsire a feței în două culori.

**MIJLOC:** Figura fardată după moda aztecă; partea superioară a figurii este vopsită în galben, cea inferioară, în albastru iar gura e înroșită cu carmin.



roșu pe toată partea superioară a obrazului și negru pe cea inferioară, sau roșu sus și galben jos. Vopseaua era întrebuițată în genere pe tot trupul dar fața avea parte de o atenție specială. Culoarea favorită era o cremă galbenă numită „axin” la care se mai adăugau și alte substanțe spre a-i varia nuanța. Iar pudra pe care o obicinuiau mai mult era de un ocre roșcat.

Vopsirea feței implica o adevărată artă deoarece culoarea de bază era accentuată cu sublinieri de vermillion, cu albastru sau cu verde. Aztecele ultra-elegante își vopseau dinții în roșu și buzele în albastru. La unele partea superioară a feței era vopsită în galben, partea de jos în albastru iar gura era înroșită cu carmin. Fardarea feței nu putea fi făcută decât de către experți. Într-una din stampele noastre vedeți o doamnă aztecă pregătindu-se pentru o recepție. E de observat că cei cari îi ajută să se îmbrace nu sunt femei. Odată îmbăiată și masată cu uleiuri parfumate, de către sclavele sale, doamna se întindea pe o sofă și în vreme ce femeile îi cântau acompaniindu-se cu niște mici tamburine, veneau servii cu vestmintele și o îmbrăcau. Fardul era aplicat cu atâta îngrijire încât se inventase pentru această operație un vocabular special în care un singur cuvânt servea la indicarea unui complicat procedeu.

Îngrijirea frumuseții femeiești era de domeniul practicilor religioase și zeița Xochiquetzal, patroana dragostei



și a frumuseții primia confesiunile amorurilor nefericite și făgăduia succese viitoare. Elementul de capitală importanță în îngrijirea frumuseții era oglinda pe care Aztecii o făceau dintr-o pirită lustruită, și era perfectă.

Femeile vechilor Mexicani făceau băi de aburi și masseuse pricepute le frecau corpul cu ierburi ce aveau darul să le învioreze pielea. Femeile aztece par a fi fost nudiste și invitau adesea pe tinerii cari le plăceau, să se scalde cu ele în bazine mari în care intrau complet nude. Nu e exclus să fi existat și pe atunci predicatori cari criticau aceste excese ale tinerei generații.

Aztecele par a fi cunoscut binefacerile săpunului. Unul dintre secretele frumuseții lor era întrebuițarea unei buruieni numită „etzapanxiutli” care avea o sămânță amară și dădea o admirabilă loțiune emolientă. Făceau deasemeni uz de parfumuri a căror preparare pare a fi atins culmea perfecției. Frumoasele aztece își întrețineau dinții mestecând „tzictli” baza „chewing-gum-ului” de astăzi.

Părul, nu rămânea niciodată la culoarea lui naturală. O vopsea extrasă dintr'un rar mineral transforma părul negru într'un strălucitor albastru-închis, iar celui castaniu îi dau un luciu cald. Pieptănăturile lor aveau bucle, ondulațiuni marcel și chiar cârlionții pe cari i-am văzut pe vremea Directoratului. Multe dintre femeile aztece purtau părul scurt tăiat dar mai multe erau acelea cari-l lăsașă cosițele să le ajungă până la talie. Cu toate ciudățeniile mai sus descrise, femeile aztece par a fi fost fermecătoare, așa reiese cel puțin din scrierile Spaniolilor. Inuși marele cuceritor Hernan Cortez s'a îndrăgostit nebunește de fecioara aztecă Malinche. Trebuie să observăm însă că atunci când a văzut-o, fața nu-i era vopsită nici în galben și nici în albastru și nu purta decât un vestmânt extrem de simplu, de sclavă. Ea cunoștea totuși vechile secrete aztece pentru înviorearea și înfrumusețarea epidermei cu ajutorul săpunurilor și al ierburilor parfumate.

Patru sclavi îmbracă o doamnă aztecă.

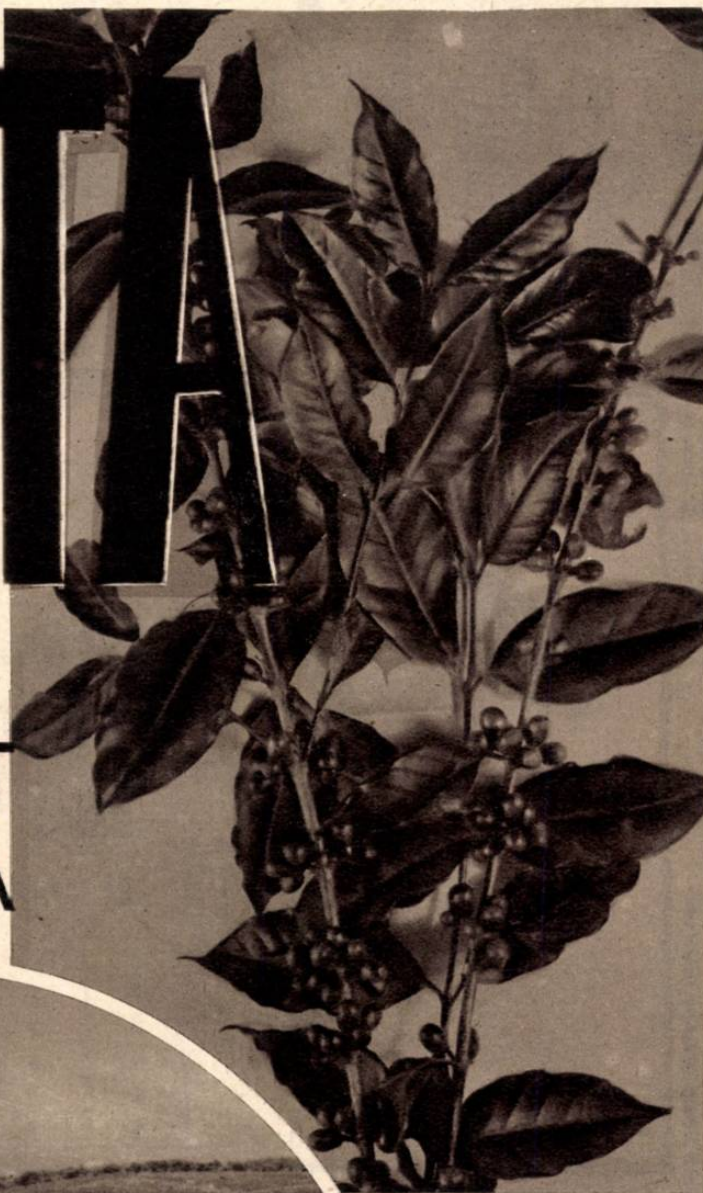
JOS: Zeița aztecă a grăului îmbrăcată după moda vremii.



# PLANTĂ

## CARE A IMBOGĂȚIT BRAZILIA

Regiune din San  
Paulo pe care cresc arborii  
de cafea.



Fotografiile noastre înfățișea-  
ză două plante de cafea cu  
boabele lor.

JOS: Imbarcarea cafelei în  
portul Santos.



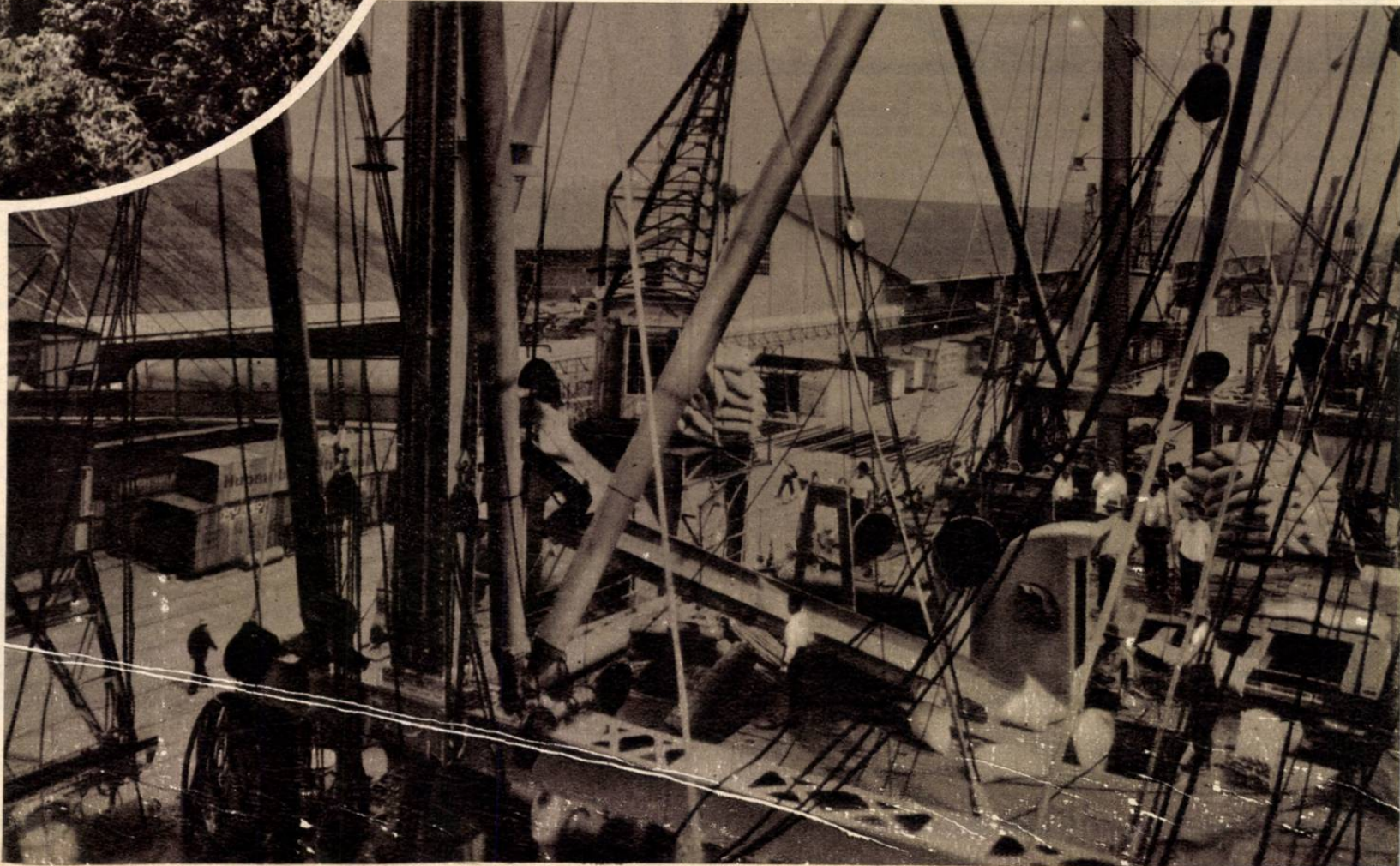
Arabia de Sud, în anul 875. Mai apoi, cafeaua s'a răspândit în toată Asia Mică și în Nordul Africei.

În Europa, primele plante de cafea au fost cultivate în institutele de știință din Franța și Olanda. Guvernul olandez a fost primul care a recunoscut și a înțeles valoarea adevărată a cafelii.

Primul magazin de cafea a fost deschis la Londra, în anul 1652, și mai apoi la Paris. În America, noua plantă a fost importată la începutul secolului al XVII-lea, datorită unui nobil cavaler francez De. Clieux. Fiind numit guvernator al insulei Martinica, Gabriel de Clieux, un om de o inteligență remarcabilă, a socotit că noua plantă fiind cultivată în regiunile calde din Africa, ar putea foarte bine crește și în regiunile calde din America. Părăsind Franța, el a luat cu sine și o plantă de cafea.

**C**UVÂNTUL cafea vine dela orașul Kaffa din Abisinia. Se crede că acolo se află origina cafelii. Numele ei științific este cafea arabica. Aceasta deoarece prima țară unde cafeaua a fost produsă în mod intens este Arabia. Ca înfățișare exterioară, cafeaua se prezintă sub forma unui arbust de 5-6 metri înălțime, cu trunchi subțire și fără noduri la partea de jos. În jurul cafelii s'au țesut tot felul de basme și legende. Dintre ele, aceia care se pare că cuprind un sâmbure de adevăr, este declarația unui scriitor arab, care spunea că un mahomedan a descoperit că băutura făcută din bobul cafelii era necesară pentru prevenirea somnului în timpul rugăciunii.

Pentru acest scop, cafeaua a fost importată în orașul Yemen și în







Adunarea cafelei în saci pentru a fi exportată.

Corabia în care călătoria De Clieux a rătăcit mult pe ocean, deoarece n'a fost deloc favorizată de vânt. Călătoria s'a prelungit atât de mult, încât la un moment dat proviziile de apă de pe corabie s'au redus aproape la zero. Pasagerii primiau apa în porții foarte mici.

Deși porția de apă pe care o primia nu-i ajungea nici măcar ca să-și potolească setea, De Clieux întrebuița jumătate din apa primită pentru a stropi planta care se ofilia zi de zi. Așa a dus-o vreo două luni de zile. Însfârșit, după o călătorie chinuitoare, ajunse la Martinica. Planta îngrijită cu o dragoste cu adevărat părintească, crescuse, înflorise și dăduse și fructe.

De cum a sosit, guvernatorul a distribuit semințele cafelei tuturor agricultorilor din coloniile franceze ale Americii.

\* \* \*

Asupra modului cum a fost cultivată la început cafeaua în Franța, sunt divergențe. Unii spun că în urma unei convenții intervenită între autoritățile respective toți pomii de cafea din Brazilia au fost cultivați în grădinile de plante din Paris. Alții afirmă că un portughez cu numele Joao Alfredo Castello Branco a fost acela care a plantat primul cafeaua, în anul 1760. Se pare că sămânța o adusese din Goa.

În Sao Paulo cafeaua a fost introdusă în secolul al 19-lea. Acest

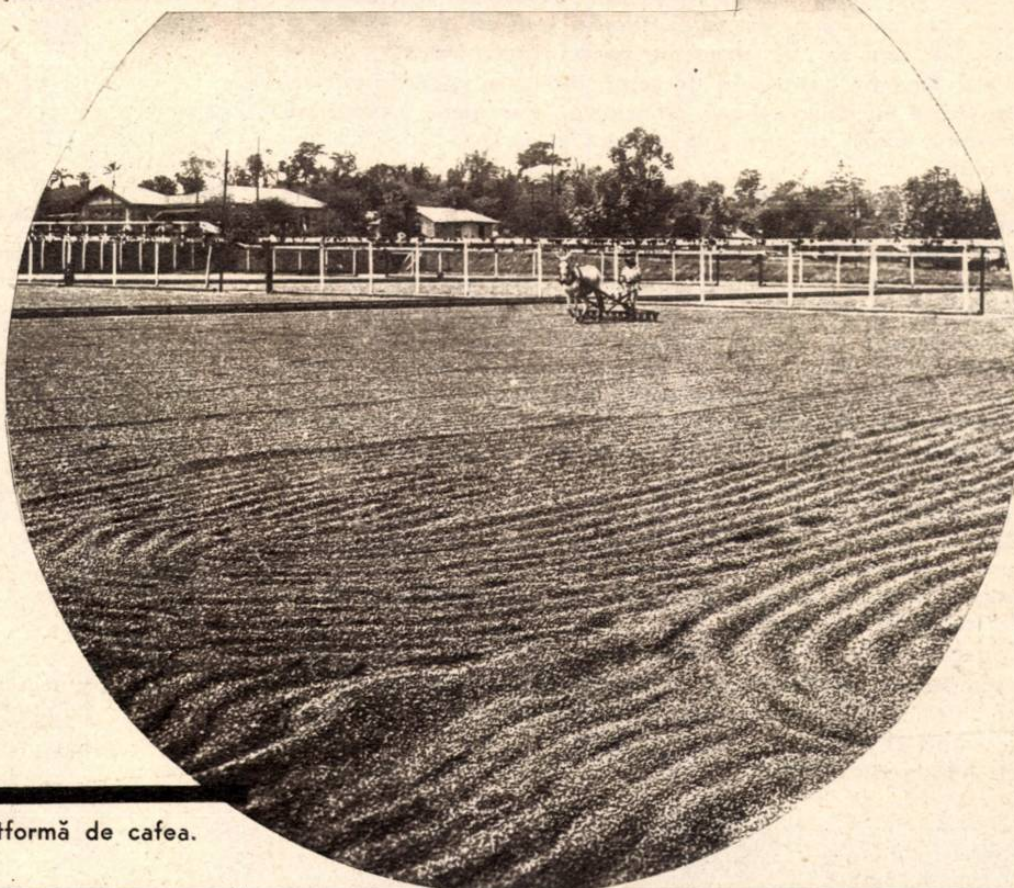
stat reprezintă adevăratul paradis al cafelei. Nici un pământ nu este mai propice pentru creșterea cafelei, ca acela din Sao Paulo. De aceea producția de cafea a acestui ținut este foarte mare, atât de mare încât din beneficiile realizate s'a îmbogățit statul Minas și Rio de Janeiro.

\* \* \*

Sunt și alte țări unde cultura cafelei este foarte prosperă. Așa bunăoară, în Mexico, în nordul Americii de Sud, în nordul Africei, în insulele Hawaii, în Indiile engleze și olandeze și în insulele Filipine. Producția cea mai importantă de cafea o au următoarele țări: Brazilia (care produce cea mai mare cantitate), Venezuela, Haiti, Mexico, Guatemala, Columbia, Nicaragua, Indiile olandeze și Indiile engleze.

Țările care importă cel mai mult cafeaua sunt Statele Unite, Germania, Belgia, Austria, Ungaria, Turcia și Anglia.

Nelson Vainer,  
Sao Paulo, Aprilie 1935.



Alăturat o platformă de cafea.



# SANDALE ROMANE

## SANDALE cu TOC

## PANTOFI ALBI OFIȚEREȘTI

producție proaspătă, găsiți efțin, la depozitele de vânzare ale fabricelor

# MOCIORNITA



**BUCUREȘTI:** Str. Carol 29. Calea Griviței 128 și Șoseaua Mihai-Brauu 12 (Obor).  
**PROVINCIE:** Cluj, Brașov, Craiova, Galați, Ploești, Roman, Tecuci, Buzău, Constanța, Câmpulung și Târgoviște.



# NOAPTEA DE GROAZĂ

de Maiorul HOWARD S. REED

**N**U mă tem prea mult de șerpi, căci mi-a fost dat să împuşc o sumedenie de lighioane veninoase, din această specie. Să nu credeți însă că sunt vânător de șerpi, nu, ceea ce mă interesează sunt tigrii și aş prefera să fiu închis într'o cuşcă plină cu aceste mari feline, decât să mai petrec o noapte într'o cabină, în mijlocul câtorva sute de reptile, care scăpaseră din coşurile în care fuseseră închise şi şuerând furioase, invadaseră vasul.

Aceasta s'a întâmplat acum câţiva ani, când am făcut pentru prima dată o expediţie în America Centrală, cu scopul de-a strânge o colecţie de șerpi. Dar mai aud încă şi astăzi şueratul târătoarelor şi le mai văd încă adesea în vis, colcăind în juru-mi, sub lumina anemică şi tremurândă a unei lămpi cu petrol.

Mă aflam la New Orleans şi ardeam de nerăbdare să plec spre Africa Centrală. Aci urma să sosească un transport de șerpi, aduse de un anume Balston. Vasul său plecase tocmai din Florida, unde ciudatul negustor capturase câteva specii de șerpi, dintre cele mai veninoase şi să pregătea să le vândă unui colecţionar de șerpi din America Centrală. Omul acesta furniza de obicei reptile grădinilor zoologice şi laboratoarelor, cari extrăgeau din șerpi diferite veninuri.

Colecţia, care se afla atunci pe bordul vasului „Etta B”, consta în mai bine de patru sute de șerpi, închişi în coşuri şi cufere, răspândite în jurul cabinei principale. Pasagerii manifestară oarecare temeri cu privire la această încărcătură, dar Balston îi linişti.

La început avurăm parte de o vreme foarte bună şi aceasta spre norocul nostru, pentru că vasul nu avea mai mult de 10 metri lungime. Dar la o săptămână după ce părăsisem Noul Orleans, începu să se simtă o adiere. Cerul se întunecă şi la orizont se îngrămădiră nouri negri. Asta anunţa un uragan. Balston începu să strângă pânzele. Puţin după aceea, marea agitată ridică valuri mari, ce inundau puntea şi căpitanul părea foarte îngrijorat. Cu lăsarea nopţii agitaţia se accentuă.

„Trebuie să părăsim puntea” zise el „dacă nu vrem să fim luaţi de valuri. Voi da ordin să se scoată şi restul pânzelor, apoi vom ancora”.

Pasagerii fură rugaţi să intre în cabine. Vasul devenise o jucărie a valurilor şi din nefericire pentru noi, întâmplarea făcuse ca Balston să nu fie un prea bun dulgher. El închisese lăzile şi coşurile foarte slab, ţintuindu-le de pereţii cabinei, îndărătul paturilor noastre.

Capacele lăzilor erau din sârmă, aşa că puteam vedea șerpilor încolăcindu-se şi târându-se neastâmpăraţi. Colecţia cuprindea mocasini de apă, șerpi cu clopoţei, vipere, tarantule, ba chiar şi boa-constrictori, de 5 metri lungime.

Imi înfipseam degetele în pat, spre a nu fi trântit jos, de le-

gănările acum violente ale vasului, când observai una din lăzi desprinzându-se şi căzând pe podele. Capacul se deschise, un șarpe ieşi şuerând furios şi începu a se târi prin cabină. Căderea acestei lăzi slăbi altele, cari căzură pe rând, deschizându-se şi în câteva minute cabina era plină de șerpi.

„Nu-ţi fie frică, dar stai pe loc” strigă Balston şi luă o furcă, încercând să bage șerpilor la loc. Zadarnice îi erau însă eforturile, pentru că legănările vasului făceau să cadă pe rând alte lăzi şi şuerul reptilelor ajunsese mai puternic decât mugetul furtunei.

Urmăream eforturile lui Balston cu un amestec de admiraţie şi desnaideje. Umbla în mijlocul acestor șerpi, de parc'ar fi avut de aface cu

Femeia sub ameninţarea șerpilor.



nişte pui de găină abia eşiţi din cuibar, pândind moarte câte unul spre a-l vâra la loc în ladă. Dar reptilele lucrurile aveau să se repete astfel la infinit trânti furca şi ne mai rămânea altceva de făcut, de cât să aşteptăm, cu se vor urca la noi.

Toate acestea se petreceau sub lumina anemică a unei lămpării un aspect sinistru, de vis urât. Pe punte nu era re ridicau ca nişte ziduri şi dela primul pas, am fi fost în cu mult mai bine să rămânem în cabină şi să sperăm că aceasta dură toată noaptea şi o mare parte din ziua următoare. „Nu-ţi fie teamă” mă asigura mereu Balston „totul e prea brusce”. Şi n'aş fi avut prea mult a mă plânge, pentru că dintre șerpilor mai mici — şi mai veninoşi — prinseră a se lăsa. Incepusem să cred că o nenorocire mai mare decât aceea când, intrară în acţiune boa-constrictorii. Se refugiaseră acum căutau să iasă afară.

Una dintre aceste mari reptile se îndreptă spre patul meu





Un rinocer la pândă prin junglă.



mina lămpi, și o priviam fascinat, cu spaimă, încercând ceva din senzația păsării, hipnotizată de șearpe. Văzând-o că începea să se urce în pat, dădui să fac o mișcare și să urlu de spaimă, dar Balston îmi reaminti că trebuia să rămân liniștit.

„N'ai să pățești nimic dacă se târăște pe d-ta, atât vreme cât n'ai să-l sperii”, tipa Balston cât îl ținea gura, în efortul de-a acoperi mugetele furtunei. Cu o supremă încordare a voinței reușii să mă stăpânesc.

Șarpele îmi atinse picioarele și apoi mi se târi de-a-lungul corpului. Îmi venia să-mi săr din piele, dar sub neîncetatele îndemnuri ale lui Balston, reușii să-mi păstrez inerția. Terminându-și explorarea, reptila se lăsă din nou pe podele și nu cred să mai fie nevoie a vă spune ce-am simțit în clipa aceea.

În cursul nopții uraganul se mai potoli și târziu reușirăm să ne croim un drum spre ușă, pentru a ieși pe punte. Cu un suspin de ușurare ne întinserăm afară pe scânduri, sub cerul înseninat, așteptând să se lumineze de ziua.

Dar dimineața ne aduse o nouă spaimă: un tipăt strident ne făcu să alergăm în partea dinapoi a vasului, unde găsirăm o pasageră înconjurată de șerpi. Uitănd de orice precauțiune, Balston și cu mine puserăm mâna pe furci, ne repezirăm asupra reptilelor, și în cele din urmă reușirăm să le punem la loc, în coșurile lor.

Apoi trecurăm jos și începurăm o sistematică vânătoare a tuturor celorlalți șerpi. Ne trebuiră zile întregi, până să-i adunăm pe toți



Șarpele în luptă cu unul dintre adversarii săi temuți din junglă.

și să-i băgăm în lăzile lor. Erau peste tot: în paturi, în provizii, jos la cuptoare, sub podelele cabinelor, în fundul vasului și în magazii. Am adunat mulți șerpi ca specimene, dar nu pot spune că vânătoarea aceasta îmi place. Prefer să am deaface cu jaguari, leopardzi și chiar tigri, pentru că șarpele este perfid, pe când la marile feline găsești de foarte multe ori un eroism demn de admirație.

Din experiențele pe care le-am avut în cursul vânătorilor mele, fac sub raportul curajului următoarea clasificare: la leul de munte sau cugarul, virtutea aceasta apare în cea mai mică măsură. Vin apoi jaguarul, leopardul, și înfârșit, tigru care este mai curajos decât toți.

După mine tigru este adevăratul „rege al animalelor” și nu leul. Acesta din urmă poate fi comparat cu un pisoi blând, față de cruzimea, agilitatea și dibăcia tigruului, care nu se teme nici de om și nici de vreun alt animal.

Am fost adesea întrebat dacă leopardul negru nu este mai primejdios decât cel pătat, din Asia. E necesar cred, să explic că leopardul negru și cel pătat sunt una și aceeași specie.

În captivitate, jaguarul și leopardul rămân primejdioși, putându-se rezezi oricând la dresorii sau păzitorii lor, pe când tigru și leul bengalez se îmblânzesc întrucâtva.

\* \* \*

Primele mele experiențe, cu jaguarii, au avut loc în Honduras

momentul oportun ca să în-  
șeau iarăși și văzând că  
se urcă în patul său. Nu  
speranța că reptilele nu

mpi cu petrol, ce dădea  
chip să ieșim, căci valurile Este înfiorător răgetul leului atunci  
ghișiți de apă, așa că, era când acesta e împuns cu săget  
șerpilor ne vor cruța. Furtuna din toate părțile.

ătoare.  
ste să nu faci mișcări  
nă în momentul când câțiva  
urca pe paturile noastre.  
a nu se putea întâmpla,  
ntr'un colț al cabinei, dar

u. Ochii îi străluciau, în lu-





(America Centrală) unde-am dus un adevărat războiu, împotriva acestor animale, pentru că îmi furau mereu porcii.

Mă aflam la El Remolino, pe malul răsăritean al râului Chemelicon, unde-mi amenajasem o crescătorie de porci. Spre a-mi asigura stocul, a trebuit să fac o excursie de 175 mile călare pe câțari, pe un drum muntos, accidentat de răpe și să mă întorc cu o turmă de o sută de capete.

Crescătorii mea se afla pe malurile râului Chemelicon, în apa căruia porcii își petreceau ziua bălăcindu-se. Dar din zi în zi, rămătorii mi se împuținau. Și cu toate că ucisem trei jaguari, urmele acestor fiare continuau totuși să apară, în malul râului, acolo unde veniau porcii să se adape. Mă pusei deci la pândă și într-o după amiază, când moleșit de căldură dormisem mai bine de-o oră, deschisei la un moment dat ochii și văzui un superb specimen de jaguar, bând liniștit din apa rece a râului. Cu un singur glonte îl doborâi și trebuia să sar repede, spre a-l apuca de coadă, ca să nu fie târât de curent în josul apei.

Aceasta nu puse însă capăt jafului. Încercai să mă folosesc de câinii indigenilor, în vânătorile ce le întreprindeam împotriva fiarelor, dar fără niciun rezultat, și atunci angajai un negru din Jamaica, poreclit Old Dod.

Omul acesta nu cunoștea frica. Se repezia în junglă înaintea mea, mugind ca un taur și croindu-și cu securea drum în desigur, dădea întotdeauna jaguarul la ivală. Mugetele lui Dod păreau a avea un efect cu totul special asupra felinelor, atrăgându-le înspre el, așa că fiara ieșea întotdeauna în bătaia puștii mele.

Cu acest sistem al lui reușiram să exterminăm jaguarii ce-mi mâncau porcii.

Într-o zi, pe când mă aflam în junglă, cu Dod înaintea mea, mugind ca de obicei, văzui deodată o pereche de scăpări galbene.

Nu mai întâlnisem și nu mi-a mai fost dat să întâlnesc de atunci, niște ochi ca aceștia: sinistri, cruzi, cu puncte verzi în ei. Îți tăiau răsuflarea și-ți înghețau sângele în vine. Animalul căscă botul, dând la ivală niște colți lungi și ascuțiți și sări asupra-mi. Nu știu când am apăsât pe trăgaciul... gestul a fost mai mult un reflex. Horcând însângerată, fiara îmi căzu la picioare.

La câțiva ani după această întâmplare mi-a fost dat să vânez leopardzi în Asia, atât în jungla malaeză, cât și în regiunile nordice. Pe când mă aflam pe coasta răsăriteană a Asiei, mi s'a relatat o tragică întâmplare.

Cel mai dibaciu dintre vânătorii unui trib se hotărâse să extermine un leopard, care făcuse foarte multe neajunsuri satului. Pornind la vânătoare, el lăsase în coliba sa doi copii mici, un băiețel de șapte ani și o fetiță de cinci. Nu fără mirare, văzu curând că urmele leopardului descriau un cerc în jurul casei sale. Când completă cercul și ajunse la colibă, descoperi că fiara trecuse pe acolo, și-i ucisese copiii, luând cu sine trupul băiatului.

În Nordul Indiei se mai vorbește și acum despre un leopard, devenit un temut mâncător de oameni. Până să ajungă a fi ucis, el făcuse mai bine de patruzeci de victime.

N'am să uit niciodată impresionanta descriere pe care vechiul meu prieten, Carl Akeley, mi-a făcut-o asupra unei lupte avute în Africa engleză de Răsărit, cu un leopard rănit. Animalul sărise asupra lui, de pe un mal surpat. Akeley era lipsit de orice armă, și băgă brațul stâng în gura fiarei lăsând-o să-i strivească carnea cu dinții. Făcu aceasta, pentru că cu mâna dreaptă să poată sugruma leopardul.

Cu toată acuta durere pe care o simțea, el nu-și pierdu capul. Încetul cu încetul reuși să ajungă deasupra leopardului și-și înfipse genunchiul drept în coastele animalului. În tot acest timp, minulele luau proporții de secol, dar când simți o coastă cedând și trosnind apoi o alta, curajul îi renăscu și continuă să strângă beregata animalului, până când acesta începu a se înmuia și lupta fu câștigată.

Unga, campionul lăncierilor din marele trib african Moi, a scăpat ca prin minune din ghiarele unui leopard. Într-o zi pe când se afla în junglă, observă la un moment dat că ulciorul îi era gol și se duse să-l umple la un mic isvor, ce fășnia dintr-o stâncă. Se plecă deasupra apei și când se ridică, cu urciorul plin în mână, observă cu spaimă, la doi metri deasupra capului său scânteierea unor ochi galbeni-verzi de leopard...

În momentul când ochii omului și cei ai fiarei se întâlniră, mușchii dela brațul lui Unga se contractară și lancia porni cu viteză de fulger. Leopardul sări în aceeași clipă. Lăncierul căzu pe spate sub trupul fiarei. Când deschise ochii, Unga văzu o bucată de lemn lustruit licărind deasupra sa. Privirile sale se îndreptară spre pământ și atunci își descoperi propria-i lăncie înfiptă în trupul mort al leopardului.

Mi s'a povestit o întâmplare și mai interesantă, într'un alt sat al acestui trib Moi. Într-o zi, o femeie se duse la isvor pentru a-și umple urciorul. La câțiva pași se afla un leopard, pe care nu-l văzuse și care începu a se târi spre ea, gata s'o atace. Când dădu cu ochii de el, femeia scoase un țipăt de spaimă, dar tot în clipa aceea, apără un leopard negru, care sări asupra celui pătat și-l ucise pe loc, fără a da vreo atenție femeii. Aceasta îi salvă viața.

Interesant de menționat, în această întâmplare, este faptul că, cu câțiva ani înainte, soțul acestei femei îi adusese un pui de leopard negru, pe care l-a îngrijit până la maturitate, când a părăsit casa, pierzându-se în junglă. Femeia este convinsă că animalul care i-a salvat viața era fostul pui crescut de ea.

În unele regiuni din Nordul Africii trăiește un felin cu părul lung, numit leopardul de zăpadă. Condițiunile de climă de aci fac ca firul de păr să crească lung, formând o blană foarte frumoasă. După mine, acesta este unul dintre cele mai superbe specii de feline.

Vânătoarea de leopardzi reclamă un ochiu ager și o mână sigură. Când te afli înaintea unei asemenea fiare, glonțul trebuie trimis imediat, pușca trebuie să-ți fie oricând pregătită și mai cu seamă, e nevoie de mult sânge rece, căci dacă n'ai doborât animalul dela primul foc, întâlnirea poate avea un sfârșit tragic.

## ORICE FATĂ TÂNĂRĂ TREBUIE SĂ CUNOASCĂ



**Sfatul  
unei  
mame**

Am spus fiicei mele: „Nu-ți face inimă rea. Se întâmplă multor fete tinere să aibă tenul mai defectuos decât al tău. Ele adeseori strică lucrurile mai rău făcând ceea ce nu trebuie să facă.” Ea știa că ghicisem secretul necazului ei, că porii dilatați, coșurile și un ten galben și pătat o nenoroceau.

„Ca să te scapi cu desăvârșire de defectele tenului, ca să-ți limpezești, să-ți albești și să-ți înfrumusețezi pielea, nu există decât un singur mijloc, care e totodată și simplu, ușor și puțin costisitor. Cumpără chiar astăzi un borcănaș sau un tub de Cremă Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă), celebra Cremă de Paris. Aplică Crema Tokalon în fiecare dimineață înainte de a te pudra. Prețioasele sale ingrediente curățitoare, tonice și astringente lucrează ca prin farmec asupra pielii și a tenului celui mai urât. Vei fi încântată de noua drăgălășie ce vei obține în 3 zile numai.”

Această simplă rețetă a adus multor fete tinere mângâiere și fericire neașteptată, după cum știu mamele lor. Garantăm că veți obține succesul dorit en Crema Tokalon, culoarea albă, altfel se restituie banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, la Lei 60.—.

Cine se interesează de cura de Karlsbad citește broșura

Indicațiile și contra indicațiile curei de Karlsbad

de D-rul GRIGORE GRAUR  
medic balnear la Karlsbad

Prețul lei 20. Ed. „Adeverul”

De vânzare la librării și la  
depozitarii noștri



Cea mai perfectă  
vopsea de păr  
**IMEDIA** L'ORÉAL  
PARIS

Proba ruperii

trageți încet

**Guintermann**

rezistă -  
pe când firul de bumbac s'a rupt de mult!



Clasa I primară „Cuibul cu barză” din Capitală în examen. La mijloc doamna profesoară Aurelia Col. Constantinescu.

### PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

### Nu oricine e dispus

să-și părăsească domiciliul, să suporte greutatea drumului, și să umble apoi în căutarea unei locuințe; în locul de cură impus de medici ori de modă, se poate găsi azi oriunde posibilitatea de a face o cură completă și eficientă acasă, dispensând lumea de orice cheltuielă de deplasare și întreținere într-o localitate balneară. Reumatismul și scrfululoza, durerile de încheeturi și oase, diferite boli de piele ori afecțiunile specifice ale femeilor, sunt vindecate prin renumitele băi cu Sare naturală cu Jod de Bazna.

Sarea Jodată de Bazna se bucură de un renume de câteva sute de ani și poate fi socotită drept un remediu clasic. Condițiile de tratament sunt atât de simple și atrăgătoare încât toți cei cari au făcut o singură experiență, nu se mai pot dispensa de această binefacere.

Sarea de Jod de Bazna se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogheriile în pachete originale a 1 Kg.

### DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23